

၂၀၁၃

အခုဦး-ဟာသ-ရသနံလင် (လုံးချင်းဝတ္ထုလင်)

နှော့နှော့

ပျော်ရွှင်+ကြည်နူး+ရွှင်ပြုံး+ချမ်းသာ

BURMESE CLASSIC .COM

ဒို့တာဝန်အရေးယူပေး

- ပြည်ထောင်စု ပြိုကွဲရေး ဝှိုအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပြိုကွဲရေး ဝှိုအရေး
- အချွန်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဝှိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ♦ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်နဲ့ အဆိုးမြှုပ်ငါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးအဖွဲ့နှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ခပ်ရွှေအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- ♦ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

နေအိမ်ခေါင်

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- ♦ ရေနံကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- ♦ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်စေ တည်ဆောက်ရေး
- ♦ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန့်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- ♦ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာပမ္ပောက်ပျက်စေဘဲ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ♦ မျိုးဆွစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ♦ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

ရွှေစင် + ကြည်နူး + ရွှင်မြူး + ချမ်းသာ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၂၇၃၀၀၀၇
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁၇၃၀၀၀၇
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ မေလ
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေဥစာပေတိုက် တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ်၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊ ဗိုလ်ဘထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
တန်ဖိုး	၁၀၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေး	- ၅၀၀ အုပ်

မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်

ခေတ်မီတိုးတက်ရေးအတွက်
ရည်သန်လျက် - - -
စိတ်ရင်း စေတနာမှန်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ပါသည်။

ဇာတ်ပွဲဆိုလျှင်

လူတစ်ရာမှာ
ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းခန့် စိတ်ဝင်စားကြ၏။
ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ ပွဲကြိုက်ခင်၊ ပွဲကြိုက်မောင်များ
ဖြစ်ကြပြီး၊ ကျန်သော နှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ
ပွဲဈေးလျှောက်တာ ဝါသနာပါကြသူများဖြစ်သည်။
မည်သို့ဆိုစေ - - -
မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ကို
ကမ္ဘာကျော် “ပီကင်းအော်ပရာ”
“ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယက်” “ဟင်းမလက်” ကဲ့သို့
ခမ်းနားရှိန်ဝါ ကျော်ဇောစေလိုသော
စေတနာဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့တင်ပြအပ်ပါသည်။

အခန်း (၁)

မိဘတွေက ကျွန်တော့်ကို မောင်ပျော်ရွှင်လို့ အမည်ပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထိုင်းမှိုင်းငေးတတ်လွန်းလို့တဲ့၊ လူဝင်စားလေးတဲ့။ ရိုးမလိုနဲ့ ဆန်းတဲ့နာမည်ကြောင့် ကျောင်းမှာ အမည်စာရင်းခေါ်လို့ ထရပ်ရတိုင်း အတန်းသူ၊ အတန်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်တာကို ခံခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ပုံစံက မထုံတက်တေး၊ ရေခဲတုံးလို အေးတိအေးစက် နေထိုင်တတ်ပုံကြီး ဖြစ်နေတော့ အဲ့ဒီလိုလူစားကို မောင်ပျော်ရွှင်လို့ မှည့်ထားတာ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်မပါဘူး ဖြစ်နေတယ်လေ။

ကျွန်တော့်မှာ အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရှိသေးတယ်။ 'ရွှင်ဖြူ'ဆိုတဲ့ မြူကြွ သွက်လက်တဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်၊ 'ကြည်နူး'ဆိုတဲ့ ကြွေရေရ လှပတဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ယောက်၊ 'ချမ်းသာ'ဆိုတဲ့ ပျော်ပျော်နေ၊ ပေါ့ပေါ့စားပြီး လုပ်ချင်ရာ လုပ်နေရရင် ကျေနပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတဲ့ ငနဲလေးက တစ်ယောက်ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ကျောင်းအတူတက်ဖြစ်ရင်း သွေးသောက်မောင်နှမ ဖွဲ့လို့ရအောင် ခင်သွားခဲ့ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်စလုံးမှာ စရိုက်တစ်မျိုးစီ ရှိကြတယ်။ သဘောထားချင်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ရှိကြပြီး သူ့သဘောကိုယ့်သဘော မတိုက်ဆိုင်တာတွေကလည်း များမှများ။ တစ်ယောက်က စမူဆာသုပ် စားချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်က ဂော်ဖီသောက်ချင်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဟစ်ဘာဂါ ဝါးချင်တယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ယောင်းမကို စိန်စီး ဒယ်အိုးကို ရွှေချပြီး ကြမ်းပိုးကို ကြော်စားချင်တယ်လို့ အရွံကန့်လန့်တိုက်တတ်ပြန်ရော။

အိမ်စာလုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ။ ကဗျာ ပြိုင်ကျက်မယ်လုပ်တဲ့လူလုပ်၊ အင်္ဂလိပ်စာပိုဒ်တွေ အပြိုင်ကျက်မယ် စိန်ခေါ်တဲ့

သူက စိန်ခေါ်၊ သင်္ချာ (၁) ပြိုင်တွက်ကြေးဆိုတာက တစ်မျိုး၊ အားလုံးထဲမှာ ကန့်လန့်အတိုက်ဆုံး ချမ်းသာက ရှုပ်ပေးနည်းနဲ့ နတ်ပြည် ရှိနိုင်မယ့်နေရာကို သက်သေပြချက် ပြိုင်တူထုတ်ကြည့်ရအောင် လုပ်လာပါလေရော။ ဘယ်လောက် နားရင်းအုပ်အုပ် မမှတ်ဘူး။ အနင်းခံနိုင်သောစပါးသည် သန်၏ ဆိုသလိုပဲ နားရင်းကန် ခံနိုင်သော ငမှားသည် မှန်၏ဆိုတာမျိုး အမြဲထလုပ်တတ်တဲ့ကောင်။

ကျွန်တော်တို့လေးယောက်ထဲမှာ ကြည်နူးနဲ့ ချမ်းသာတို့က ခပြေလည်နိုင်တဲ့ ဘဝအခြေအနေသမားတွေ။ ကြည်နူးမှာ အရက်သောက်ကြမ်းပြီး ကြုံရာကျပန်း လုပ်စားနေရတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ မိခင်ကတော့ ကြည်နူး ငါးနှစ်သမီးလောက် အတည်းက ဆုံးသွားရှာပြီ။

ချမ်းသာကျတော့ ဘဝပုံစံတစ်မျိုး။ မိခင်နဲ့ဖခင် ကွဲနေကြတယ်။ မိခင်ကလည်း နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ ဖခင်ကလည်း နောက်ဒန်းမယားနဲ့ ဖခင်က ကားပွဲစား၊ ဘုရားစူးကားပွဲစားလို့ ပြောရလောက် ငွေထောတဲ့အခါ ထောတယ်။ ဘိုင်ကျရင် ဖက်ကြမ်းဆေးလိပ်ဖိုးတောင် အိတ်ထဲကပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ နှသမားပါးက ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက် ဖြစ်သေးတယ်။ ချမ်းသာရဲ့အဖေ စီး

www.burmeseclassic.com

ပွားရေးကတော့ အမြဲပိန်နေတာချည်းပဲ။ ဖခင်နဲ့ နောက်အိမ်ထောင် ထူထားတဲ့မိန်းမမှာလည်း ကလေးတစ်ပြုံကြီး ပါလာတယ်။ မိန်းမက ကလေးခြောက်ယောက်ကြီးတောင် ချမ်းသာတဲ့သူ။ ဘုရားရုလေးတွေများလွန်းလို့ ပရဟိတကျောင်းတစ်ကျောင်းကို လေးယောက် မျှလှူထားရတယ်။

ချမ်းသာအနေနဲ့ ဖခင်ဆီမှာ ကပ်နေလို့ မရဘူး။ မိခင်ဆီမှာ ကပ်နေရတယ်။ မိခင်က အထည်ဆိုင်လေးနဲ့ဆိုတော့ စားလို့ သောက်လို့တော့ ဖြစ်တာပေါ့လေ။ နောက်ယူလိုက်တဲ့ မိခင်ရဲ့ ယောက်ျား၊ ချမ်းသာရဲ့ဖထွေးဆိုတဲ့လူက လိုင်းကားမောင်းတယ်။ ချမ်းသာကို တင်ကျွေးထားတာ ဘာမှ မပြောရှာပါဘူး။ အရက်သောက်လာတော့မှ ရင်ဖွင့်တော့တာပဲ။ မယားပါသားကို အိမ်ပေါ်တင် ကျွေးမထားနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာစား ဆိုလာတယ်။ ချမ်းသာရဲ့မိခင်က နောက်အိမ်ထောင်နဲ့တင် ကလေးအမြွှာပူး မွေးထားတာကိုး။ မိခင်က အရင်သား၊ နောက်သား မခွဲခြားနိုင်လို့ နောက်လင်ကို ကြောက်အိုင်ပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ပြီး သားအတွက် ရှေ့က ခံတိုက်နေရှာတဲ့သူပေါ့။

အဲ့ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းက စိတ်ညစ်စရာကောင်းလွန်းပါတယ်။ ကျွန်တို့ရွှင်ဖြူးနဲ့ ကျွန်တော် မောင်ပျော်ရွှင်

ရဲ့ဘဝကတော့ ပိုက်ဆံငွေကြေး ချမ်းသာတာကလွဲရင် မိဘမေတ္တာဆိုတာ လူတွေပြောလို့သာ ကြားဖူးနေရတယ်။ ထဲထဲဝင်ဝင် ထိထိရောက်ရောက် တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး။ ရွှင်ဖြူးရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက နိုင်ငံခြားမှာ လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့အထဲပါပြီး လျှောကုန်ကြတာကြာပြီ။ ရွှင်ဖြူး ဆယ်နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက ရွှင်ဖြူးရဲ့အဘိုးအဘွားတွေကပဲ ရွှင်ဖြူးမိဘတွေ ကျန်ရစ်တဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်ဥည်ဖလှယ် ဆက်သွယ် ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ပြီး အမွေအနှစ်တွေကို ထိန်းသိမ်းပေးထားရတယ်။

ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကတော့ (၉၆)ပါး ရောဂါနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးကုန်ကြတာ။ ကျွန်တော့်ဦးကြီး ဦးအောင်မောင်ဘုန်းကပဲ ကျွန်တော်မိဘတွေရဲ့ စက်ရုံလုပ်ငန်းတွေကို လွှဲပြောင်းလက်ခံယူပြီး အမွေအနှစ်တွေပါ မပျောက်မပျက်ရအောင် အုပ်စိုး ထိန်းသိမ်းပေးနေခဲ့တယ်ပေါ့။

ကျွန်တော်နဲ့ ရွှင်ဖြူးက မိဘမဲ့ဘဝတူတွေမို့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် စာနာထောက်ထားပြီး ပိုချစ်ခင်စည်းလုံးဓာတ်ကြတယ်။ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်တာတွေတောင် ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းယူတတ်ကြတယ်။

ချမ်းသာနဲ့ကြည်ဖြူးတို့ကလည်း ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတူတွေမို့ သူ

တို့အချင်းချင်း ပိုရင်းနှီးကြတယ်။ ပိုချစ်ခင် စည်းလုံးတတ်ကြတယ်။ သဘောထားချင်း မတိုက်ရင်တောင် သူ့ဘက်လျှော့ ကိုယ့်ဘက် လျှော့နဲ့ နောက်ဆုံး ပျော့ပျောင်းပြီး ပြန်ခင်သွားကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့လေးယောက်က တစ်ယောက်ဘဝ အကြောင်း တစ်ယောက်က မခြင်းမချန်ပြောရင်းနဲ့ မိဘရှိပြီး မိဘမဲ့သလိုဖြစ် ခဲ့ကြတာနဲ့ မိဘမရှိလို့ မိဘမဲ့ခဲ့ရတဲ့ ဘဝတူလူငယ်တွေပဲဆိုပြီး စာ သင်ကျောင်းမှာ အသင်းအဖွဲ့လေးလို စုဖွဲ့မိပြီး ဥမကွဲသိုက်မပျက် ခင်မင်သက်တမ်း ရှည်လာလိုက်ကြတာ ရှစ်တန်း (၂) နှစ် ဆက် တိုက်ကျတဲ့အထိပဲ။

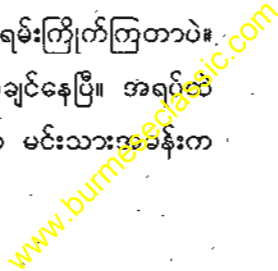
ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် လေးယောက်အတွဲ မခွဲကြ ကြေးဆိုသလိုမျိုး တွဲလွန်းအားကြီးကြလွန်းလို့ 'လေးမြွှာပူး'တွေလို့ တခြားကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ နောက်ပြောင်တာ ခံခဲ့ရ တယ်။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်ကို ကြည့်မရဘဲ မနာလိုမရှုစိမ့် ဖြစ်သူတွေက ကျွန်တော်တို့ အစုအဖွဲ့လေးကို အစည်းပြေသွား အောင် ကြားဝင်သပ်လျှို သွေးခွဲခဲ့ကြသေးတယ်။ ဘယ်လို သွေးခွဲ သပ်လျှိုပေမယ့် အလကားပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်က ဘယ်တော့မှ မကွဲထွက်သွားဘူး။

သွေးတိုးသပ်လျှို စကားမျိုးစုံ ဝင်လာရင် လေးယောက်

မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောင်ရှင်းကြတယ်။ ရင်ထဲ လျှို့ဝှက်မထားဘူး။ သင်္ကာရှင်းတဲ့နေရာမှာတော့ လေးယောက်လုံး ဟောဟောခိုင်းခိုင်း နဲ့ ပွင့်လင်းကြတယ်။ အဲဒီလို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်တော့ ကြားဝင် လုပ်ကြံ သွေးခွဲတဲ့ အပြင်လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အဖြေတန်းပေါ် လာတယ်။

အဲဒီလို မြေခွေးညှဏ်နဲ့ ဝံပုလွေဆန်တဲ့သူတွေကို ပြန်လည် ဆုံးမတဲ့နေရာမှာတော့ ချမ်းသာက လက်သံပြောင်တယ်။ ရွှင်မြူး က စကားသံပြောင်တယ်။ ကြည်နူးက အတိုင်အတောထူတယ်။ ကျွန်တော်က ခြိမ်းခြောက် ဟိန်းဟောက်ပြီး နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး မပါကြေးဆိုတာမျိုးကို ဝမ်နင်ပေးပြီး လက်ချာရိုက်တဲ့နေရာမှာ ပြဇာတ်မင်းသား အပြောကောင်းတွေရဲ့အိုက်တင်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း ပဲ။

ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် (၈) တန်း (၂) နှစ်ကျပြီး ကျောင်းပြင်ပကနေ ပြန်ဖြေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လေး ယောက်မှာ တူညီတဲ့ဝါသနာဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက တော့ အပျော်အပါး ပွဲလမ်းသဘင်ဆို အရမ်းကြိုက်ကြတာပဲ။ ဇာတ်ပွဲဆိုရင်လည်း ဆိုင်းသံကြားတာနဲ့ ကချင်နေပြီ။ အရပ်ဆံ မှာ ကကြရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ချမ်းသာက မင်းသားအခန်းက

ပါရင်ပါရ၊ မပါရရင် လူကြမ်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရမှကျေနပ်
ကြတဲ့ကောင်တွေ။ သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင် အရပ်ဇာတ်ပွဲ
လုပ်ရင် ရှေ့ဆုံးက ပါတယ်။ စတိတ်ရှိုးဆိုလည်း လာထား။ ကာရာ
တိုကေဆိုပွဲဆိုလည်း ပါပြီးသား။

ရွှင်မြူးနဲ့ကြည်နူးကတော့ မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ ကိုယ့်
ကုန်ကြွ ကိုယ်ထိန်းပြီး ဝါသနာပါကြရတာပေါ့။ စတိတ်ရှိုးဆိုရင်
ရွှင်မြူးရဲ့စတိုင်(လ်)က ထွန်းအိန္ဒြာဗိုစတိုင်(လ်)။ ကြည်နူးရဲ့
စတိုင်(လ်)က တင့်တင့်ထွန်းစတိုင်(လ်)။

ကျွန်တော်နဲ့ရွှင်မြူးက ကြည်နူးနဲ့ချမ်းသာတို့ ကျောင်း
စရိတ်ကို လိုအပ်တဲ့အခါတိုင်း ထောက်ပံ့ပေးကြတယ်။ ရှစ်တန်း
တတိယနှစ်ကို အတင်းဖျစ်ညှစ် ကြိုးစားပြီး အောင်အောင် ဖြေ
လိုက်ရတယ်။ အရင်နှစ်နှစ်က ပဲခူးဘုရားပွဲအထိတောင် ဇာတ်
လိုက်ကြည့်ကြတာ။ စတိတ်ရှိုးဆိုလည်း မလွတ်ဘူး။ အပျော်အပါး
မက်လွန်းအားကြီးလို့ စာမေးပွဲ ကျကြတာပေါ့။

(၈)တန်း စာမေးပွဲအောင်တော့ ကိုးတန်းဆက်တက်မယ့်
အစား လေးယောက်သား ဝါသနာပါတဲ့ ပန်တျာကျောင်းကို
လျှောက်လိုက်ကြတယ်။ လေးယောက်စလုံး ရုပ်ရှည်လေးတွေက
မခေါ် ဇာတ်လေးတွေကလည်းရှိတော့ အရွေးခံခဲ့ရတယ်လေ။

ပန်တျာကျောင်းမှာ အားသန်ရာ လိုင်းရွေးပြီး တက်ကြ
အယ်။ ပန်တျာကျောင်းက ဆင်းလာတော့ ဇာတ်ဝယ်လေးတွေနဲ့
အစမ်းလိုက် ကကြတယ်။ အဆင်ပြေတယ်။

ပန်တျာပျော်ရွှင်နဲ့ ပန်တျာချမ်းသာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။
ပန်တျာရွှင်မြူးနဲ့ ပန်တျာကြည်နူးဆိုတဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး
နှစ်လက်လည်း ဖြစ်မြောက်လာတယ်။ ဇာတ်ကြီးတွေမှာ အရံ မင်း
သားငယ်၊ မင်းသမီးငယ်တွေအဖြစ် လိုက်ပါ ကကြဖို့ စိုင်းပြင်းနေ
ကြတုန်းမှာပဲ အခြေအနေအရပ်ရပ်က ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲ
ခဲ့ဖြစ်ဖို့ ပေါ်ပေါက်လာကုန်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ ဦးကြီး ဦးမောင်မောင်ဘုန်း
ဆုံးသွားတော့ ကျွန်တော်လက်ထဲ အမွေအနှစ်တွေ မနည်းမနော
ရလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ ရွှင်မြူးရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေလည်း
ဆုကြီးရောဂါနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်လခြားပြီး ဆုံးကုန်ကြ
လို့ ရွှင်မြူးတစ်ယောက် အမွေအနှစ်အထုပ်ကြီးပိုက်ပြီး စိတ်အိုက်
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရတယ်။ အားကိုးအားထားရာ ရွှေတောင်ကြီးတွေ
မြို့လဲကုန်ကြလို့ ဝမ်းနည်းလိုက်ရတာ နှစ်လလောက်အထိ ဘာမှ
ဆက်မလုပ်နိုင်ဘူး။

နှစ်လလွန်တော့မှ ကျွန်တော်နဲ့ ရွှင်မြူးတို့ကို ဇာတ်မင်းသား

ဟောင်းကြီးတစ်ဦးက အကြံပေးလာတယ်။

သူများဇာတ်ထဲ လိုက်ကမယ်အစား ကိုယ့်မှာလည်း ငွေရှိနေတော့ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ် ထောင်ပါလားတဲ့။ နှစ်ယောက်ပေါင်း အမွေအနှစ်က နည်းနည်းနောနောမှတ်လို့ သိန်းထောင်ဝဏန်း ချိနေတယ်လေ။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း မြန်မာ့ဇာတ်သဘင် တစ်ခေတ်ကို ရွှေမန်း (ဦး) တင်မောင်တို့၊ စိန်အောင်မင်းတို့ ပြောင်းလဲ ဆန်းသစ်ခဲ့သလို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲ ဆန်းသစ်ပစ်ချင်စိတ် ရှိနေကြတယ်။

အနိဗ္ဗိသဘင်ကနေ အမြင့်သဘင်၊ အမြင့်သဘင်ကနေ အဆင့်မြင့် မဟာဇာတ်သဘင်အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲ ဖော်ဆောင်ချင်နေတဲ့ အာသီသ ရှိနေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ထုတ်လုပ်မှု အနုပညာပိုင်း အဆင့်ဆင့်ဖွဲ့စည်းပုံအတိုင်း ဖွဲ့စည်းချင်ကြတယ်။ စနစ်ကျတဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုပေါ့။

အဆင့်မြင့် ရုပ်ရှင်ရုံ၊ လူနေတိုက်တာ အဆောက်အအုံတွေ ပေါ်ပေါက်လာသလိုပဲ၊ အဆင့်မြင့် မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်ကို အပီအပြင် တီထွင်တဲ့နေရာမှာ ဇာတ်ခုံဇာတ်ရုံရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုကလည်း အလွန်အရေးပါလှတယ်လေ။ ဆုံလည်ဇာတ်ခုံ၊ အံ့ဂှက်ဇာတ်ခုံ

အပေါ့စား (ဖြုတ်သိမ်း၊ တပ်ဆင်၊ သယ်ဆောင်မှု လွယ်ကူစေမည့် တီထွင်မှု) တွေနှင့် ခမ်းနား ဆန်းသစ်သော ဆက်တင်။

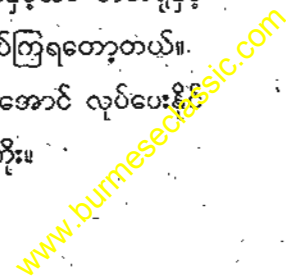
ဆန်းပြား စုံညီသော မီးပေးစနစ်၊ သုံးဖက်ကြား အသံစနစ် ခရိုကျက်တာနှင့် ရုပ်လုံးချဲ့ပြသော တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်မှု ပြသခြင်း နေထွေနှင့် မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်တစ်ခေတ်ကို အသွင်သစ်၊ အမြင်သစ်၊ စိတ်ကူးဆန်းကြယ်သရွေ့ ပုံဖော်အသက်သွင်းမှုစနစ်တွေနှင့် နိုင်ငံတကာကပင် ရင်သပ်ရှုမော ဩချယူရလောက်အောင် တီထွင် ဆန်းသစ်ပစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းလေးယောက် နေ့ရှိသရွေ့ ဝေး တိုင်ပင်ဖြစ်ကြတယ်။

ဇာတ်ခုံ ဇာတ်ရုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေတ်ရှေ့ပြေး အမြင်ရှိတာ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝနဲ့စပ်သော ပညာရှင်များနှင့် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကာ ကျွန်တော်တို့ တင်ဆက် ကပြချင်သော...

အဆင့်မြင့် မြန်မာ့ဇာတ်မဟာသဘင်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ဆိုက်သည့်နေ့မှစတင်၍ အပီအပြင် ကြိုးစားတီထွင်ရတော့တယ်။

တက်နိုင်သမျှ ပြည်တွင်းဖြစ်ပစ္စည်းများနှင့်သာ ဇာတ်ရုံနှင့် ဇာတ်ခုံကို တီထွင်ပြီး ဒီဇိုင်းရေးဆွဲ ထုတ်လုပ်ကြရတော့တယ်။

လက်ထဲမှာက စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါအောင် လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ ဆွဲ ငွေကြေးတောင့်တင်းမှုကလည်း ရှိနေပြီကိုး။

ဒီတော့ကာ အချိန်အားရသခိုက်မှာ ဇာတ်အဖွဲ့နာမည် တွက် ဝိုင်းဝန်း စဉ်းစားလိုက်ကြတော့...

ပျော်ရွှင်၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာ အဆင့်မြင့် မြန်မာမှုအနုသယသုခုမ ဇာတ်သဘင်

ဆိုတာကို အတည်ပြု ရွေးချယ်မိလိုက်ကြတယ်။ ဒါကို... အတိုချုပ် ခေါ်စေချင်ရင်တော့...

ပျော်၊ ကြည်၊ ရွှင်၊ ချမ်း မြန်မာ့သုခုမ ရောင်စုံအတ ပန်းတလေးများပေါ့။ ဒါကို ချမ်းသာက ဒီလိုနောက်သေးတယ်။

“ကရင်းနဲ့တော့ မပန်းပါရစေနဲ့တဲ့” ကြည်နူးက...

“ကြည်ချမ်း ရွှင်ပျော်... ဖုံးလည်းပေါ် ဆိုရင် မကောင် ဘူးလားတဲ့”

ရွှင်မြူးက... “သိပ်မကောင်းသေးဘူး။ ‘ရွှင်ချမ်း ပျော်ကြည် တော်ပီ’

ဇာတ်အဖွဲ့ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။ နင်လုပ်တာနဲ့ ပန်တာ ဘွဲ့လေးတောင်... ဖြုတ်ထားခဲ့ရတယ်ဟယ်”

ချမ်းသာက...

“ငါ့ကိုတော့ ပန်တာထည့်မှဖြစ်မယ်။ ရွှေမန်းသဘင်က မောင်ချမ်းသာ ရှိနေတော့ အတူအယောင် လုပ်စားတယ် ထင်ကြ လိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ပန်တာချမ်းသာလေးပါအောင် မှည့်ခေါ် ပါ ပျော်ရွှင်ရာ”

“ပန်တာ မထည့်နဲ့တော့... ရိုးသွားပြီ။ အရင်ခေတ်က စိန် ထည့်တာ ခေတ်စားလိုက်သေးတယ်။ စိန်အောင်မင်း၊ စိန်မာဒင်း၊ ဗုလဲစိန်၊ အုန်းပွင့်စိန်၊ အုန်းမှုတ်စိန်... အစရှိသဖြင့်ပေါ့ကွာ။ မန်တာဆိုရင်လည်း တစ်ခေတ်စားလိုက်သေးတယ်။ ပန်တာကြည် လင်၊ ပန်တာ တင်မိုးဝင်း၊ ပန်တာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ အစရှိသဖြင့် ပေါ့လေ။ အခု ငါတို့ခေတ်က ရွှေခေတ်ဆိုလည်းဟုတ်... အိုင်တီ ခေတ်ဆိုလည်းဟုတ်၊ အီးဆိုတဲ့... အီးမေးနဲ့ အင်တာနက်ခေတ် ဆိုလည်း ဟုတ်၊ ပိုစ့်မော်ဒန်ခေတ်ဆိုလည်းဟုတ်... ဆိုတော့ မင်းကို ရွှေမန်းမောင်ချမ်းသာနဲ့ ကွဲလွဲသွားအောင် ရွှေချမ်းသာ ဆို တပ်ပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါမှ မလုပ်ချင်ရင် ချမ်းသာရွှေပေါ့ ဘူး ဘယ်လိုလဲ... ဒါမှ မဟုတ်ရင် စိန်ဖောင်ပြင်လို့ မှည့်လိုက်”

“ရိုးတယ်... မကြိုက်ဘူး။ စိန်ဖောင်ပြင်ဆိုတော့... စိန် ဆင်... အင်... မင်းမှည့်ပါလား၊ မင်းကမှ စိန်ဖော်ပင်”

“No Good... မင်းကို ငါ ထပ်မှည့်ပေးမယ်။ ဒါဆို...”

အိုင်တီချမ်းသာ”

“No Good”

“ဒါဆို... အီးချမ်းသာ”

“နံတယ်...။ ဝက်(စ)နဲ့ ထွက်နေပြီ”

“ဒါဆို... ပို့စ်မော်ဒန်ချမ်းသာ”

“ခေါ်ရခက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းဘာသာရွေးပြီး မှည့်တော့”

“ငါ့ဘာသာငါ မှည့်ရမယ်ဆိုရင် ငါ့နာမည်ကို ဝတ္တုတော့ ထင် အလင်္ကာလာကျော်စွာ ရွှေမန်းပန်ကျာ မြို့တော်ချမ်းသာ မှည့်မယ်”

ကျွန်တော် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြမိတော့ ချမ်းသာက...

အို... ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ခေါ်ရလွယ်အောင် ရွှေအိုင်တီ အပို့စ်မော်ဒန်မောင်မောင် ပြုတ်သွတ်ချမ်းသာလို့... မှည့်မယ်ကွာ ဒါမှမဟုတ် ပြုတ်ပွတ်ချမ်းသာလို့ခေါ်မယ်”

“မင်းကတော့ ဟာသမင်းသား လုပ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ငါက ဟာသမင်းသားဆိုရင် မင်းက လူကြမ်းသာ လုပ်တော့ ပျော်ရွှင်။ မင်းကတဲ့ အကထဲမှာ လိုက်ဖတ်တာ ဘီးလူးအထဲ ပဲ ရှိတာလို့... တို့ကျောင်းက ဆရာမင်းသားက ပြောလိုက်တာ”

“မိသေးလား”

“ဘာကွ... ဒါက ရွှေကျွမ်း၊ နောက်ကျွမ်း၊ မီးကွင်းခုံ၊ မီး... နှုန်း၊ သေတ္တာမှောက် အကုန်လုံးကို ကြမ်းကြမ်းလှလှ ကချင်... မင်းသားမို့ ဆရာက နောက်ပြောင်ပြောတာကို မင်းက အတည်... မင်းနေတယ်။ မင်းကျတော့... ဟာနုမန်မောက်အက ပိုင်လို့... မှောက်မင်းသားလို့... အကသင်တဲ့ ဆရာမက ခေါ်တာရော မေ့... ပြီးလား”

“အဟား... မမေ့ပါဘူးကွာ။ မင်းပြောမှပဲ မင်းနဲ့ ငါက... သူ့ရိနဲ့ ဟာနုမန် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ရာမကို ဘယ်လိုလိုက်ရှာ...။ သီတာဒေဝီနေရာကို လုမယ့် မင်းသမီးကလည်း နှစ်... သောက် ဖြစ်နေတယ်၊ ရှင်မြူးနဲ့ ကြည်နူးတို့လေ”

ကြည်နူးနဲ့ ရှင်မြူးက ချမ်းသာကို ဝိုင်းပြီးမေတ္တာပို့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ချမ်းသာကို...

“မင်းကို ရာမ နေရာထားမယ်။ ငါက ဗိုလ်အောင်ဒင်ပေါ့” ချမ်းသာက...

“ငါက လေးပစ်တဲ့ ရာမကွ။ ဗိုလ်အောင်ဒင်ရဲ့တပည့် ရာမ... ထုတ်ဘူး။ မင်း လုပ်ချင်ရင်တော့... ညီတော်လကွဏ လုပ်... သူ့ရိလို ဗီလိန်လုပ်ရတာထက်စာရင် ပရိသတ်ရဲ့မေတ္တာ ပို

ခံယူလို့ ရတာပေါ့ကွာ”

“မြို့မေတ္တာ ခံယူမယ့်သားတွေကိုး...။ ဗျို့ဟစ်ကာ အလံထူလို့ မကြားချင်ဘူး၊ ပို့ဟစ်ကာ အမှန်ယူလို့ ထားရရင်တော့ ကျုပ်ကတော့ မန်ယူမှမန်ယူပဲ... မောင်ချမ်းသာလေးရဲ့”

“ဪ... မင်းသားလေသံနဲ့ အတည်ကြီး ပြရရင်တော့ ကျုပ်ကတော့ ချယ်ဆီးမှချယ်ဆီးပဲ... ဟေ့”

ကျွန်တော်နှင့် ချမ်းသာတို့ စကားနိုင်လှပြောနေတာကို ကြည့်နူးက ဝင်ပိတ်ပြောလိုက်တော့မှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး ပတ်တော်ပိတ်ရတော့တယ်။

“ဟဲ့... ဘောသမားတွေ တစ်ဘောတည်းဘောနေလို့ နင်တို့ကိုယ်နင်တို့လည်း... ပြန်စစ်ဆေးကြည့်ကြဦး၊ ဘောပွဲအကြည့်လွန်လို့ ဘောကွဲသလို အိပ်ရေးပျက်လွန်းပြီ... လျှော့ဘဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြဦးမယ် ဘောငနဲ ငနာနှစ်ကောင်ရဲ့”

အခန်း (၂)

ဇာတ်ခုံနှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ဝယ်ယူစုဆောင်းရာမှာ (Foot Light) ခေါ် ဇာတ်ခုံထင်းလင်းစေသည့်မီး၊ (Border Light) ခေါ် အောက်ခြေဇာတ်ခုံမီး၊ (Strip Light) ခေါ် ဒီဇိုက်မီး (or) အခန်းကူးအခန်းပြောင်းမီးများအပြင် နောက်ခံ ဒီဇိုက်မီးပေါ်မှာ (Spot Light) များ တပ်ဆင်မှုတွေ စုဆောင်းရ ပြန်တယ်။

ကခွင်မီးအတွက် ဘေးဘက်ထိုးမီး (Front Light)၊ ဟင်းလင်းပြင် ရှေ့နောက်မီး (Balcony Front Light) မီး၊ ဖြာထွက် အလင်းရောင် (Beam Front Light) တွေ၊ (Toning Instru-

ment) ခေါ် အသွေးအရောင် ဖန်တီးကိရိယာတွေ၊ (Side Light or Tormentor Light) ခေါ် တိုင်ဖုံးနောက်ဆွယ် ဒေါင်လိုက် တပ်ဆင်မီးတွေ၊ မီးရောင်ခြောက်မျိုး ထည့်သုံးနိုင်သော (Colour Box) တွေ မီးဆက်တင်ကို အများအပြား ဝယ်ယူတပ်ဆင်ရတယ်။

ကိစ္စခွင်မီးပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ဇာတ်ခုံပိတ်ကားရောင်ခုံ၊ ဇာတ်ရုံ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံမှန်သမ္မုကို ကျွန်တော်နှင့် ရွှင်ဖြူးတို့က တာဝန်ယူထားပြီး ဇာတ်မင်းသား(အရံ)၊ ယိမ်းအဖွဲ့ (မင်းသမီးတွေ)၊ လူရွှင်တော်တွေ၊ ဆိုင်းပိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်း တေးဂီတအဖွဲ့တွေ ငှားရမ်းမှုကို ချမ်းသာနှင့်ကြည်နူးတို့က သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာ ထည့်ပြီး လူတွေ့ရွေးချယ်မှုတွေ လုပ်နေကြလေပြီ။

- ယိမ်းသမ အယောက် (၂၀)
- လူကြမ်း (၁၀) ယောက်၊
- အရံ မင်းသားငယ် (၅) ယောက်၊
- အရံမင်းသားကြီး (၅) ယောက်၊
- အရံ မင်းသမီးကြီး (၅) ယောက်၊
- လူရွှင်တော် (၄) ယောက်၊
- ခုတိယတန်း မင်းသမီးငယ် (၅) ယောက်၊
- ခေါင်းဆောင် အရံမင်းသမီး (၂) ယောက်။

- လုံခြုံရေး (၁၀) ယောက်၊
- ဆိုင်းပိုင်းအဖွဲ့ဝင် (၁၀) ယောက်၊
- အနောက်တိုင်းတီးပိုင်းအဖွဲ့သား (၈) ယောက်၊
- ထမင်းချက် (၂) ဦး၊
- မီးတာဝန်ခံ (၂) ဦး၊
- အသံပိုင်းဆိုင်ရာ (၂) ဦး၊
- ဆက်တင်တာဝန်ခံ (၂) ဦး၊
- ဇာတ်ကနှင့် ပြဇာတ်ရေးဆရာ (၂) ဦး၊
- မိတ်ကပ်အလှပြင် (၂) ဦး၊
- ကျန်းမာရေးဇာတ်ဆရာဝန် (၁) ဦး၊
- အဝတ်အစား တာဝန်ခံ (၂) ဦး၊
- ဇာတ်အစီအစဉ်ကြေငြာသူ၊ လှည့်လည်အော်ရသူ၊ ကဇာတ် ဇယားရေးဆွဲသူ (၂) ဦး၊
- လက်မှတ်ရောင်း၊ ဂိတ်စောင့်၊ သန့်ရှင်းရေး (၁၀) ဦး၊
- ဇာတ်ခုံနှင့်ဇာတ်ရုံ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးဆယ်ဘီး ယာဉ် မောင်း(၃) စီးအတွက် ယာဉ်မောင်းနှင့် အထွေထွေလုပ်သား (၁၀) ဦး။
- ဇာတ်အဖွဲ့သား အင်အား (၁၂၀) ကျော်ဖြင့် မြန်မာပြည်

www.burmeseclassic.com

အနံ့အပြား ရှိဇာတ်သွင်းကာ ကပြ ဖျော်ဖြေ အသုံးတော်ခံရမည်
မို့...

လူပေါင်းတစ်ရာကျော်ကို စိစစ် ရွေးချယ်ရသောအလုပ်မှာ
လည်း အလွန်ခက်ခဲလှတယ်။ ဇာတ်မန်နေဂျာရာထူးနှင့် ဇာတ်
အဖွဲ့ရဲ့ရှေ့တော်ပြေး ပွဲခွင်ချိတ်သည့် ဇာတ်ကိုယ်စားလှယ်တွေကို
ပါ ထပ်မံခန့်ထားလိုက်ရပြန်ရဲ့။ ညကြေးရှင်းတဲ့အလုပ်ကို ဇာတ်
မန်နေဂျာက လုပ်ပေးလိမ့်မယ်ပေါ့။

ဇာတ်မန်နေဂျာက တစ်ဖွဲ့လုံးကို ထိန်းကျောင်း ပဲ့ပြင်ပေး
မည့်သူမို့ အသံဩဇာ၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းသူကို ရွေးချယ်ရတယ်။
ဇာတ်အဖွဲ့အတွက် လူလိုလာလျှင် ဇာတ်မန်နေဂျာလည်း ရှင်ဘုရင်
တက်လုပ်ချင် လုပ်ရမှာပဲ။ အမတ်ကြီး လုပ်ချင်လည်း လုပ်ရမှာပဲ။
အားလုံးမှာ ဤသနာပါတဲ့ သက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို အထူးဦးစား
ပေးသူတွေ ဖြစ်နေရမယ်။ ဇာတ်နှင့် စိမ်းမနေရ။

ဇာတ်ဆောင်တွေအတွက် အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်
အတွက် အိပ်ရာခေါက်ခတ်င်၊ ဇာတ်ဝင်ခန်းများအတွက် လိုအပ်
တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကိုပါ စာရင်းပြုစုရသေးတယ်။

ကျွန်တော်နှင့်ရှင်မြူးတို့နှစ်ယောက် သိန်းနှစ်ထောင်နီးပါး
ငွေထုတ်လိုက်ရပြီးပြီ။

ဇာတ်အဖွဲ့ သွားလာဖို့အတွက်...

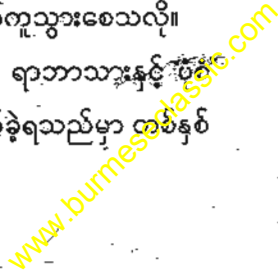
ဇာတ်ခုံနှင့် ဇာတ်ရုံတင်ဖို့ ကားကြီးသုံးစီး။ ဇာတ်အဖွဲ့သား
တွေ သက်တောင့်သက်သာ လိုက်ပါနိုင်ဖို့ ခေတ်မီ မှန်လုံ အဲယား
တွန်း ဘတ်(စ်)သုံးစီး။ ဇာတ်ရုံနှင့် ဇာတ်ခုံကို လေသွင်းလေမှုတ်
စက်ကြီးနှစ်လုံး။ အရေးပေါ် မီးကြီးကြီး တစ်လုံး။

သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ခုံနှင့်ဇာတ်ရုံကို ဖွဲ့စည်း
စုပုံစံအကြောင်း ရှင်းပြစရာ ရှိလာပြီ။

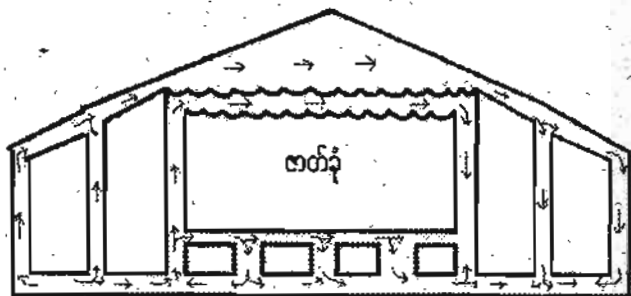
အနောက်တိုင်း ဆက်ကပ်ရုံတွေလို ကိုယ်ပိုင်ရွက်ဖျင်တဲကြီး
ထိုးပြီး ရုံဆောက်ကာ ကပြကြသော ဇာတ်ပုံစံမျိုးဖြစ်စေဖို့အတွက်
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဇာတ်ရုံနဲ့ ဇာတ်ခုံကို နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ဗညာ
ရှင်တွေနဲ့ လေမှုတ်သွင်းဇာတ်ရုံဖြစ်အောင် တီထွင် ထုတ်လုပ်ခဲ့
လေရဲ့။

ရာဘာလှေငယ်ကို လေမှုတ်သွင်းလိုက်ရုံနဲ့ လှေငယ်ဖြစ်
သွားစေသလို၊ လေမှုတ်ခေါင်းအုံးကို လေမှုတ်သွင်းရုံနဲ့ ခေါင်းအုံး
ဖြစ်သွားစေသလို၊ လေပြန်လျှော့လိုက်တော့ ရာဘာလှေငယ်လည်း
အသာခေါက်သိမ်းပြီး သယ်ယူသွားလို့ လွယ်ကူသွားစေသလို။

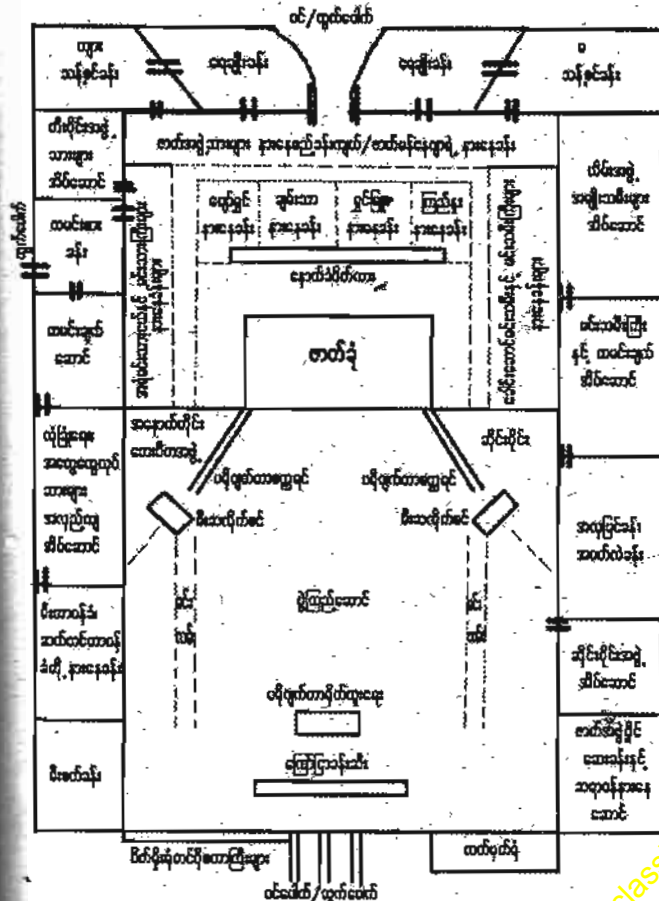
ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ခုံနဲ့ ဇာတ်ရုံပုံစံကို ရာဘာသွားနှင့်စိစစ်
နေစ်တကျသွင်းပြီး အတိအကျ တည်ဆောက်ခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်

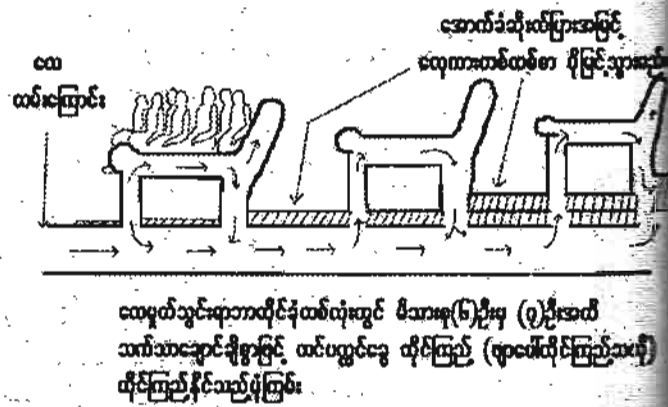
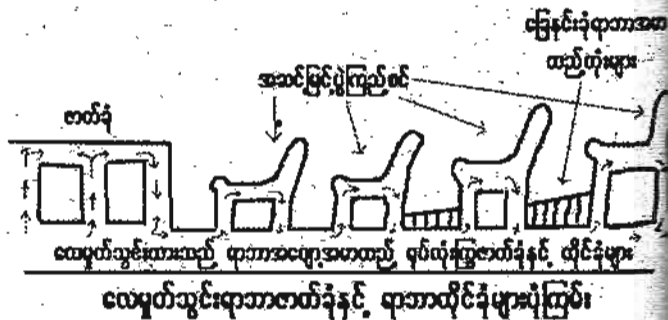
ခွဲခန့် အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ရတယ်။ ဇာတ်ခုံနဲ့ ဇာတ်ရုံတို့ကို ရာဘာနဲ့ ပုံကြမ်းတွက်ယူပြီး လေမှုတ်သွင်းပြီး ဖောင်းကြွကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သယ်ယူပို့ဆောင်ရတာ လွယ်ကူသော ဇာတ်ခုံနှင့် ဇာတ်ရုံပုံစံ ပေါ်ထွက်လာလေရဲ့။ အပိုင်းသုံးပိုင်း ဆက်စပ်ကာ ဧရာမဖစ်ကြီးများဖြင့် လေလုံအောင် ပိတ်ကပ်၊ ဖြုတ်တပ်ရတယ်။ ဇာတ်ခုံပိုင်း၊ ဇာတ်ရုံပိုင်း၊ ရုံပတ်လည် အခန်းငယ်များအပိုင်းဆိုပြီး သုံးပိုင်းခွဲထားရတဲ့ ဇာတ်ရုံကြီးပေါ့။

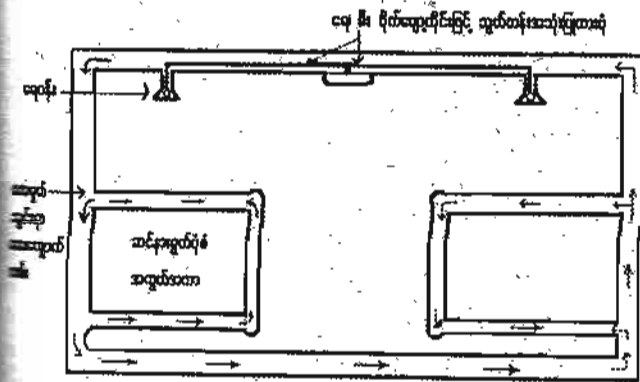
လေမှုတ်သွင်းရာဘာဇာတ်ခုံအတွင်း လေမှုတ်သွင်းထားရာ လေလမ်းကြောင်းများ (→ → →) ပုံကြမ်း

အဆင်ပြင်ဇာတ်ခုံနှင့် ဇာတ်ရုံစွဲစည်းမှုပုံကြမ်း

လေမှုတ်သွင်းဆီစာထိုင်ခုံပုံကြမ်းကို ရေ့ဘက်မှ မြင်ရပုံ (မထိုင်ခင် ပိုလောက်နေပြီး ထိုင်လိုက်လျှင် အိတ်သွားသည်ဆီစာများ)

လေမှုတ်ရာဘာရေ့ချိုးခန်းအတွင်း စာပ်ဆင်အသုံးပြုထားပုံ

အဆင့်မြင့် ရာဘာလေမှုတ်ဇာတ်ခုံနှင့် ဇာတ်ရုံကြီးကို လုံလေလုံ ဇာတ်ရုံမရှိသော မြို့ငယ်ရွာငယ်လေးများမှာ ခင်းတူ အသုံးချရမည်ပင်။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတို့ရဲ့ သေတ္တာ၊ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သယ်ထုတ်ပြီးသောအခါမှ လေမှုတ်သွင်းထားသော ဇာတ်ခုံနှင့် ဇာတ်ရုံကြီးကို လေလျှော့ကာ ရာဘာပျော့ဖတ် အခေါက်ကြီးအဖြစ် လိပ်သွားပြီး ကရိုမ်းကားနှင့် ဆွဲမကာ ဆယ်သီးကားကြီးသုံးစီးအပေါ် လိပ်တင်ရတယ်။ ကျန်ကားကြီး တစ်စင်းပေါ်ကို ဇာတ်သေတ္တာနဲ့ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ တင်ကြရမယ်။

ဇာတ်ခုံနဲ့ဇာတ်ရုံအတွက် နှစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ယူ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဇာတ်နားစဉ်ကာလမှာ ခိုအောင်းဖို့ ဝယ်ယူထားတဲ့ မြို့သစ်ဘက်က မြေနေရာကျယ်မှာ ဇာတ်ရုံကို လေမှုတ်သွင်းပြီး စမ်းသပ် အသုံးပြုကြည့်ရသေးတယ်။ လူတွေ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်တဲ့ ရာဘာနံရံနဲ့ အခင်းအထိုင် မှန်သမျှ စူးနဲ့ထိုးဖောက်လို့ မဖောက်နိုင်တဲ့ ရာဘာအမာသားတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး တည်ဆောက်ထားရတယ်။ ဇာတ်ရုံအမြင့် ခိုင်ခန့်အောင် ဒေါင့်တွေနဲ့ ရာဘာအမာသားတွေ ထောက်ကန်ထားရတယ်။ ဇာတ်ခုံပေါ် ကားလိပ် အတင်အချွန် တပ်ဆင်မှုတွေအတွက် ရာဘာအမာသားတွေထဲမှာ ချိတ်

အင်းတွေ အပြည့်တပ်ဆင်ထားရတယ်။

တောကား၊ တောင်ကား၊ မြို့ကား၊ နန်းတော်ကား၊ ရှုခင်းကား၊ တိုက်အိမ်၊ တဲအိမ်၊ ရှေးခေတ်အိမ်၊ ရုံးအဆောက်အဦကား အစရှိသဖြင့် ကားလိပ်ကားချပ်ပေါင်း မြောက်များစွာနှင့် ပန်ရဘင့်တယ်လှပသော ဇာတ်ခုံကြီးကို အရွေးချယ်ခံထားရသော ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩမဆုံး ရှုကြည့်ကြပြီး ခေတ်ဦးဇာတ်ကြီးနဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့ လိုက်လံ ကပြရမှာပေါ့ အရမ်းတက်ကြွနေကြတယ်လေ။

အရံမင်းသားငယ်ငါးလက်က ပန်ကျော့ကျောင်းဆင်းတွေ ချော၊ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲ လိုက်ဖူးတဲ့သူတွေရောပါ ရွေးချယ်ထားကြတယ်။ နာမည်တွေ ခေါ်ရလွယ်အောင် ဒီဇာတ်ထဲမှာတော့ အောင်၊ နောင်၊ မောင်၊ ကျော်၊ မော် ဆိုပြီး မှည့်ခေါ်ထားတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာတော့ ပြည်တော်ချစ်မင်းသားလေးလို ချွဲချင်ရင်တော့ အောင်အောင်ကလေ၊ နောင်နောင်ကလေ၊ မောင်မောင်ကလေ၊ ကျော်ကျော်ကလေ၊ မော်မော်ကလေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ပလိစီချောက်ချက် ချွဲတာကြပေတော့ပေါ့။

အရံမင်းသားကြီးတွေလည်း စင်တော်ကောက်ပြီး ရွေးလှည့်စာပါပဲ။

စိန်မြကျော်၊ စက်ဝိုင်းစိမ်း ဝင်းတင်၊ အောင်သိန်းမြင့်
ဘကြီးညို၊ နဂါးကျော်ရွှေ... တဲ့။

လူရွှင်တော်လေးယောက်က အိုစမာဘင်လာဒင်၊ ဘက်ခင်း
စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်၊ ဂေါက်ကြီး။

အရံမင်းသမီးကြီးတွေကတော့...
ထိပ်တင်ထား၊ ဥဩမလေး၊ မိဒေါင်းစိန်၊ ဧယင်ကျွန်း
ခင်ခင်ဖူး၊ ဘဲလေး ဝါဝါစိန် တဲ့။

ဒုတိယတန်းမင်းသမီးငယ် ငါးလက်ကတော့...
အိသန္တာ သိမ့်၊ ထိပ်ထားဦး၊ ရွှေယမင်း၊ ရတနာ။
ယိမ်းမင်းသမီး အလက် (၂၀) ထဲမှာတော့...

ပီပါမ၊ မိဖြူ၊ ကတုံးစိန်၊ ခင်ဦး၊ ရွှေမြိုင်၊ ရွှက်စိမ်း၊ မိနွယ်
ပိုးတီမ၊ ဝိုင်းတုံ၊ သွားကျိုးမ၊ မိယေ၊ မိဆိုး (မိန်းမကြမ်း)၊ မိဇွဲ
(ဗီလိန်)၊ ခင်မြင့်သူ (မယ်ကြာကူလီ)၊ ချောမ (လူဆိုးမ)၊ ဘုတ်ဆုံမ
လှသဇင်၊ လယ်လယ်၊ ယမင်း၊ သူဇာ။

လူကြမ်းမင်းသားကြီး (၅) လက်ထဲမှာ...
ဘညွန့်၊ ထိပ်ဖု၊ ပြောင်ကြီး၊ သိန်းမောင်၊ စံတင်။
လူကြမ်းမင်းသားငယ် (၅) လက်ထဲမှာ...
ဗိုက်ကြီး၊ ဇော်မောင်မောင်ဦး၊ ဖိုးတော၊ မုတ်ကြီး၊ ကော်

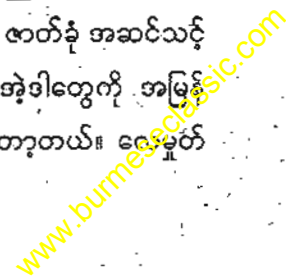
သူမ

ရွာစားကျော် စိန်ဘူကြီး ဆိုင်းအဖွဲ့။
အနောက်တိုင်းတူရိယာ စန္ဒရား ဂေါ်မောင်မောင်အဖွဲ့။
လူတွေ့ ရွေးချယ်ကာ တစ်နှစ်ခန့် ဇာတ်တိုက် ကျင့်လိုက်
သည်။ အော်ပရာ (၁၀) ထုပ်၊ ပြဇာတ် (၁၀) ထုပ်၊ နောက်ပိုင်း
ဇာတ်တော် (၁၀) ထုပ်နှင့် နှစ်ပါးခွင် (၁၀) ခွင်ခန့် အသားကျ
ဘာပြီးသောအခါ...။

'ပျော်ရွှင်၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာ' ဆိုသည့် အဆင့်မြင့်
ဒီလုံလေလုံ အဲယားကွန်း ရာဘာဇာတ်ရုံကြီးရဲ့ ကြော်ငြာတွေ
လူပျံအောင် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်တယ်။ တစ်လအကြာမှာပဲ
ဇာတ်ကန်ထရိုက်တွေဆီက ပွဲခွင်တွေ ချိတ်လာပါလေရော။ ဇာတ်
ခန်းနေရာ ကိုသိန်းဝင်းတစ်ယောက် ပထမဦးဆုံးပွဲခွင်အဖြစ် နယ်
ချွဲကြီးတစ်မြို့ဆီ သွားကဖို့ လက်ခံလိုက်သည်။

ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေက အဲယားကွန်းဘတ်(စ်)ကြီးတွေ ပေါ်
စိန်နဲ့နှပ်ပြီး အပျော်ခရီး ထွက်သလို သွားကကြတယ်။

ခက်နေတာကတော့ ထရိုကာဇာတ်ရုံနဲ့ ဇာတ်ခုံ အဆင်သင့်
ဆောက်ထားတဲ့ ပွဲခွင်နေရာ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါတွေကို အမြန်
ဒုက်သိမ်းပြီး သီးသန့်ရာဘာဇာတ်ရုံ ဆင်ရတော့တယ်။ လေမှတ်

သွင်းတဲ့စက်ကြီးတွေနဲ့ ဇာတ်စင်အပိုင်းကို ပထမဆင်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်လယ် (ပွဲကြည့်စင်အပိုင်း)၊ နောက်ဆုံး ဝင်/ထွက်ပေါက်နဲ့ ဂိတ်ရိုးပိုင်းအတွက် လေမှုတ်သွင်းရတယ်။ ရာဘာနဲ့တွေ့က အမာခေါက်တွေ၊ တော်တန်ရုံအချွန်နဲ့ အားစိုက်ထိုးရင်တောင် မမေ့မိဘူး။ လေမှုတ်သွင်းထားတဲ့ အပိုင်းသုံးပိုင်းက ဆက်စပ် ဆက်ကပ်ပြီး အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံကြီးအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်တယ်။ မြို့နေလူထုတွေဆိုတာ ဒီလိုဇာတ်ရုံမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးလို့ တအံ့တဩနဲ့ လာရောက်ကြည့်ရှုလိုက်ကြတာ လူလူကို ညီနေတာပဲ။ နယ်မှာကော မြို့တော်မှာပါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးကြသေးတဲ့ ခေတ်မီဇာတ်ရုံကြီးပေါ့။

ဥရောပက မျက်လှည့်အဖွဲ့တွေ၊ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့တွေ မှန်သမျှကိုယ်ပိုင်ရွက်ဖျင်တဲထိုးတဲ့ ဇာတ်ရုံကြီးတွေနဲ့ နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတယ်။

ဒီသဘောကို အခြေခံပြီး မြေပိုင်းဇာတ်သဘင်ကနေ စတင်မြင့်ဇာတ်သဘင်၊ လဲဝန်းဇာတ်ခုံမှ... ပရိုဂျက်တာနှင့် LIVE SHOW ထုတ်လွှင့်မှု အဆင့်ထိ တီထွင်ခဲ့သော ဇာတ်သဘင်ကြီးကို အဆင့်မြင့် ကိုယ်ပိုင် ရာဘာလေမှုတ်သွင်း ဇာတ်ရုံကြီးအဖြစ် ပျော်ရွှင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပေါင်းတိုင်ပင်ကာ ပညာရှင်တွေ

ဦးနိုင်၊ ဆွေးနွေးပြီး ဖန်တီးဆောက်ယူခဲ့ကြခြင်းပင်။

အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံကြီးထဲမှာ မှန်၊ မီးဆင်ချိတ်တန်း၊ ရေကန်လှိုင်း၊ မီးပိုက်လှိုင်း၊ လေအေးစက်လှိုင်းတွေ မှန်သမျှကို ဇာတ်ရုံကြီး လေမှုတ်သွင်း ချိတ်ဆက်ပြီးမှ သီးသန့် ဆင်ယူရတယ်လေ။ ဇာတ်ရုံကြီး ဖြုတ်သိမ်းတော့ အဲဒီပိုက်လှိုင်းနဲ့ ထောက်ကန်ပိုက်တန်းတွေ အကုန်ပြန်ဖြုတ်၊ ရာဘာသား (ပဲလောင်း မှုတ်သွင်းထားသည့်) ကိုယ်ထည်ကြီးချည့် ကျန်တော့မှ လေပြန်ထုတ်ပြီး ချိတ်ဆက်တာဖြုတ်၊ တစ်ပိုင်းစီ ကောက်သိမ်း၊ ကရိမ်းကားနဲ့ ဆယ်ဘီးကားကြီးတွေပေါ်ကို ရာဘာလိပ်ကြီး ကောက်တင်၊ ခရီးဆက်။ ဤသို့ဖြင့် တည်ဆောက် ကကြမည့် ရာဘာဇာတ်ရုံကြီးကို ခမ်းနားစွာ တည်ဝါစွာ တွေ့လိုက်ရသောအခါ မြို့သူမြို့သားတွေ၊ သောင်းသောင်းဖျူဖျူ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကုန်ကြတယ်။

မြန်မာကြံ့ရင်/ဘာခဲနိုင်မှာလဲ။ အဆင့်မြင့် ဇာတ်ရုံကြီး ထိုးဖွားတာနဲ့ အလုပ်သမားနဲ့ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ ကားလိပ်ကား၊ မီးတွေ၊ အဲယားကွန်း၊ အသံစနစ်၊ ရေပိုက်စနစ်တွေ လိုက်လံဆောင်ရွက်ကြတယ်။ တချို့က ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေရဲ့ အဝတ်အစားသေတ္တာတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်နဲ့ အလှူအတန်းဆက်တီခုံတွေ၊ တီးဝိုင်းတူရိယာတွေ၊ ဆက်တင်ပစ္စည်းနဲ့

www.burmeseclassic.com

ဇာတ်ဝင်ပစ္စည်းတွေ သယ်ချပေးနေကြတယ်။ မိတ်ကပ်မာမိတွေက အလှပြင်ခန်းထဲမှာ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပေါ်မှန်တွေ အံကျအောင် တပ်ဆင်၊ မိတ်ကပ်ဆက်တီခုံတွေ၊ ထိုင်ခုံတွေ လိုက်တပ်ပေးကြတာပေါ့။ အခန်းတိုင်းမှာ အိပ်စင်က လေမှုတ်သွင်း ဖောင်းကြွ အိပ်စင်တွေ ပါပြီးသား။ ဆက်တီဖောင်းကြွတွေတောင် ပါသေးတယ်။

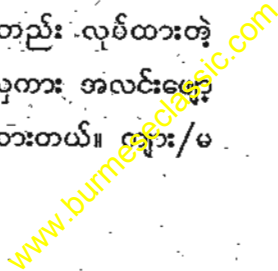
ဇာတ်မန်နေဂျာရဲ့လက်ထောက်က နေရာ လိုက်ချပေးနေစရာ မလိုဘူး။ အရင်က ဇာတ်ရုံထိုးပေးပြီးကတည်းက သူ့နေရာနဲ့သူ သတ်မှတ်ပေးပြီးသား။ ထမင်းချက်အဖွဲ့ကလည်း တက်သူရိုက်ပြီး ဝက်(စ်)မီးဖိုတွေနဲ့ ချက်ပြုတ်နေကြတယ်။ တီးခိုင်းအဖွဲ့သားတွေကလည်း ကိုယ့်ပစ္စည်း ကိုယ်ပြင်ဆင်နေရာချလို့ပေါ့။ ဘယ်သူမှ မခိုကပ်စေရဘူး။ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ယူရတဲ့အပြင် ဇာတ်ဝင်ဇာတ်သားချင်း မိသားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ကူညီမှု ပေးကြရသေးတယ်။ ရန်မဖြစ်ရ။ ရန်ဖြစ်ရင် အထုတ်ခံရမယ်။ ထိုက်တန်တဲ့ ညကြော်လည်း ပေးထားတယ်။

ယိမ်းသမတစ်ယောက်တောင် စားပြီးသောက်ပြီး စားနပ်ရိက္ခာ ပြီး ညကြော်တစ်ည (၅၀၀၀/-)။ ကတဲ့ညရမယ်။ မကတဲ့ည မရဘူး။

အရံမင်းသား၊ မင်းသမီးတွေက တစ်ည (၁၀၀၀၀/-)၊ မင်းသားကြီး၊ မင်းသမီးကြီးတွေက (၈၀၀၀/-)၊ လူကြမ်းတွေက (၅၀၀၀/-)၊ လုံခြုံရေးတွေနဲ့ အထွေထွေလုပ်သားတွေကလည်း (၅၀၀၀/-) ပဲ။ ဆိုင်းက တစ်ညတီး (၃၅၀၀၀/-)၊ တီးခိုင်းက (၃၀၀၀၀/-) သူတို့အဖွဲ့သားချင်း ဝေယူကြပေါ့။

ဒီလို ညကြော်ပေးထားတဲ့နှုန်း၊ ကျွေးမွေးစရိတ်၊ အထွေထွေတုန်ကျစရိတ်တွေ တွက်ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ည (၁၀) သိန်းလောက်မှ မရရင် မကနိုင်ဘူး။ အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံရဲ့ လူတစ်ယောက် ဝင်ကြေးက လူကြီး (၁၀၀၀/-)၊ ကလေး (၈၀၀/-)၊ ဖျာတစ်ချပ်တဲ့သို့ လူ (၆) ဦးမှ (၇) ဦး ထိုင်နိုင်သော အဆင့်မြင့်ထိုင်ခုံကျယ်တစ်နေရာကို ရှေ့ဘက် (A) တန်း (၅၀၀၀/-)၊ (B) တန်း (၃၀၀၀/-)၊ (C) တန်း (၂၀၀၀/-)။ မြို့ပြက ရုပ်ရှင်ရုံတွေလိုပဲ နောက်ဘက်ရောက်လေ အမြင့်ပိုင်း ရောက်သွားလေပဲ။ ဝင်ထွက်ပေါက်ကနေ လှေကားထစ်လမ်းကျယ်အတိုင်း တက်ပြီး အလယ်အလမ်းကြောင်းအတိုင်း ကိုယ်ရဲ့ထိုင်ခုံဆီကို သွားကြည့်နိုင်တယ်။

အဆင့်မြင့်ရုပ်ရှင်ရုံတွေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်း လုပ်ထားတဲ့ အတ်ရီပေါ့။ ဖွဲပြနေတုန်း ဝင်ရင်လည်း လှေကား အလင်းဖျော့အေး ခန်းမအလင်းဖျော့ မီးတွေ ထွန်းပေးထားတယ်။ ကျား/မ

တို့င်းလက်ကအစ မီးနဲ့ အချက်ပြပေးထားတယ်။ တို့င်းလက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရဦးမယ်။ ဇာတ်သမားပြန်ရင် မှတ်သားစရာ ကျန်ရမယ်ဆိုသလို ဇာတ်သမားပြန်ရင် အညစ်အကြေးတွေ မကျန် ရအောင် ယင်လုံအညစ်အကြေးစွန့်စနစ်နဲ့ ပွဲပြီးပြန်တဲ့အခါ မြေလုံ အောင်ဖုံးပြီး မြှုပ်ပစ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။

ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ရုံနဲ့ ကလာတော့ဆိုတော့ ယာဉ်စရိတ်၊ လောင် စာဆီစရိတ်၊ မီးစက်ကြီးစရိတ်တွေပါ ထည့်တွက်ရင် ပွဲကြည့် ပရိသတ်ဆီကပဲ ငွေထပ်တင်ယူရတော့တယ်။ ကိုယ့်အဖွဲ့ဘာသာ ကိုယ်ကပြရင်တော့ ဈေးမုန်အတိုင်း ကပေးလို့ရတယ်။ ကန်ထရိုက် က ပွဲခွင်ယူလိုက်ရင်တော့ ကန်ထရိုက်တင်တဲ့ဈေး ဖြစ်သွားရော။

ရုံဝင်ခတွေ့ မတန်တဆတော့ တောင်းခိုင်းလို့ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဘာပဲပြောပြော အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံဆိုတော့ ကြည်ရခဲလို့ မြို့နယ် က ငွေကြေးတတ်နိုင်တဲ့သူတွေ အလှအယက် ဝယ်လိုက်ကြတာ တက်တက်ကိုပြောင်ရော။

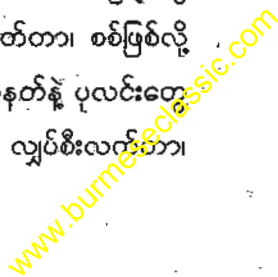
ရုံဝင်ခပေးပြီး မိုးတိုးမတ်တတ် ကြည့်ခွင့်ရတဲ့လူတွေက ဈေး သက်သာတဲ့ မင်းလမ်းဘေးက ပုတ်လက်ကုလားထိုင်လေးတွေ ဝယ်ကြည့်လို့ရတယ်။ များသောအားဖြင့် ခုံဝယ်ကြည့်မှ ပိုအဆင် ပြေတဲ့ ဇာတ်ရုံပါ။ မို့မို့ဆို ထိုင်ခုံအမြင့်တွေ ကွယ်နေလို့ ကောင်း

ဘောင်းမြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြို့တစ်မြို့မှာ အနည်းဆုံး ငါးည ဘော့က၊ ပြတယ်။ ငါးည ရုံဝင်ခနဲ့ ကပြီးတာနဲ့ ပျော်ရွှင်နဲ့ ချမ်းသာ ခဲ့ ချမှတ်ထားတဲ့အစီအစဉ်က... .

ဝိတ်ရွှီးအပိုင်းကိုဖြုတ်။ ပွဲကြည့်စင်တွေဖြုတ်၊ မြေကွက်လပ် ခြီးပေါ်မှာ မရှိဆင်းရဲသားတွေကို အခမဲ့ ကပြကြတယ်။ ကြိုက်တဲ့ ခု လာကြည့်။ အားလုံး ဖရီး။

စတိတ်ရွှီးစင်မြင့်ကလည်း သားနားသလား မမေးနဲ့။ မြဝတီ က စတိတ်စင်တွေလို မီးရောင်စုံ ထိန်ထိန်ပြေးနေကြတာမျိုးပေါ့။ ဇာတ်တင်တွေကလည်း ခမ်းနားသလား မမေးနဲ့။ တိုက်ဆိုရင် ဘောင်းပေါက်နဲ့၊ ဝရန်တာနဲ့၊ ကားဆိုရင် တကယ့်ကားလို့ပဲ။ နွား နည်းဆိုလည်း အသက်ဝင်သလောက်ကို လက်ရာမြောက်တာ။ နောက်ခံပိတ်ကားပေါ်မှာတင် အမျိုးပေါင်း လေးရာကျော်လောက် တွဲ ရှုခင်းရှုကွက်တွေရှိတယ်။

တစ်ခေတ်တစ်ခါက တီထွင်ဆန်းသစ်မှုမှာ ရှေ့တန်းက ပြေး ခဲ့ မြို့တော်သိန်းအောင် ဇာတ်သဘင်ကြီးလို့ပဲ။ လေယာဉ်ပျံတွေ ဇာတ်သွားတာ၊ ရေအောက်ထဲမှာ မေနန်းနဲ့သတ်တာ၊ စစ်ဖြစ်လို့ ပျောပင်တွေ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကျတာ၊ သေနတ်နဲ့ ပုလင်းတွေ ချိတ်ပြတာ၊ မိုးအတုရွာတာ၊ နှင်း အတုဝေတာ၊ လျှပ်စီးလက်တာ၊

မိုးခြိမ်းတာ။ မီးလောင်တာ အစစအရာရာ ဝီဒီယိုကား ကြည့်နေရသလို အပီအပြင်ကို ရှုစားရမယ့် အဆင့်မြင့်ဇာတ်သဘင်ပေးယဉ်ကျေးမှုဇာတ်ခုံကြီးလိုပဲ ရေတံခွန်တွေ စီးကျတာ၊ မထဲမှာ လှေလှော်တာ၊ တိမ်တွေစီးပြီး ယုံသန်းတာ၊ ဇာတ်ခုံ အကျယ်ကိုက အမျိုးသားဇာတ်ရုံ ဇာတ်ခုံကြီးလောက်ကို ကြီးတာ။

နစ်ပါးသွားဆိုရင် အံ့ဝှက်စတိတ်စင်နဲ့ မြေထဲက လျှိုးပြီး မင်းသား ပေါ်လာတာ။ မိုးပေါ်ကနေ ငှက်မွေးလေးလို မင်းသား လွင့်ကျလာတာ။ ပန်းငုံကြီး ပွင့်အားပြီး မင်းသား ထွက်ပေါ်လာတာ။ တံထွင်ဆန်းသစ်ချက်တွေက နိုင်ငံတကာအော်ပရာ၊ ပြဇာတ်တွေထက် ပိုသာအောင် စီစဉ်ထားတယ်လေ။

ကမ္ဘာကျော် ဝီကင်းအော်ပရာ။ ရိုမီယိုနဲ့ ဂျူးလိယတ် ပြဇာတ်တွေက ဆက်တင်တွေလောက်တော့ အပျော့ပေါ့။

ဘယ်နေရာမှာမဆို လိုအပ်ချက်၊ ဟာကွက်မရှိအောင် ဒေါင်ဒေါင်ခြည် ကောင်းနေဖို့ ပျော်ရွှင်တို့ အမွေရသမျှ တစ်ပြားမကျန် ပုံအော့ပြီး ရင်းနှီးပစ်လိုက်တယ်။

ဝါသနာပိုးထတော့ တားလို့ဆီးလို့ မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အား (၂)

ပထမဦးဆုံး စတင်ကပြရမည့်ညဦး ပျော်ရွှင်တို့လေးယောက် စလုံး ရင်တွေခန့်လွန်းနေတယ်။ ကျန်တဲ့ဇာတ်သမားတွေက အခြားဇာတ်ကြီးတွေမှာ ကပြခဲ့ဖူးပြီးမို့ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်မပြ။

“ပျော်ရွှင်... လာကြည့်စမ်း။ ပရိသတ်တွေ ထိုင်ခုံအပြည့် ရောက်ကုန်ကြပြီကွ။ ရုံဝင်ပေါက်မှာလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေကြ သေးတယ်။ ငါတော့ ပျော်လွန်းလို့ ရင်တွေတောင် တုန်နေပြီ”

“ချမ်းသာရာ... ဒီခေတ်ပရိသတ်ကြီးက တို့ဘက်က ထိုက်တန်အောင် ပေးဆပ်ရင် သူတို့ဘက်ကလည်း ကြိတ်ကြိတ်တိုး အားပေး တုံ့ပြန်တတ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပဲ။ သွားကြည့်နေစရာ

www.burmeseclassic.com

၄၄ ❀ နေအံ့သင်

မလိုဘူး... စတိတ်ရှိုးအတွက် သွားပြင်ထား”

“အေးပါကွာ...။ ရွှင်ဖြူနှင့်ချမ်းသာက မိတ်ကပ်မာမိတစ် ယောက်စီကို မူသေဆွဲထားလို့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတွေ ပွစိပွစိ ဖြစ်နေကြတယ်။ အလှပြင်ခန်းထဲ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ယောက်ကလည်း ဘဲအုပ်တစ်ရာနှစ်ရာနဲ့ မပေဒါ တင်မလှည့်သာဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲ့ဒါ... မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်း မသိဘူးလား။ သူ ရှင်း လိမ့်မယ်။ နေရာတကာ လိုက်ပါနေရရင် ငါတို့အလုပ်ခွင် ထိခိုက် မယ်။ ငါတို့က ထိပ်စီးနာမည်ယူပြီး... ကပြနေကြရတာနော်”

“ကိုသိန်းဝင်းက လူပုစိတ်တို့... ဘိုကလေးရောတ်အောင် အိမ်က ထွက်ပြေးပြီး ဂေါ်ရေးဂေါ်ရာ သိပ်ကြောင်တဲ့ ဂေါ်ကြောင် ဆိုတော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးတွေကို ဖိမပြောရဲဘူး။ အခု သူ ကိုယ်တိုင် မိတ်ကပ်မာမိနဲ့ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေတယ်။ ယိမ်းသမ တွေကို လူးပေးလိုက်တာ... ပဲဟင်းအိုးပေါ် မျက်နှာမှောက်ကျ လာသလိုပဲ မာမိက ဆူပူပြီး သူထပ်လိမ်းရလို့ နှစ်ခါမောတယ် ဆိုပြီး ကိုသိန်းဝင်းကို ပိတ်တောနေတာ။ ကိုသိန်းဝင်းကလည်း သူ့လိုမန်နေဂျာကို... ခံပက်ရင် ညကြေးလျှော့မယ်လုပ်ရော။ စကားတွေ များနေလို့ ငါ ဝင်ဖြန့်ဖြေခဲ့ရသေးတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ရွှင်ဖြူကိုယ်တိုင် မိတ်ကပ် တစ်ဝက်တစ်ပျက် လိမ်းထား

တဲ့ပုံစံနဲ့ ကိုသိန်းဝင်းကို သွားဆွဲခေါ်လာရတယ်။ ဒါတောင် လူပု စိတ်တိုက...

“သိန်းဝင်းကွ... တစ်ဝင်းတည်းရှိတယ်။ ရွှေကွင်းအထက ကျောင်းသားဟောင်းများ ဆရာကန်တော့ပွဲကို ကမကထ လုပ်လာ တဲ့ကောင်။ မ,တစ်ထောင်သားတွေ သောင်းကျန်းတာတောင် ထိန်း လာတဲ့ကောင်။ ဒီလို ဂျယ်ကို မထိန်းနိုင်ရင် လူမလုပ်တော့ဘူး။ တောင်မြောက်အပေါင်ဆိုင်က တင်သရမ်းတဲ့ မိဖြူကို DOG ပဲ လုပ်ပစ်လိုက်မယ်... ဘာမှတ်လဲ”

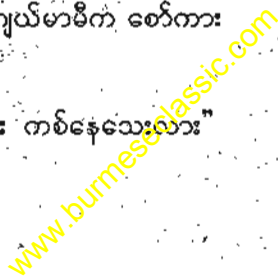
“ကိုသိန်းဝင်း... ခင်ဗျား ဒီအဖွဲ့မှာ အကြီးဆုံးနော်”

“အမယ်လေး”

“ဟေ့လူ... ရာထူးကို ပြောတာဗျ။ လူကြီးဖြစ်ပြီးတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရန်ဖြစ်နေတော့ ဒီအဖွဲ့ကို ဘယ်လိုထိန်းမလဲ”

“အာ... အ... ဆောဒီး... ဆောရီး။ အိုင်အမ် ဆောရီး ဘွတ်သွားတယ် မင်းသား... ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေး လို့လို့နေတာ... ကျွန်တော် ဝင်ကူတယ်။ စေတနာနဲ့ကူတာ သားစုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ကူတယ်။ ဒါကို... ဒီဂျယ်မာမိက စော်ကား တယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ထွက်သွားတယ်”

“နောက်တစ်ခါ ထိန်း...။ ခွက်ပုန်း ကပ်နေသေးလား”

“ဟာ... မကပ်ပါဘူး။ အလုပ်အပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်မိတယ်”

ကိုသိန်းဝင်း ထွက်သွားပြီးတာနဲ့ ပွဲစပို့ အနောင်စာတကြေငြာနေလေပြီ။ မကြာမီ ပွဲစတော့မည်။

ဘုရားကန်တော့ခန်းနှင့် စပွင့်မည်မို့ သမ္ဗာယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းသော ရှင်တော်မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ညောင်ပင်အောက်၌ ရွှေပလ္လင်ထက် စိုးစံတော်မူနေပုံကို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးတွေ့နေလေပြီ။

ကတ္တီပါကန်လန့်ကာ မဖွင့်မီ အဖွဲ့သားတွေ ဇာတ်စင်ပေါ်တက်ပြီး နေရာယူထားကြရတယ်။ တီးပိုင်းအဖွဲ့တွေက ဘုရားရှင် ဂုဏ်တော်ဘွဲ့ တေးရောင်ခြည်တွေ တီးမှုတ်ပြီး ကတ္တီပါကားလိပ်ကြီး တလိပ်လိပ် ကြွဖွင့်လိုက်တယ်။

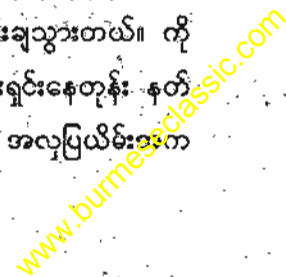
ဘုရားရှိခိုးကန်တော့ခန်းကို လေးနက် ပီမြင်စွာ တင်ဆက်လိုက်တဲ့အခါ ပရိသတ်တွေကိုယ်တိုင် ဘုရားစာ လိုက်ရွတ်ဆိုပြီး ဖူးမျှော်ကုန်ကြတယ်။ အဲ့ဒါ အောင်မြင်မှုပဲ။

ဘုရားကန်တော့ခန်းပြီးတာနဲ့ ကတ္တီပါကားလိပ်ချ။ နောက်တစ်ခန်း နယ်တကာ ပိုင်ရာဆိုင်ရာရိုးရာများအတွက် ငိန်းမောင်တိုက်တဲ့ နတ်ကတော်အက။ ဆွဲနေကြတဲ့ နတ်နှစ်ဖော်ကတော်

မိတ်ကပ်မာမီရွစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါရော။ ပျော်ရွှင်နဲ့ ချမ်းသာတို့ ဇာတ်မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းကို အမြန်ခေါ်ပြီး ပြရတယ်။ ကိုသိန်းဝင်းက အကြောင်းစုံ သိပြီးထားပုံရတယ်။ ထွေလီအာလီ ရှင်းပြရှာတယ်။

“နတ်ကမယ့် မင်းသမီးကြီးနှစ်ယောက်... ဆံထိုးလှရင်း အဝေမတည့်လို့ မိတ်ကပ်ခန်းထဲမှာ ထ၊နပန်းသတ်ကြတယ်။ မိတ်ကပ်မာမီတွေ ဆွဲတာမရဘူး။ ကျုပ်ကို လာအကြောင်းကြားတယ်။ ကျုပ်ကလည်း မင်းသားတို့ကို အကြောင်းကြားမလို့ ဘုရားကန်ဆာ့ခန်း ဝင်နေတာနဲ့ မကြားနိုင်ဘူး။ အဲ့ဒီမှာတင်... နောက်တစ်ခန်းအတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် မာမီနှစ်ယောက်ကိုပဲ ခတ်ကတော်အသွင် ဝတ်စားပြီး တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အခိုင်းရတော့တာပဲ။ သူတို့က နတ်ပွဲတွေကဖူးတော့... အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ အဆင်မပြေတာကတော့ မင်းသမီးကြီးနှစ်ယောက် အခုထက်ထိ မိတ်ကပ်ခန်းထဲမှာ သတ်နေကြတုန်းပဲ”

ပျော်ရွှင် ဒေါကန်ပြီး တောက်ခေါက်မိတယ်။ ချမ်းသာက ခေါင်းဒေါင်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ မိတ်ကပ်ခန်းရှိရာ ဆင်းချသွားတယ်။ ကိုသိန်းဝင်းက နောက်လိုက်ပေါ့။ ချမ်းသာ သွားရှင်းနေတုန်း နတ်ကတော်အက ပြီးသွားတယ်။ ယိမ်းသမတွေရဲ့ အလှပြယိမ်းအက

တွေ တစ်မျိုးထွက်လိုက်၊ မင်းသားငယ်လေးတွေရဲ့ ကာချင်းထွက်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး အော်ပရာအခန်းကို ရောက်လာတယ်။

အော်ပရာကို တာဝန်ယူ ကမယ့်သူက ချမ်းသာ။ နန်းထူဇာတ်ကြီးအော်ပရာမို့ လူးတား၊ သံခွို၊ ပတ်ပျိုး၊ ဘောလယ်၊ ထပ်၊ သစ္စာထား၊ ငိုချင်း စတာတွေ ဝန်းရံ မှန်းခြယ်ပြီး ရေးသည့်ဇာတ်။ ရှင်မြူးနဲ့ချမ်းသာတို့ မင်းသမီးနှစ်လက်ကိုပါ တွေ့ကပြသည့် အော်ပရာ။ အော်ပရာပြီးလျှင် စတိတ်ရှိုးကဏ္ဍ။

မြန်မာသံစတိတ်ရှိုးကို အရင်ဆိုကြမည်မို့ အရံမင်းသားအရံမင်းသမီးတွေ အဝတ်အစား တောက်တောက်ပပတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ကိုယ့်အလှည့်ကိုယ် ခြယ်သ စောင့်နေကြလေပြီ။

ကာမဂုဏ်အာရုံငါးပါး နောက်လိုက်မှားမိသူတို့ ဒုက္ခရောင်ရသည့်အကြောင်းကို ထိုးဇာတ်လေးခင်းပြီး တင်ဆက်ထားသော အော်ပရာ။ ပရိသတ်ကြီးကို တရားသဘော ပေါက်သွားစေသော အော်ပရာ။

အဓိကဇာတ်ဆောင် ချမ်းသာကြောင့် ပရိသတ်တွေ လှုပ်သံမြိုင်မြိုင်နှင့် အားပေးကြလေရဲ့။

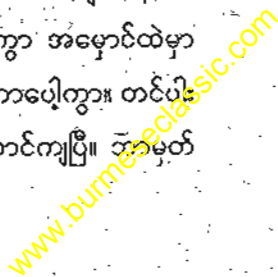
စတိတ်ရှိုးကဏ္ဍ ကြော်ငြာနေတုန်းမှာ ဇာတ်စင်နောက်

ထစ် ကျိုင် ထတက်နေတယ်။

အော်ပရာထဲမှာ ဝင်သရုပ်ဆောင်တဲ့ အရံမင်းသား ကျော်အရံမင်းသမီး အိသန္တာတို့ ငြိကုန်ကြစာယ်လေ။ မင်းသားရဲ့ ချမ်းသာနဲ့ စတိတ်ရှိုး ပဏာမအဖွင့်ဆိုဖို့ တိုင်ဖူးကြားမှာ ဝနာမငြိမ်အောင် ပြင်ဆင် ရှိုးထုတ်နေတဲ့ အိသန္တာရဲ့တင်ပါး ထိုးမိကုန်ကြတယ်။

အခန်းအကူးအပြောင်း မြန်ဆန်သွက်လက်အောင် လိုက်တာ မချတော့ဘူး။ မီးပဲ မှိတ်တူးတော့ သရုပ်ဆောင်တွေ ဝင်ထွက်တာ သွက်နေမပြစ်မှာ။ အမှောင်ထဲမှာ ထိုးမိကုန်ကြတာ။ အိသန္တာက မင်းသားကျော် တမင်ထိုးတာလို့ မနဲနေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ တိုင်တယ်။ မင်းသားကျော်က ကျမ်းကျိန်ဆိုပြီး ငြင်းပါရစေချင်ရော။ ကိုသိန်းဝင်းလည်း ရှင်းရတာတွေကြောင့် (ကိုယ်တိုင်လည်း ရှင်းခဲ့ရတာကြောင့်) ခေါင်းရှုပ်ပြီး...

“တိတ်ကြစမ်း...။ အဆင့်မြင့်ဇာတ်ကို အာမှတ်နေသလဲ ဆည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေရတဲ့ဇာတ်ကွ။ ဗော့ကောင် မောင်ကျော် နောက်ဆုံး... မင်းလုံကို လှဲကိုင်မလာနဲ့။ ဘယ့်နှယ်ကွာ အမှောင်ထဲမှာ ခိုင်လာတာ အန္တရာယ်များတယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ တင်ပါးနဲ့ မိလို့ ရင်ဝသာ ထိုးမိလို့ကတော့ မင်း ထောင်ကျပြီ။ အာမှတ်

နေသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... မန်နေဂျာကြီး။ နောက်မဆိုးရဲတော့ပါဘူး မင်းသားငယ်၊ မင်းသမီးငယ်တွေ တစ်ယောက် တစ်ပုဒ်နဲ့ မြန်မာသံစဉ်တွေ သီဆိုသွားကြတယ်။ လူကများတော့ တစ်ယောက် တစ်ပုဒ်နဲ့နဲ့ပဲ။ စင်တင်အနောက်တိုင်းတေးဂီတဆိုလည်း တစ်ယောက် တစ်ပုဒ်ပဲ။ ပျော်ရွှင်နဲ့ ချမ်းသာကတော့ မင်းသားတွေနဲ့ ဘယ်သူ နားမထောင်ချင်လို့ ရင်ကွဲမတတ် ထအော်ချင်အော်ဝံ့ပေ။ အနည်းဆုံး သုံးပုဒ်ပဲ။ ပျော်ရွှင်က ဂီတနက်သန်ကိုစောညီမိရဲ့သီချင်းတွေကို ဇာတ်မင်းသားလေးသိန်းဇော် ဆိုဟန်ဆိုပေါက်နဲ့ ဆိုပြတယ်။ ချမ်းသာကတော့ အောင်ရင် ပြန်ဆိုထားတဲ့ ရေဒီယိုတေးတွေပဲ ဆိုတာများတယ်။

ပျော်ရွှင်က စိတ်လိုလက်ရရှိရင် ဝန္တဝင်သီချင်းတွေ အပီတိပစ်လိုက်တာပဲ။ ဟင်္သာတအောင်တင်ဝင်းရဲ့ ချစ်ဦးမောင့်ထံ ပြုလာပါသီချင်းဆိုရင် မျက်ရည်တွေတောင် ပြိုင်ပြိုင်စွေလို့။ မောင်မောင်ကြီးရဲ့ ‘ဆယ်မိုးဆယ်နွေ’ သီချင်းများ ဆိုလို့ကတော့ အရင်ကွဲနာကျတော့မယ့်အတိုင်းပဲ။ ခံစားချက်နောက် လိုက်ပစ်တာ ပြောပါတယ်။

ရွှင်မြူးက မြန်မာသံဆိုရင် နီနီဝင်းရွှေရဲ့ သီချင်းတွေ

အဆိုများတယ်။ တစ်ခါတလေ စိုးစန္ဒာထွန်းရဲ့သီချင်း၊ ခင်ညွန့်ရည်ရဲ့သီချင်းနဲ့ ပွဲကိုထိန်းထားလိုက်တာ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ဘူး။ (ခဲလောခလူး ကုန်ကြသလားမသိ) ကြည်နူးကတော့ ဒေါ်မေရှင်သီချင်းတွေ ပြန်ဆိုထားတာကို ဆိုတယ်။ တိုးတုန်းက အာလပေါ်တေးတွေကို ပြန်ဖော်ဆိုတာ များပါတယ်။ ကြည်နူးဘလည်း စိတ်အလိုမကျတဲ့နေ့ဆိုရင် တိတ်သား ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ မေဆွီသီချင်းတွေ(ကလေးမသားသလေး လိုအသံထွက်သလိုမျိုးနဲ့) ဆိုချင် ဆိုတတ်သေးတယ်။

ပုစွန်ဆိတ်ကလေး ဘယ်လိုငယ် xxx ပင်လယ်ကူးတတ်ဘယ် xxx တို့လိုသီချင်းတွေ၊ ဂီတစာဆိုမောင်ကြေးမုံ ရေးစပ်သော အသည်းတစ်ခြမ်း လွမ်းဖို့သိမ်းထားမယ် တို့လိုသီချင်းတွေ အရွက်ဝါရဲ့တေးဟောင်းတွေကို မယားငယ် တုံးညှပ်သံပေါက်အောင် ပြန်ဆိုပြတတ်ပြန်သေးတယ်။

အဆင့်မြင့် မြန်မာတေးသံသာအစီအစဉ်ဆိုတော့ စင်ပေါ်ဆတ်ပြီး ဆုချတာ၊ စင်အောက်က ပန်းစည်းပေးတာ ဆုငွေ ချိတ်ပေးတာတွေ လက်မခံပါလို့ အနောင်စာက ပရိသတ်ကို ကြိုသတိပြုပြီးသား။ အမှန်တော့ ဒီနေ့ခေတ်စတီတ်ရှိုးနဲ့ ဇာတ်သဘင်တွေ ပြန်ဆိုတေး အမှတ်တရ အောက်မေ့ဖွယ်ရာ အစီအစဉ်တွေ

မှာ ပရိသတ်က ပန်းစည်းတွေ ဆုကြေးတွေ တက်ပေးနေတာ များ
မှများ။ သည်အဆင့်မြင့်ဇာတ်မှာတော့ တစ်ယောက်တလေတောင်
တက်ပေးမယ့်လူ မရှိရင် ပိုအရှက်ကွဲမှာမို့ ဟန်နဲကြိုပိတ်ထား
လိုက်ခြင်းပါပဲ။

မြန်မာသံစတိတ်ရှိုးလည်းပြီးရော မြင်းဇောင်းက လွတ်
ထွက်လာတဲ့ ပြိုင်မြင်းတွေလို အသားကုန်ကပြီး အပြတ်ဟဲလိုက်
ကြတာက စင်တင်တေးဂီတနဲ့ တွဲဖက်တဲ့ စတိတ်ရှိုး အခန်းကဏ္ဍ
အော်တာနေးတစ်တွေ ဆိုပြီး ဒိုးလုံးစတိုင်(လ်) ဖမ်းရင်း တွေ
ကောက်မှောက်လဲမလို ဆိုပြသွားတဲ့ မင်းသားငယ်လေး 'နောင်

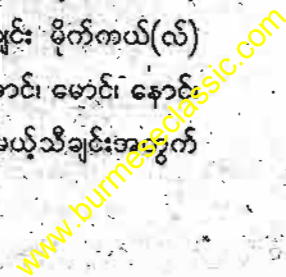
ရက်(ပ)သီချင်းတွေဆိုပြီး အပ်စီဟမ်းမားလိုလို၊ ဘရိတ်
လိုလို ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ ခါးတွေ စကောဝိုင်း ဆိုပြသွားတဲ့ 'အောင်
'မောင်'ကျတော့ အလက်(စ)လိုလို၊ ဟန်ထူးလွင် (တူး
ပေါက်) လိုလို အပြောင်အမြတ်နဲ့ ပြုံးပြုံးပြပြ ထဆိုလိုက်၊ ဝစ်ထ
ကြီး ခါးကုန်းပြီး စတိုင်(လ်)ပေး တီးလိုက်နဲ့ အပီဟစ်ပြသွားပြ
တယ်။

ကျော်နဲ့ မော်ကျတော့ ရင်ဝိုင်းနဲ့ ဘရိတ်တီးတို့ အပေးအ
တည့်သွားတဲ့သီချင်းကို အတိုင်အမောက်များပြီး အာရုံနောက်
သဖွယ် ဆိုပြသွားတယ်။ သီချင်းပြီးတော့ စင်ထောင့်မှာ ဒိုးဒိုး

ဒန့် ဖြစ်ကုန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကာလသားပေါက်ကလေးတွေကို 'ယောက်ဖ
ရေ' လို့ အော်နှုတ်ဆက်ပြီး ပွဲဆူအောင် ရှို့ထားခဲ့သေးတယ်။ ခံရတဲ့
သူက ခေါင်းဆောင်မင်းသား 'ပျော်ရွှင်'။

ထွက်လာတာနဲ့ သီချင်းသံ ဖုံးအောင် ဝိုင်းဖွဲ့ကြတဲ့အသံတွေ
မီထွက်သွားလို့ မနည်းတောင်းပန်ယူရတယ်။ ပရိသတ် ပြန်ငြိမ်
အောင် ဆူညံပေါက်ကွဲတဲ့ ရောခွဲအပြင်းစားတေးသွားနဲ့ ဖောက်ခွဲ
ခစ်လိုက်ရတယ်။ လေးဖြူရဲ့ 'သေခြင်းရဲ့တံခါးများ' ။ လူငယ် ကာ
သားတွေ လွတ်ကြိုက်သွားတယ်။ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် လက်ခုတ်
ဆီးပြီး အားပေးကြတယ်။ သူတို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကဲလို့ပြလို့
အောင်းတဲ့သီချင်းကိုး။ နောက်တစ်ဖုဒ်ကို အရှိန်ထပ်တင်ပစ်ရပြန်
တယ်။

နောက်ကနေ မင့်ထိုးတဲ့ စလိုက်မီးရောင်အောက်မှာ အရိပ်
တွေ လှုပ်ရှားပြီး အင်ထရီ(လ်) တီးလုံးသံ လှိုင်းဖွဲ့ပြင်းထန်နေတုန်း
အပေါ်အကျီကို အမြန်ချွတ်၊ ဖိနပ်ချွတ်၊ လက်အိတ်စွပ်၊ ဆံပင်တု
ရမ်း မျက်မှန်နက်တပ်၊ ကတ်ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ရောခွဲဂီတကနေ
ချို(စ်)ဂီတ ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တယ်။ ချက်ချင်း မိုက်ကယ်(လ်)
အော်ဆင်စတိုင်(လ်) ဖြစ်သွားပါလေရော။ အစာ၊ မောင်၊ နောင်
ကျော်၊ မော်တို့ကလည်း ပျော်ရွှင်နဲ့ အခုဆိုမယ့်သီချင်းအတွက်

ဝင်ကူဖို့ အရင်ကစည်းက ကြိုတိုက်ပြီးသား။ ကိုယ်ကျပ်အတို
ဘောင်းဘီတွေနဲ့ တိုင်ဖုံးကြားမှာ တန်းစီနေပြီ။

ဟိုဘက်မှာလည်း စကတ်တို၊ အသားကပ်ဘောင်းဘီ၊ ကိုယ်
ကျပ်အင်္ကျီတွေနဲ့ မက်ဒေါ်နား ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ စတိုင်(လ်) ဖေ
ထားတဲ့ အိသန္တာသိမ့်၊ ထိပ်ထားဦး၊ ရွှေယမင်းနဲ့ ရတနာတို့ ငါ
ယောက်အဖွဲ့လည်း တိုင်ဖုံးကြား ရောက်နေပြီ။ တီးလုံးအလိုက်
လေး ပြောင်းသွားတာနဲ့ မင်းသားငယ် ဗိုက်ကယ်(လ်)စတိုင်တွေနဲ့
မင်းသမီးငယ် ဟော့ရှော့ပုံစတိုင်တွေ တိုင်ဖုံးထဲထဲ ထွက်ပြီး ကခွင်
ထဲကို ပြေးဝင်ရပ်ကုန်တယ်။ နောက်ခံမီးစက်ဝိုင်းကြီးကလွဲရင်
ဇာတ်ရုံတစ်ခုလုံး အမှောင်ချထားတယ်။ ဇာတ်စင်ရဲ့ တစ်ဖက်
တစ်ချက်က မီးပန်းထွေ ရေပန်းလို ပွားခနဲ ပန်းတက်လာတာနဲ့
အံ့ကိုက် တီးလုံးသံပြိုင် ပြန်ပေါ်လာပြီး ဗိုက်ကယ်(လ်)ဂျက်ဆင်
စတိုင်(လ်)နဲ့ ပျော်ရွှင် ထွက်လာတယ်။ 'အန္တရာယ်' ဆိုတဲ့သီချင်းထဲ
မီးဆက်တင်တွေကြားက မီးလျှံတန်းတွေ ဖွင်းခနဲ၊ ဝင်းခနဲ လောင်
စာ မှုတ်ထုတ်ရင်း ဟန်ချက်ညီညီ လှုပ်ရှား ကပြလိုက်တဲ့အခါ
ပရိသတ်ဆိုတာ တအံ့စာသြနဲ့ကိုဖြစ်လို့။

အန္တရာယ်သီချင်းကို ကနေရင်းက တီခနဲ ရုပ်သေရပ်လိုက်
ပုံနဲ့ အဆုံးသတ်လိုက်တော့ တစ်ရုံလုံး သြဘာပေးလိုက်ကြတာ

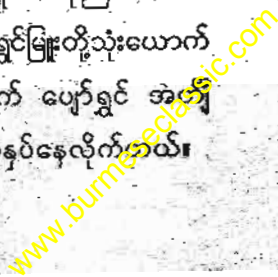
ဒီတစ်ကွက်တည်းနဲ့ တန်တယ်ဖြစ်သွားပါလေရော။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း နှစ်ပုဒ်ပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး ဖီလင်
သီချင်းလေး ဟစ်ကြွေးလို့ရပြီ။ နားဆူပြီး အူသွားတဲ့ပရိသတ်ကို
သီချင်းအေးလေးနဲ့ ဖြေဖျော်ရမှာဆိုတော့ . . .

မျိုးကျော့မြိုင်နဲ့ ဇော်ဝင်းထွဋ်တို့ သီဆိုနာမည်ကြီးခဲ့ဖူးတဲ့
ထစ်ချွန်းမိုး သီချင်းကို ဆိုပေးလိုက်တယ်။ ပျော်ရွှင်က မျိုးကျော့
မြိုင်ဆိုတဲ့ RAP သံစဉ်အတိုင်း ဆိုတယ်။ ချမ်းသာက ဇော်ဝင်းထွဋ်
နဲ့ ရောခွဲသံဝါနဲ့ ဆက်ဆိုရင်း ကခွင်ထဲကို ကန်းထရီးစတိုင်(လ်)
နဲ့ ဝင်လာတယ်။ ချမ်းသာဘေးမှာ ကြည်နူးနဲ့ ရှင်မြူးတို့ကပါ
ဘန်းထရီးစတိုင်(လ်)တွေနဲ့။

ပျော်ရွှင်က RAP ဆိုရမယ့်အပိုင်း ကုန်တာနဲ့ ပရိသတ်
ဆို လက်ပြနွတ်ဆက်ပြီး တိုင်ဖုံးကြားထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ ချမ်း
သာက ဆက်ဆိုပြီး သီချင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့
ဘန်းထရီးစတိုင်(လ်)တွေနဲ့ ခုံတွေခင်းထိုင်ပြီး 'အန်ပလက်ဂတ်ရှိုး'
ဆုပ်ကာ 'ကယ်လီဖိုးနီးယား' သီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုကြတယ်။

စင်မြင့်ထက်မှာ ချမ်းသာ၊ ကြည်နူး၊ ရှင်မြူးတို့သုံးယောက်
ပြောဖျော်နေကြချိန်မှာတော့ ပြဇာတ်အတွက် ပျော်ရွှင် အင်္ကျီ
အဝတ်အစားလဲပြီး ဒရင်းဘတ်ပေါ် အသာနှပ်နေလိုက်တယ်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာ အဆင်ချောမွေ့နေသလောက် စင်နောက်မှာတော့ ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်တွေ ပွစ်ပွစ်ဖြစ်နေကြတာပေါ့။ ဇာတ်ဆရာ သိမှာစိုးလို့ အချင်းချင်း ကြိုက်ဖြစ်နေကြတာလေ။ ဖျော်ရွှင်ကလည်း ငပါး။ နားက ပါးလွန်းတော့ ဓလေသံ သဲ့သဲ့ပြောရင်တောင် ကြားနေရတယ်။ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းက ချမ်းသာ ဖြေဖျော်နေတဲ့အချိန်မှာ အသံစနစ် မမှားရအောင် စက်တိုင်ကို အနီးကပ် ညွှန်ကြားပေးနေလေရဲ့။ လက်ထောက်ထုပြုဇာတ်မှာ သူတောင်းစားအခန်း လုပ်ရမှာကို ခွက်ပျောက်လို့ လိုက်ရှာနေတယ်။ ဟိုလူ့ဟာဆွဲ။ ဒီလူ့ကို လိုက်မေးနဲ့ လေ့နဲ့တောင် လိုက်လည်း မဖြစ်။ ဒန်ချိုင့်အပိန်လေးကို ဘယ်သူများ ပဲလှော်လဲစားလိုက်ပြီလဲ မသိဘူးလို့ ညည်းပြီး ယိမ်းသမမိနွယ်ဆီက ဒန်ချိုင့်ကို အတင်းငှားနေတယ်။ မိနွယ်ကလည်း နှပ်ချိုး ငါးပိလုပ်စာတဲ့မိန်းမစား။ ကပ်စေးနဲ့ပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် သိတတ်လွန်းတော့ ဘယ်လိုငှားငှား မရဘူးပေါ့။

ယိမ်းသမ စိုင်းတုံနဲ့ သွားကျိုးမ ရန်ဖြစ်နေရတာကလည်း ညနေက တန်းမှာ လှန်းထားတဲ့ ဘော်လီနှစ်ထည်။ အရောင်ညှစ်ဆင်တူ နံပါတ်တူတွေကို ပြန်ရုပ်ကြတော့ သူ့ဟာနဲ့ငါဟာ လွဲတယ်ဆိုပြီး သွားကျိုးမက အတင်းလဲတယ်။ စိုင်းတုံက အလဲမခံဘူး

“ငါဟာက အကောင်း... နင့်ဟာကြီးက ပြနေပြီ”
 “ပြလည်း ပြန်ချုပ်လို့ ရပါတယ်... စိုင်းတုံရယ်။ ဒါနင့်ဟာပါ။ အရောင်လွင့်နေပြီ။ ငါ့ဟာက စိုပြီးတောက်နေတာပဲ။ ပြဇာတ်ထဲမှာ မော်ဒယ်(လ်)လုပ် ဝတ်ပြရမယ်။ အဝတ်အစားအတွက် ဇာတ်ဆရာ ကြိုဝယ်ပေးထားတုန်းက နင်ပဲ... အရောင်ဖျော့တာ ကြိုက်တယ်။ အဲဒါမြို့ဆန်တယ်ဆို... ငါက တောက်ပစိရဲနေတာကို တမင်ရွေးမူထားတာ။ ဇာတ်မကခင်ကတည်းက နင် ဝတ်ဝတ်အိပ်ပစ်တာ ငါတွေ့တယ်။ ဘာငြင်းမလဲ”

“အိုအေ... ကိုယ်ဝေပုံကျရတဲ့ပစ္စည်းပဲ။ ဘာလုပ်လုပ်မပါ။ ငါ့ဟာက... ငါဟာပဲ။ ဒါကြောင့် နင့်ဟာ မဟုတ်ဘူး”

“ရမလား... စိုင်းတုံရဲ့။ ဒီလို... လူလည်ကျရင်တော့ ခန်နေဂျာနဲ့ သွားတိုင်မှာနော်”

“အမယ်လေး... တိုင်ချင်သလိုတိုင်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို အဲဒီက သိန်းဝင်းကြီး ခွက်ပုန်းကစ်ပြီး... အမ်းထော်နီနေတဲ့ ချက်နှာကြီးနဲ့ ပွဲဈေးပတ်နေလောက်ပြီ”

“အေးပါ... ပြန်လာရင် တိုင်မှာပဲ”

အနားမှာ ပြဇာတ် ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် မိတ်ကပ်လူးနေတဲ့ သူ့ ပေပါမက...

“ဟေ့... အသိန်းဆိုတဲ့ မန်နေဂျာကို အသံကိုင်တဲ့ ဆရာ နားမှာ ခုနလေးတင် တွေ့ခဲ့တယ်။ ဇာတ်ဆရာ ဆူထားလို့ ဒီည ခွက်ပုန်း မကပ်ရဲဘဲ အလုပ်ကြိုးစားပြနေတာလေ။ ပွဲဈေးတန်းထဲ လည်း မလျှောက်ပါဘူး။ တိုင်ချင်ရင်... အမြန်သွား”

တောက်မယ့်မီးခဲ တရဲရဲကို ပေပါမက မီးပြောင်းနဲ့ မှုတ်ဖြူ ယမ်းမှုန့်ပါ ပြူးပေးလိုက်ပါလေရော။ သွားကြပြီ။ ဇာတ်စင်ပေါ် က အကွယ်နားမှာရှိတဲ့ မန်နေဂျာအသိန်းဆိုကို။

နောက်ထပ် ပြဿနာတက်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ အမင်းသားကြီးနဲ့ အရံမင်းသမီးကြီးပဲ။ ဒီနေ့ည ပွဲချိန်တွေရဲ့ အဆုံးသတ် နောက်ဆုံးအချိန် တစ်နာရီလောက်ကလေးမှာ ခပ်လော့လော့ လေး တင်ဆက်ကပြရမယ့် နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးအတွက် ဇာတ်ညွှန်းစာသားတွေကျက်ပြီး သူမှားတယ်။ ငါမှန်တယ် ဆိုပြီး အခြင်းပွားနေကြတာလေ။ အရံမင်းသမီးကြီး ဘဲမလေး ဒေါ်ဝါဝါစိန်က အရံမင်းသားကြီး စက်ဝိုင်းစိမ်းဝင်းတင်ကို ကတ်ကတ် လန်အောင် အနိုင်ယူ ပြောနေလိုက်တာများ ဇာတ်တော်ထဲက ဇာတ်ကွက်အနေအထားနဲ့ ပြောင်းပြန်ကိုဖြစ်လို့။

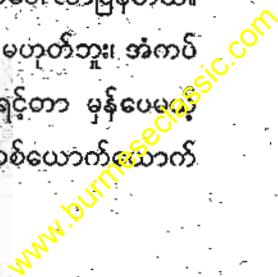
ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ အရံမင်းသားကြီးက အာဏာပိုင် ဇနီးမတ်ကြီး၊ ဝါဝါစိန်က အပြစ်သားရဲ့ဇနီးသည်။ လင်

အတွတ် အပူလုံးကြွပြီး ယူကျုံးမရတဲ့ သောကနဲ့ ငိုချင်းတွေ အလီလီချပြီး တောင်းပန်နေတဲ့အခန်း။ ဝါဝါစိန်က...

“အိုး xxx ဆိုးလိုက်တဲ့ ကြူမ္မာ၊ ဘယ်ဝင်္ဂီနောင် ဖန်လာပုံ ဆန်းလွန်းပါရဲ့။ နန်းဦးပလ္လင်ထက်က အရှင်သခင် ကြားသိစေချင် ခမ်းပါဘိ။ အမှားမရှိလေတာ သမ္မာဒေဝတွေသာ သိကြတော့မို့ xxx ကံဆိုးသူ မောင်ခါးကိုသာ လက်တို့တို့ပြီး ပြောလိုက်ချင်ရဲ့ xxx ဟောဒီနှုမ အပူသယ်တို့ ဘယ်သူကယ်လို့ ပေးနိုင်ပါ။ xxx အမယ်လေး ဘွတ်ဘွတ်ရဲ့ xxx ကျွတ် xxx ကျွတ် xxx တောင် အော်နိုင်အောင် xxx ဖွတ်ဖွတ်ရယ် ကြေရပါတီ xxx ဟမ်မရေး xxx ပြတ်သွတ်ရယ် xxx ဝေး xxx ဝေး xxx ဝေး xxx ပေါ့ xxx လေး xxx လို့ ဆိုရမှာအမှန်ပဲ xxx တော်ကြီးက ဘာတွေ ခြောင်ပြီး မှားနေတယ်လို့ ခဏခဏ ပြောပြီး စားမြစ်နေရတာ သိ”

မင်းသားကြီး စက်ဝိုင်းစိမ်းဝင်းတင်ရဲ့ အသံဝါကြီးကို လေ သံ နှိမ့်ပြောရတော့ ခပ်အစ်အစ်သံကြီး ထွက်ပေါ်လာပြန်တယ်။

“ဒီဇာတ်ကို ငါ ကလာတာ အံတိုရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ အံကပ် ကျွတ်နေပြီ ဝါစိန်ရဲ့။ နင်က ဇာတ်သက်ရင့်တာ မှန်ပေမယ့် ဇာတ်ကို အခုမှ ကဖူးတဲ့သူ။ နင့်စာတွေ တစ်ယောက်ယောက်

လာပြင်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ် ဘိုးဘိုးလို့ ခေါ်ရတာကို ဘွတ်ဘွတ်လို့ ခေါ်လိုခေါ်... ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ်က... လိုက်သေးတယ်။ နေပါဦး... ရာဇဝတ်သား နင့်ယောက်ျားထံ ပြုတ်သွတ်လို့ တမ်းတပြီး... ဘယ်မိန်းမက ငိုပျံ့မလဲဟ”

“အိုး... တော်... ကျုပ်က ဒီစာကို မရမက ကျက်ထားရတာ။ ဒါပဲ စိတ်ထဲ စွဲနေပြီ။ ဒီလောက် မှားတာလေးများ ငွေထုမနေစမ်းပါနဲ့၊ မှန်းကလိုက်လည်း ရပါတယ်။ ဇာတ်ပျက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ တော်ကြီး လျှာရှည်နေတာနဲ့ ဇာတ်ဆရာ သိရင် နင်းကန်ဟောက်တာ ခံနေရပါဦးမယ်။ မိန်းမလိုက်နော်... မိန်းမလိုက်”

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဇာတ်မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းရဲ့ လက်ထဲ ထောက်လည်းဖြစ်၊ သရုပ်ဆောင်လည်းဖြစ်တဲ့ ဇာတ်မင်းသား (အဲဒါ) အောင်သိန်းမြင့်က...

“ဘာတွေ... မိန်းမခိုင်းနေတာလဲ။ ဝက်မိန်းမလား၊ ကြောင်မိန်းမလား။ ကျုပ်မှာ ခွက်ပျောက်လို့ ခေါင်းတောက်နေအောင် လိုက်ရှာနေရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကော... တွေ့မိသေးလား”

“အောင်သိန်းမြင့်နော်၊ မန်နေဂျာလက်ထောက်ဖြစ်တာက တစ်စုံတစ်ရာ ဘဝင်လေဟပ်သံနဲ့ ငါတို့ကို လာခွစ်မနေနဲ့။ နင့်ခွဲ

ပျောက်တာ နင် အသုံးမကျလို့ပေါ့... ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ။ ဒီည နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးအတွက် စာသားတွေ မမေ့အောင် ကျက်နေတာ။ ငါတို့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ မိန်းမိန်း လာမနှောင့်ယှက်နဲ့”

“ဝါဝါစိန်ရာ... အောင်သိန်းမြင့်ကိုများ ငထူ မှတ်နေသား။ နင်တို့ပြောတာ ငါ အားလုံးကြားပြီးသား။ လှစ်လှစ်ကလေး ပါးနပ်တဲ့ အောင်သိန်းမြင့်ပါ။ ဘဝင်လေဟပ်စရာလည်း မလိုဘူး။ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ အနေမတတ်တဲ့သူတွေကို နေတတ်အောင် လုပ်ပေးရမှာ အိစကို တာဝန်ပဲလေ”

“နင်က ဘာတွေကြားလို့လဲ”

“ဟင်း... ဟင့်... ပြောရမယ်တဲ့လား။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ဝါဝါစိန် ငိုရင်း တက်ယောင်ဆောင် မေ့လဲပြုတဲ့အခါမှာ ဟော့ဒီ ဘိုးဘိုးကြီး စက်ဝိုင်းစိမ်းဝင်းတင်က အသာဗွေထားရမယ်လေ။ အဲ့ဒီအခါကျရင် မိန်းမနေ... ကြာကြာလေး ဖက်ထား။ အာဏာ ပါးကွက်သားက အပြစ်သားကို နှိပ်စက်နေတဲ့အခန်းကို ခပ်ကြာကြာဖြစ်အောင် အချိန်ဆွဲထားမလို့ မဟုတ်လား။ ဒီမှာ ဝါဝါစိန် ဇာတ်တော်ကြီးထဲမှာ... နင့်ရဲ့လင်တော်မောင်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမယ့်မင်းသားကြီး ဘကြီးညိုကို နင် ပိုက်ဆံချေးတာ ပြန်ချေးလို့ ကြည့်မရဖြစ်နေတာ... ငါတို့သိတယ်။ ဘကြီးညိုက

လျှို့ဝှက် တိုင်ထားပြီးပြီ။ နင်က အလုပ်ခွင်မှာ ပညာပြန်ပေးမှာ မျိုး လုပ်လာလို့ကတော့... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဘဲမလေး ဝါဝါစိန် လည်း ညကြေးတစ်ပတ် အဖြတ်ခံရအောင် မန်နေဂျာအသိန်းက ပြန်ပြီး ပညာပြန်ပေးသေးတယ်ဟ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ... အဲ့ဒီတော့ ဘဲမလေးလည်း စိတ်ဆိုးပြီး မျက်နှာကြီး မည်းမုပ်လွန်းလို့ ကွဲလေးဖြစ်ပြီး တရူးရှူးနဲ့ နှာမူတ် ခွာယက်နေတော့မှာ ကြိုတင် မြင်ယောင်နေသေးတယ်... နေတေးတယ်”

နင်နော်၊ ငါနော်နဲ့ ပြဿနာ မစနိုင်တာကြောင့် ချောင်းထဲ ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ အသံပိုတိတ်ပြီး ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကုန်ကြတယ်။ မကြာပါဘူး... မန်နေဂျာ အသိန်းက အဖောတတော ရောက်လာပြီး...

“ဇာတ်ဆရာရေ... စင်ပေါ်က ဇာတ်ဆရာက သီချင်အေးတွေ ဆိုနေလို့ စင်ထောင့်က ပွက်လောရိုက်အောင် အော်ပြီး ပြန်ဆင်းခိုင်းနေပြီ။ ဇာတ်ဆရာကလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက်တွန်း ဆိုနေတယ်။ အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဇာတ်ဆရာ၊ ဪ... ဇာတ်ဆရာက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ ဇာတ်ဆရာ (၁) ကို ဟော ဒီ ကိုပျော်ရွှင်ကို မှတ်လိုက်။ ဇာတ်ဆရာ (၂) ကို မောင်ချမ်းသာ လို့ မှတ်လိုက်မယ်။ ဇာတ်ဆရာ (၂) စင်ပေါ်မှာ အကြပ်ရိုက်နေ

ဒီ”

“ဒီတစ်ပုဒ်ပြီးရင် စတိတ်ရှိုး ပွဲသိမ်းလိုက်တာပေါ့။ ပြဇာတ် ဆက်ထွက်မယ်။ ကျွန်တော်က ချမ်းသာကို ပြောသားပဲ။ အေးလို့ ရေပါဘူးဆိုတာ။ အဲ့ဒါ ချမ်းသာက အရိုးပေါ်အရွက်မဖုံးသင့်ဘူး၊ ခြိန်မှာစတီရီယိုခေတ် စတိုင်(လ်)လောက်ပဲ Good ပါတယ် လုပ် သွားတာ။ ခုတော့ သီချင်းအေးတွေဆိုတာများပြီး ပရိသတ်ကို ချော သိပ်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က... အရိုးကို အရွက်ဖုံးတဲ့ ဆဘောရိုး လုပ်ခိုင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ပရိသတ်က အသီးလိုချင် ရင် အသီးသီးပြရမှာကို ပြောတာ။ ခက်တယ်ဗျာ... အများနဲ့ ဆုပ်ရတဲ့အလုပ်မှာ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေ လျော့လျော့ပေးနေရတာနဲ့ လူ ဆည်း လေလျော့ခံထားရတဲ့ ရော်ဘာရုပ်လို့ မြေမှာ ပုံလဲချင်စိတ် ဆက်လာပြီ”

“တင်းထားပါ... ဇာတ်ဆရာ။ တောင်ငွေလဲတာ ဖိုးသူ ဆော် ကယ်လို့ရသေးတယ်။ ဖိုးသူတော်လဲရင် တောင်ငွေလည်း ဆာယ်နိုင်တော့ဘူး။ ဇာတ်ဆရာတို့လဲရင်... ကျုပ်တို့လည်း ဆတ်ခေါင်းကွဲသလို ဖြစ်ကုန်တော့မှာပေါ့”

ပျော်ရွှင်က လက်ခါပြပြီး ပြဇာတ် ဆက်ထွက်ဖို့ရသာ လုပ် ခိုက်ရတော့တယ်။ ပြဇာတ်ထဲမှာ ပါရတဲ့နေရာကို မကြိုက်လို့

ချမ်းသာ ကန့်လန့်တိုက်နေတာလားမသိ။

ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာ ချပေးထားတဲ့ဇာတ်ရုပ်မှာ ပျော်ရွှင်က
သူဌေးသား ခေတ်ပညာတတ်၊ မိန်းမလှလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်
နေတဲ့ မော်ဒယ်အေဂျင်စီလုပ်ငန်းရှင်၊ ချမ်းသာ ပါရတဲ့အခန်းက
သူတောင်းစားခန်း၊ ဇာတ်လမ်း အစကနေအဆုံးထိ တစ်ချက်
ကျောင်းစားမသွားဘူး။ တောက်လျှောက် တောင်းစားသွားရတဲ့
အခန်းကို ချမ်းသာ နှာတင်းပြီး ပညာပြန်ပေးလေ့ရှိသလား
မသိ။

အနောင်စာက စတိတ်ရှိုး ပြီးဆုံးကြောင်း ကြော်ငြာနေတဲ့
ချမ်းသာ၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူးတို့ ပျော်ရွှင်အခန်းထဲကို ရောက်လာကြ
တယ်။ ချမ်းသာက...

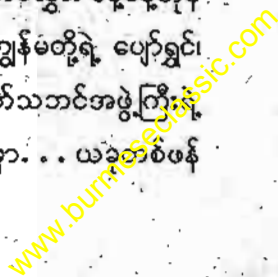
“မင်းက စွတ်တင်သွားလို့ ငါတို့ ခံလိုက်ရတာ”

“ပြောသား... တားသားပဲ။ မင်းက ရမှမရတာ။ ပြဇာတ်
ကဖို့ ပြင်တော့ ဆက်တင်အဖွဲ့တွေ အသင့်ပြင်ထား။ အခန်း
တွေ ကျော်မှားပြီး ပြင်ဆင်မိတာမျိုး အပြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ပြဇာတ်
ထဲပါတဲ့သူ မှန်သမျှ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် မှန်အောင်ဝင်ဖို့ အဆင်
သင့် ပြင်ထားခိုင်းလိုက်။ ချမ်းသာ... မင်းအခန်းရဲ့ဘေးနား
အနောင်စာအနားမှာ အခန်းစဉ်မှတ်ပြီး မန်နေဂျာ အလုပ်

ပြနေတယ်။ သူ့ကို ဆော်သြခိုင်းလိုက်ပါ။”

ကန်ထရိုက် ယူထားတာကို ကပြခြင်းမို့ ညကြေးစောင့်ယူ
ရုံသာ အလုပ်ရှိသော မန်နေဂျာကို ဇာတ်ဆရာက လိုအပ်တာပြန်
ခိုင်းနေပြန်တယ်။ ဇာတ်ဆရာကိုယ်တိုင် ကပြရသော ညဖြစ်ပါ
က လုံခြုံရေးနဲ့ အထွေထွေ လုပ်သားတွေပါမကျန်၊ နားရတော့မှာ
မဟုတ်။ ဝိတ်ပေါက်စောင့်တာဝန်ကို မန်နေဂျာလက်ထောက်နဲ့
လုံခြုံရေးတွေ ကိုင်တွယ်ရမှာဖြစ်သလို၊ လက်မှတ်ရုံကိုလည်း ဇာတ်
မင်းသားကြီးတွေ၊ မင်းသမီးကြီးတွေ ဆင်းရောင်းကြရမှာ သေချာ
တယ်။ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းကတော့ အဆင့်မြင့်ထိုင်ခုံ ရောင်းချ
တဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပြီး ရောင်းနေရတော့မှာပေါ့။

“ရွှေပွဲကြွလာ မိတ်သဟာ... ချမ်းသာ ကိုယ်စိတ်မြပါစေ။
ဥပါဒ်ရန်ဘေး... ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေးကြပါစေ။ အရှေ့အရပ်၌
ဒို့သော... အဲလေ... ယောင်မှားသွားလို့ပါရှင်။ ဘဲရိုးဆောရီး
ဆာကြီးမြိုင်လယ်... အဲ... ဟုတ်ပါဘူး၊ ယောင်လို့... ကန်
တော့ပါရှင်။ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ။ မြန်ပြည်တစ်လွှား ဖိန့်ဖိန့်တုန်
အောင် ကျော်ကြား ထွန်းတောက်လာမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်၊
ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာ အဆင့်မြင့် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးနဲ့
အထမဦးဆုံးည ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်တွေမှာ... ယခင်တစ်ဖန်

အလှည့် ကျလာတာကတော့ ပြဇာတ်အခန်းကဏ္ဍပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်။ ဒီပြဇာတ်ကို ရေးသား စီစဉ်တင်ဆက်သူကတော့ လူငယ် ဖန်တီးရှင် ရင်တွင်းဖြစ်၊ ရှိက်ချက်၊ ခြယ်မှုန်း ခံစားတင်ပြလိုက်တဲ့ ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာကတော့ ပိုးကိုကိုမြတ်ခိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။

“ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ စကားလုံးတွေ စီကုံး ရေးသားပေးသူကတော့ ‘စိုးစိုးနှစ်ခွန်’ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြဇာတ်လေးရဲ့ အမည်ကတော့ ‘တစ်မလှတဲ့ ခင်မ၊ ရင်မလှတဲ့ ရှင်မ’ ပါတဲ့ရှင်။ ရွှေပွဲသာ ပရိသတ်ကြို ရှင်။ အနုသုခမပညာရပ်တွေထဲမှာ ဘယ်လို ဇာတ်အမျိုးအစားက အရေးကြီးသလဲ။ အပြောနဲ့အပြုကို ဦးစားပေးတဲ့ ဇာတ်ပုံလေးလား...။ ရှေး သမိုင်းကြောင်း ဒဏ္ဍာရီလား...။ နိပါတ်တွေ သုတ္တန်၊ ငါးရာ့ငါးဆယ်၊ ဓမ္မပဒအစရှိတဲ့ ဘာသာရေးနိဒါန်းတွေ ဇာတ်အနုအနွဲ့တွေလား၊ ဇင်းမယ်ပဏ္ဍာသ၊ ဣန္ဒာရမ၊ ကေသလီရီအစရှိတဲ့ ရှေးဇာတ်ကြီးတွေနဲ့ သွယ်ဝိုက် ဆက်သွယ်မှု ရှိသကဲ့သို့ ဆိုတာတွေကို မိမိဉာဏ်ရောက်သလောက် ထိုးဖောက်ကြည့်ပြီး ပါကုန်လို့။ အရေးကြီးတဲ့ ဇာတ်အမျိုးအစားထက်... သွေးမကြဲ ဇာတ်ချိုး အနွဲ့လေးတွေ အလှည့်အပြောင်းနဲ့ စကျပညာစာမညောင်းအောင် တင်ဆက် ကပြကြမယ့်သူများကတော့... အမယ်လေး... ပူတယ်တော့”

အနောင်စာအဖြစ် အော်နေသော ဇယင်ကျား ခင်ခင်ဖူး ဘစ်ယောက် အပီအပြင် အော်နေရာက ဘာထဖြစ်သည်ရယ်ဖြင့် သိ။ မိုက်ကရိုဖုန်း ကိုင်ထားပြီး မန်နေဂျာနဲ့ စကားများနေတာ တို့ အတိုင်းသား ကြားနေရလေရဲ့။

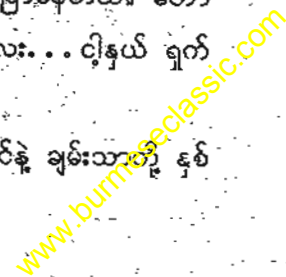
“ဘာ... ထဖြစ်တာလဲဟ”
“တော့ဟာကြီးနဲ့ ကျုပ်တင်ပါးကို ထိုးမိတာကိုးတော့။ ပူခြစ် နုတ်တာပဲ။ မီးခဲကြီးနဲ့ ထိုးလိုက်သလား... မှတ်ရတယ်”

“ဟာ... တိုးတိုးပြောပါ။ ရေခဲနွေး ထည့်ထားတဲ့ စတီး(လ်) နုတ်ပါဟ။ အလျင်လိုပြီး လှမ်းယူလိုက်လို့ မတော်တဆ တင်ပါးနဲ့ နုတ်ကပ်မိသွားတာပါ”

“တော်... အပွတ်ခံကြည့်ပါလား။ ဒီလောက်ထောင် ပူမှ တော့ အမယ်လေး ထအော်ရတာပေါ့တော်။ ဒါကို မန်နေဂျာဆိုပြီး ဆာမဟောက်နဲ့ အော်အောင်လုပ်တာ... တော်ပဲ”

“အေးပါ... သာလိကမရယ်။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်။ ခိုင်း... ကြည့်စမ်း။ မိုက်မပိတ်ဘဲ စွတ်ပြောနေတယ်။ ဟော ခိုသတ်ထဲက ထရယ်ကုန်ကြပြီ။ အမယ်လေး... ငါ့နှယ် ရှက် ဆိုက်တာ။ ပိတ်... ပိတ်”

(ထောက်) မိုက်ပိတ်လိုက်သံ။ ပျော်ရွှင်နဲ့ ချမ်းသာတဲ့ နှစ်

အခန်း (၄)

ပြဇာတ်ရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ ဟာသလူရွှင်တော်တွေက အထိန်းအသိမ်းကောင်းမှ ရွှေပွဲလာတွေ မခိုက်မမြည်းဘဲ ပြဇာတ်ကို စိတ်ဝင်တစား အားပေးကြမှာ မဟုတ်လား။

ပျော်ရွှင်နဲ့ လူရွှင်တော်ဘင်လာဒင်တို့ ဆရာတပည့်က တစ်ဆူ၊ ချမ်းသာနဲ့ ဘက်ခမ်းတို့ ဆရာတပည့်က တစ်ဆူ၊ မင်းသမီးနှင့်မြူးရဲ့အစ်ကို မြို့သူဌေးသား ပေါ်ကြောင်ကြားအဖြစ် လူရွှင်တော်ဂေါက်ကြီးက သရုပ်ဆောင်ပြီး တောသူကြည်နူးရဲ့ မောင်အဖြစ် တိုက်ဂေါက်ခနဲ အူကြောင်ကျအဖြစ် လူရွှင်တော် စိုင်းစိုင်းပန်းဆိုင်တို့က သရုပ်ဆောင်ပေးကြတယ်လော။

တကယ်ရယ်ရတဲ့ ပြဇာတ်ပါ။ ပါးစပ်ကို ပိတ်မနေရဘူး။
 တောကမောင်နှမ မြို့တက်လာရင် ချမ်းသာနဲ့တတ်ခမ်းတို့
 ဖျံကျမှုကို ခံလိုက်ရတယ်။ ပျော်ရွှင်တို့နှစ်ယောက်က တောက
 မောင်နှမကို ကားဝိတ်သွားကြိုတာ တောလွဲကလေးလွဲပြီး ယဉ်ယဉ်
 လေးနဲ့ ရူးနေတဲ့ ရွှင်မြူးနဲ့ သူ့အစ်ကို ပေါကြောင်ကြောင်ကို လူ
 မှားပြီး အိမ်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ရွှင်မြူးရဲ့အဖေ
 က ဆုံးပြီ၊ ရွှင်မြူးမှာက မအေ မရှိဘူး။ ပအေက စစ်အတွင်းက
 ရှောင်ပြေးခဲ့တဲ့ ရွာကလေးက ကျေးဇူးရှင်တွေကို လှမ်းခေါ်တာ
 ကျေးဇူးရှင်တွေ မရှိကြတော့ဘူး။ သနားစရာ မောင်နှမနှစ်ယောက်
 ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရလို့ အဲဒီမောင်နှမကို သူ မသေခင်
 အမွေတချို့ ပေးခဲ့ဖို့ ခေါ်လိုက်တာပေါ့။ မြို့ရောက်လာတော့
 မျက်နှာတွေကိုတောင်မြင် မသွားရဘဲ သေရွာပါရောလား။

ဒီမှာတင် ပျော်ရွှင်တို့က အမွေခွဲ မပေးချင်တာနဲ့ ရွှင်မြူး
 တို့မောင်နှမကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးလို့ သူ့ရွာ
 သူ့ပြန်သွားအောင် လုပ်ဆောင်ကြတယ်။ တစ်ဖက်မှာလည်း ချမ်း
 သာတို့ကြောင့် ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်နေရတဲ့ မောင်နှမ
 နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာတို့က သနားပြီး စောင့်ရှောက်မှု ပေးနေ
 ကြတယ်။ ဇာတ်လမ်းက အဲဒီလို ဆင်ထားတာ။ လူရွှင်တော်တွေက

အတွက်ရတာနဲ့ ဆင်ထားတဲ့ပြက်လုံးရော၊ ကြုံသလို ပြက်ရတဲ့
 ဘတ်လုံးတွေရော ရောသမမွေ့ပြီး ပြက်တော့တာပဲ။ ချမ်းသာနဲ့
 တတ်ခမ်းတို့အတွဲက...

“ဪ... ညီမလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

“ခင်ဆုံ”

“ဘာ... တင်ပဆုံ”

“အို... ခင်ဆုံပါဆိုမှ”

“အဟီး... မောင်ကြီးက နားလေးလို့ပါကွယ်”

“အဲဒါကျတော့ ကြားတယ်”

“ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ဖြစ်ဖြစ်သွားလို့ပါ”

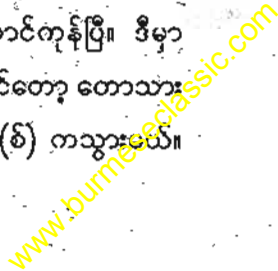
စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က...

“ဒီမှာ ရောင်းရင်း...။ ကျုပ်တို့မောင်နှမကို တောက
 တစ်လာတယ်ဆိုပြီ အချစ်မှတ်မနေနဲ့”

ဘက်ခမ်းက...

“ဒါဆို... အချစ်မှတ်ရမှာပေါ့”

“ပေါ့ဆိုလို့မှတ်... ဟာ... ရောယောင်ကုန်ပြီ။ ဒီမှာ
 အလား... လက်သီး၊ ယီးတီးယားတားလုပ်ရင်တော့ တောသား
 တစ်သီး တစ်ချက်တီးရင်... နှပ်ချီးဘရိတ်ဒန့်(စ်) ကသွားမယ်။”

ဘာမှတ်လဲ”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင် စကားကြောင့် ဘက်ခမ်းက...

“ဒီလိုဆို... ငါတို့မြို့သားတွေ ကန်ချက်ကလည်း လန်ထွက် သွားမယ်။ ခူးပျံနဲ့ နဖူးမှန်အောင် တိုက်နိုင်တယ်။ ဝိုက်တစ် တောင်တဲ့... ဗိုက်တောင်ပေါက်သွားမယ်”

ချမ်းသာက ဝင်ဟန်လိုက်ပါလေရော။

“တော်စမ်း ငနိုင်။ မင်းဟာလေ... အပြောကို မတတ်ဘူး ဒီက ညီလေးရေ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ ဟောဒီငနိုင်က ခေါင်းချောင် နေတဲ့ကောင်မို့ပါ”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က ငနိုင်နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဘက်ခမ်းကို ရှုံ့မဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခေါင်းအဆံချောင်တာ... ဆိုတော့လည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာ ပေါ့လေ”

“ညီလေးရဲ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က နည်းနည်းရှည်တယ်”

“ပြောသာပြောပါ”

“အရှေ့အရပ် နေထွက်၊ ဒေါင်းနှစ်ကောင် ပြောင်းတောင် ပူနဲ့တဲ့နဲ့... ဒီထွက်ထမိန် မအေးစိန် ဂျမ်းဒေါတာပေါ်အိမ် လိပ်ပြာ

ထွက်ချိန် သားရေကွင်းနဲ့ပစ်... မခင်ချစ်နဲ့ ကိုဘစိန်တို့သား သိန်းမေတို့မောင် ဘဲမြီးကြွက်သိုးတဲ့”

ဘက်ခမ်းက အူတက်မတတ် ရယ်ပြဟန်နဲ့...

“အမယ်လေး... ဘဲမြီးကြွက်သိုးဆိုတဲ့ နာမည်ပြောတာ မှား မဆီမဆိုင်တွေ ထည့်ပြောနေသေးတယ်။ အံ့ကျော်ပဲ... အံ့ကျော်ပဲ... ဂယ်ပဲဟယ်”

“ဟိတ်ကောင်... တောသားကို စမ်းနေတာလား”

“မစမ်းရပါဘူး။ မာဂလောက်ကြီးတွေမှန်း သိပါတယ်ဗျာ” ခင်ဆဲ့အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ကြည်နူးက...

“ကြွက်သိုးရယ်... နင့်ကြောင့်ခက်ပါရဲ့။ ငါတို့ ဘယ်သွား ပြီး ဘယ်မှာနေရမလဲဆိုတာ ခေါင်းထဲ မထည့်ဘူး။ တွေ့ရာလူနဲ့ နန်ဖြစ်နေတာပဲ”

ချမ်းသာက...

“နေစရာ မပူပါနဲ့။ ခင်ဆဲ့တို့ပေးတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း သွား ခုတ်တာ၊ လမ်းနဲ့အိမ်ပါ မတွေ့ဘဲ ရွာလည်ပြီး ပြန်လာရတယ်။ ဒီ ခပ်ခေါက် သွားရှာလို့မှ မတွေ့ရင် တို့နဲ့လိုက်နေကြပေါ့”

“ရှင်တို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ”

“အမယ်ငေး... ငေး... ငေးရဲ့ငေး”

“ဟိတ်ကောင် တော်တန်ရဲ့ပဲ လန့်ပါကွ။ မင်းလန့်ပုံက လိပ်ပြာမလေးကို ပုတ်သင်ညိုလျှာနဲ့ လှမ်းထိုးမိမလိုကြီးကို လန့်နေပါလား”

“ခေါင်းချောင်ရင် ပေါင်းချောင်ထဲ... ဝင်အိပ်။ မင်း ဝင်မပြောနဲ့။ ငါ့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လန့်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ”
စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ခင်ဆုံက...

“ရှင်တို့က သင်္ချိုင်းကုန်းမှာနေတာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သုဘရာဇာတွေ မှတ်နေသလား။ ငါတို့က မသာအကျိုးဆောင်တွေ။ ပြီးတော့ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ကုသိုလ်ယူလိုသူတို့ကို ပါရမီဖြည့်ပေးနေတဲ့ ကုမ္မဏိက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာနဲ့ လက်ထောက်မန်နေဂျာရာထူးနဲ့လူတွေပါ”

“အဲ့ဒီရာထူးတွေ ကျုပ်တို့ နားမလည်ဘူး။ နေစရာ ဘယ်မှာမှ ရှာမရရင်တော့ ရှင်တို့ဆီ... လိုက်တည်းရမှာပဲ”

“ဘာမှ အားမနာနဲ့... လိုက်တည်း။ ဇရပ်ဟိုတယ်ကြီးမှ ဟီးနေတာပဲ။ လေတဖြူးဖြူးနဲ့”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်တို့ မောင်နှမကို လိပ်စာအတိုင်း လိုက်ရှာပို့ပေးပြန်တယ်။ အမှန်တော့ နေရာမှန်ကို တွေ့ရဲ့သားနဲ့ လင်းလွဲ

တွေ လျှောက်ပြပြီး မတွေ့ဘူး လုပ်ကြတာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော် ‘စူပါ’ ဆိုတဲ့နေရာမှာ သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ချမ်းသာတို့ ဒေါ်ရာနောက်ကိုပဲ ခင်ဆုံတို့ လိုက်နေရတော့တယ်။

“ဟေ့... ဗူးစိမတို့၊ မိအေးတို့၊ မိသန္တာတို့၊ မိဖြူတို့၊ ခင်မြင့်ပူတို့၊ မာချိုတို့ လာကြစမ်း။ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်။ ငါတို့ ဇရပ်ဟိုတယ်ရဲ့ အခန်းအမှတ် 747 ထောင့်ခန်းမှာ နေရာချထားပေးလိုက်...။ လုံခြုံရေးအနေနဲ့ ပလတ်စတစ် တန်းဆွဲပေးပြီး ပီနန်အိတ်ခွဲတွေ ကာပေးလိုက်... ကြားလား”

ထွက်လာသော ‘ပတ်တီးစည်းအဖွဲ့သူတွေက သံဖြိုင်...

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“အမယ်မယ်... အခုမှ ကြည့်မိတယ်။ ဒီနေ့ တို့ကုမ္မဏိက မယ်ကုဝဏ်တွေ အပြတ်ရှင်းပြီး တောက်ပနေကြပါလား။ ဘယ်နားမှာ... စတုဒီသာရှိလို့ သွားငတ်တီးဆွဲပြီး အုပ်စုလိုက် ပြန်လာကြတာလဲ”

“ဘယ်မှာမှ မဆွဲပါဘူး”

“မဆွဲဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဝတ်ထားတာတုန်း...။ ဒါဂျူတီချိန်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား။ ဂျူတီချိန်မှာ... ဂျူတီကုတ်ဖြစ်တဲ့ အစုတ်ကို ရွေးဝတ်ရမယ်။ အနာမရှိတာ အနာလုပ်ပြီး ဝတ်တီး

စည်းရမယ်။ အသံက... ကရုဏာသံလေးပါအောင် ဆွဲဆွဲလှုပ်လှုပ် လေးနဲ့ အော်တတ်ရမယ်။ ဒါမျိုးတွေ သင်ပေးထားတာ မေ့မပြုလား”

“မမေ့ပါဘူး... သူတောင်စားရိုက်အုပ်ကြီး”

“တောင်မတွေ... ဒါကျရင်တော့ သံပြိုင်အော်ပြီး ငါ့အချွန်နဲ့ ထိုးမြောက်ကြတယ်”

ဘက်ခမ်းက သူ့အဖွဲ့သားတွေကို ဖိန့်ဟန်နေတာ၊ စုပေါင်းခင်ဆုနဲ့ စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်တို့ စိုင်းကြည့်နေကြရတယ်။ စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က သူ့အစ်မကို လက်တို့ပြီး အသာပြန်လစ်ကြဖို့ အချက်ပေးတယ်။ သူ့အစ်မကလည်း လစ်လည်း ပြေးချင်တယ်။ ပြေးလည်း မပြေးရဲဘူး။ မတော်စိတ်ဆိုးပြီး အုပ်စုလိုက် စိုင်းရိုက်နေမှ ပေါက်ပိတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်မှာ ကြောက်လန့်နေတဲ့ပုံစံနဲ့ပေါ့။ ငါ့အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဘက်ခမ်းက ဆက်ပြီး ဖိန့်ဟောက်နေတာ စတိုင်(လ်)မြောက်လှတယ်။

“ဟေ့... သွားစမ်း၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက နံပြား ယူလာခဲ့ရင် ချွန်ဆင်မီးခြစ်နဲ့ ထလယ်ဗယ်ဖိုက် တစ်ဘူးပါ ဆွဲခဲ့။ ကြက်ဆီကောင်လုံးကင်နဲ့ စကော့ပီစကီကော့... ရပြီလား။ စကော့ပီစကီကော့ ကုန်နေရင် မျှခွားဖော်လဲကာတစ်ပုလင်း ဆွဲခဲ့။ ဧည့်သည်တွေ

အတွက် မုန့်လက်ဆောင်းတစ်ခွက် ဝယ်တိုက်လိုက်။ ချောင်းဆိုးမှာ ကြောက်ရင်... ရေခဲရေ ဝယ်တိုက်လိုက်”

စုပါက မဲ့ရွဲပြီး ဝနိုင်ရဲနားမန်ကို ပြောင်းခနဲ ကျွေးထည့်လိုက်တယ်။

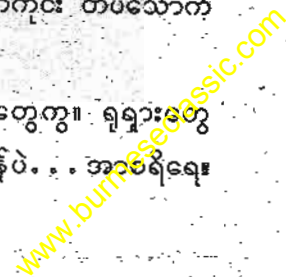
“ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး မှာကြားနေတာတုန်း။ ထမင်းကြမ်းနဲ့ ပဲပြုတ်တောင်... ဒီညနေစာ ဘယ်လို့ အုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“အာစရိက... ဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒီတိုက်ဂေါ်တွေကို ဂျင်နရယ်နောလစ် ရှိအောင် တော်ကီတွေ ပစ်ပြနေတာ။ ဒီခေတ်က လေလုံးထွားနိုင်မှ တန်ကာကျတာဗျ။ ဒါနဲ့စကားမစပ်... ကမ္ဘာပေါ်မှာ အရက်အသောက်ဆုံးလူမျိုးဟာ ဘာလူမျိုးလဲ သိကြလား”

စုပါက ခေါင်းကုတ်တယ်။ ခင်ဆုက ခေါင်းခါတယ်။ စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က...

“သိပ်... သိတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ရွာက ချက်ကြီးတို့အမျိုးတွေပဲပေါ့။ သိပ်အရက်သောက်တာ၊ တိုင်ကီကိုင် တစ်သောက် သလား မှတ်ရတယ်”

“ထင်... မှားတယ်။ ရုရှားလူမျိုးတွေကွ။ ရုရှားတွေ အရက်သောက်နိုင်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ... အာပရီရေ။

နိဗ္ဗာန်ယာဉ်မောင်းတဲ့ ကွမ်းသရဲကြီး ဦးလှနိုင်က စာဖတ်ဝါသနာ
ရင့်တယ်။ ဘုံစာအုပ်တွေပါ ဖတ်တာ။ ရုရှားတွေ ဘယ်လောက်
အရက်သောက်သလဲဆိုတာလည်း... သူပဲပြောပြတာ။ ဟို
လေ ရုရှားသမ္မတ ကိုဘာချောကို... သိလား”

“ဂေါ်ဗာချောဝံ့ပါဟ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီ ရုရှားခေါင်းဆောင်ရဲ့နဖူးပေါ်မှာ
မြန်မာပြည်မြေဝံ့လိုလို... အနီစက်အမှတ်ကြီး ပါတယ်လေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒီလိုလေ... အာစရီရဲ့ အဲဒီ ရုရှားခေါင်းဆောင်နဲ့ အ
ရိကန်သမ္မတကြီး ရော်နယ်ဂေါ်ဝင်တို့”

“ဟေ့ကောင်... ရော်နယ်ရီဂင်ပါဟ”

အဲအဲ... အဲဒီလူကြီးပေါ့ဗျာ။ သူတို့နှစ်ယောက် တွေ
တော့ ဘယ်နိုင်ငံသားက အရက်ပိုသောက်သလဲဆိုတာ သိချင်
ရုရှားခေါင်းဆောင်က အမေရိကန်သမ္မတကို အေကေလေး
ခွန်သေနတ် ပေးလိုက်တယ်။ ရုရှားမှာ အရက်မသောက်တဲ့
ပစ်သတ်တဲ့။ ရီဂင်... လိုက်ရှာတယ်။ တစ်ယောက်မှ အ
မသောက်တဲ့လူ မရှိဘူး။ အကုန်သောက်နေကြတယ်။ အဲဒါနဲ့
တို့ အမေရိကန်ပြည်ကို ရောက်သွားကြပြန်ရော။ အမေရိကန်

သမ္မတက ရုရှားခေါင်းဆောင်ကို ပြောတယ်...။ ရော့... ဒီ
M ဆယ်ခြောက်သေနတ်ကို ယူသွား။ ကျုပ် နိုင်ငံထဲမှာ အရက်
သမားရှိရင် ပစ်သတ်လိုက်တဲ့။ ရုရှားခေါင်းဆောင်လည်း
လောက်ပိုပြောတာ လိုက်ရှာသတ်ပြမယ်ဆိုပြီး ဟိုတယ်နိုက်
ကလပ်(စ်)တွေ...။ ကာစီနိုလောင်းကစားပွဲရုံတွေ၊ ကျောင်းတွေ၊
တွေ အကုန်လိုက်ရှာတယ်။ အရက်သမား မတွေ့ဘူး။ ဆေး
သမားတွေပဲ တွေ့နေရတယ်။ တစ်နေရာအရောက်မှာတော့ ပါတီ
ပေးနေတာတွေလို့ ဒီနေရာမှာ ကြိမ်းသေ အရက်သောက်ကြ
သဲဆိုပြီး ဝင်သွားတာ...။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ အရက်သောက်
ကြတာမြင်လို့ လက်ထဲက သေနတ်နဲ့ အားရပါးရ ဆွဲမွှေပစ်
လိုက်တာ အကုန်သေကုန်ရော။ နောက်နေ့ အမေရိကန်ထုတ်
သတင်းစာတွေထဲမှာ သတင်းတစ်ပုဒ် ပါလာတယ်။ ဘယ်လိုပါ
သဲဆိုတော့... နဖူးပေါ်မှာ အမာရွတ်လိုလို အနီစက်ရှိသော
ပိုင်ပြောင်အကြမ်းဖက်သမားတစ်ဦးသည် ရုရှားသံရုံးမှ ကျင်းပ
တာ ပါတီပွဲတစ်ခုအတွင်း သေနတ်ဖြင့် ဝင်ရောက် ပစ်ခတ်သွား
ရုရှားလူမျိုး အများအပြား သေဆုံးသွားကြကြောင်းပါတဲ့”

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၅)

ပြဇာတ်အခန်းက အလွမ်းနဲ့ဇာတ်သိမ်းလိုက်တော့ ပရိသတ်
တွေ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆိုကြီး ဖြစ်ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်။ အားလပ်ချိန်
ဆယ်ငါးမိနစ်ပေးတော့ ဇာတ်ရုံနောက်ခန်းထဲကို ပရိသတ် မိန်း
မလေးတွေ စုပြုံလို့မှီဝင်လာတယ်။

“မင်းသားကျော်ရဲ့အခန်းက ဘယ်မှာလဲ”

“မော်ကရော ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်... ရှာပေးပါ”

“ကျွန်မတို့က မင်းသားလေးနောင်ရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ အမှတ်

အရ အော်တိုလေး... ထိုးခိုင်းချင်လို့”

“အိုင်တို့အဖွဲ့က မင်းသားမောင်အတွက် လက်ဖက်သုပ်နဲ့

အဖို့ လာပေးတာ။ တွေ့ခွင့်ပေးနော်... မန်နေဂျာကြီး။ ဒါက မန်နေဂျာကြီးအတွက် ထောင်မလဲ သဲကော် (၁၀) ရွက်”

“ကျွန်မတို့ကတော့ အောင်အောင်မှ အောင်အောင်ကိုပဲ တွေ့ချင်တယ်။ မြန်မြန်လိုက်ပြပါ”

“မင်းသမီးရွှင်မြူးကို... တွေ့ချင်လို့ဗျို့။”

“ကျွန်တော်တို့က မင်းသမီးကြည်နူးကို မိတ်ဆက်ချင်လို့ ပြီးတော့... မင်းသမီးအတွက် အချစ်ထုပ်နဲ့ နေကြာစေ့ထုပ်တွေ အိပ်ချင်ပြေ လာပေးချင်လို့ပါ”

“အန်တီတို့ကတော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသားလေး ချမ်းသာကို တွေ့ချင်တာ။ စုချင်လို့၊ အဲ... ဆုချင်လို့။ ပြဇာတ်မှာ သူ သေပြသွားတာ သိပ်သနားလွန်းလို့... ထွက်ကျတုန်တယ် မျက်ရည်တွေ။ ပြောရင်းနဲ့တောင် သနားလာပြီ”

အခန်းထဲကနေ နားစွင့်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်တစ်ယောက် အရှက်ဟောက်ပက်ကွဲရကိန်းဖြင့် ဆိုက်လေပြီလားမသိ။ ကိုယ့်ပရိသတ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ရောက်လာသံ မကြားရသေး။ သက်ပြင်းမောကြီး ဖောချတုန်းမှာပင်...။

“များတို့အဖွဲ့က... ခေါင်းဆောင်မင်းသား ကိုကိုပျော်နွဲ့ကို တွေ့ချင်လို့ တကူးတက ကျော်လွှားပြီး ရောက်လာရတာ။”

ကြားထဲ ရွှေဆုံးတန်းက ကတုံးမတွေ့ရဲ့ ခြေထောက်တက်နင်းမိလို့ အဆဲခဲလိုက်ရသေးတယ်။ ကဲပါ... ကိုကိုပျော်အတွက် ဒီမှာ ဝယ်လာတဲ့ အားဆေးတွေနဲ့ စားစရာတွေ။ မြန်မြန်ခေါ်ပေးလေ”

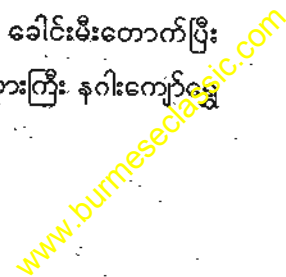
“အေးလေ... အဲဒီမင်းသားကြီးကလည်း ပုစွန်မျက်လုံးကြီးနဲ့ တို့တွေကို ရှိုးနေလိုက်တာ၊ ခေါ်တော့ကုလား တစ်သောင်းအားလောက်ကို ပြင်းထန်လွန်းတယ်။ ဝယ်ပဲဟယ်... ကိုပျော်နဲ့ တွေ့ရဖို့မို့သာ ဒီလိုဒုက္ခခံတာ။ မိမိကတော့ ယောက်ျားဆို စိတ်နာလို့ လှည့်တောင်... ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး”

“ပေါ်တူဂီမ... နင်က ဘယ်လှည့်ကြည့်မှာလဲ။ ခေါင်းက အုံးလွှဲနေတဲ့ဟာကို”

“အင်္ဂလန်မနော်... အချင်းချင်း ကပ်မဖွဲ့နဲ့”

“ဟဲ့... အခြောက်မတွေ တော်ကြတော့။ အမယ်လေးဝယ်ပဲ... စိတ်ညစ်လိုက်တာနော်။ ဇာတ်နောက်ပိုင်းလာပြီး ငရစ်ဘက်သလို ကျိုက်ပူနေတယ်။ ရှင်တို့ကြောင့်... ဂျယ်လောက နာမည်မပျက်ရပါစေနဲ့”

အခန်းထဲက ပျော်ရွှင်တစ်ယောက် ခေါင်းမီးတောက်ပြီး ဘယ်ပုန်းရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ မင်းသားကြီး နဂါးကျော်ရွှေရောက်လာကာ ပြုံးတုံးတုံးနဲ့...

“ဇာတ်ဆရာကို တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အထူးပရိသတ်တွေ ရောက်နေတယ်။ အဲ့ဒါ...”

“မရှိဘူးလို့... ပြောလိုက်”

“ဇာတ်ဆရာ စဉ်းစားဦးနော်၊ ပရိသတ်ထဲမှာ ပါနေတယ်။ ကိုယ့်ကို အားပေးတဲ့သူမှန်သမျှ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ မေတ္တာရှေ့ထားပြီး နှလုံးလှလှနဲ့ ဆက်ဆံတတ်ရမယ်လေ။ ဒါမှ အနုပညာသမား ပီသမှာပေါ့။ မရှိဘူးလို့ ငြင်းလွတ်လို့... ဘယ်ရမလဲ။ မင်းသားက မကြာခင် နှစ်ပါးသွားထွက်ဖို့ ဖိးလိမ်းပြင်ဆင်နေတာ ဆိုတို့ သိထားကြတာပဲ။ အချိန်ရသခိုက်လေး လာတွေ့ရှာတာပါ”

“လွတ်လိုက်ဗျာ။ မင်းသားကြီးပီပီ၊ ဇာတ်သေတ္တာ မှောက်ထားတဲ့ အတတ်ပညာတွေသုံးပြီး တိုက်တွန်း ပို့တို့ လုပ်မနေပါနဲ့”

“အဟဲ့ဟဲ့... ဒီလိုမှပေါ့ မင်းသားရဲ့ ကျုပ်က အတို့လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြွေဟောက်ကို မပေါက်သင့်တာ မပေါက်ဖို့ တရားချနေတာပါ။ ဖိးလိမ်းပြင်ဆင်ရင်းနဲ့ ပြောလည်း ရပါတယ်။ ဒါမျိုးတွေနဲ့ မင်းသား... စိမ်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိတ်ကပ်မာမီတွေ မင်းသားလေးမောင်ချမ်းရဲ့ အခန်းကို ဝင်ပြင်ပြီးရင် မင်းသားဆီ လာပြင်ပေးကြဦးမှာပဲဟာ”

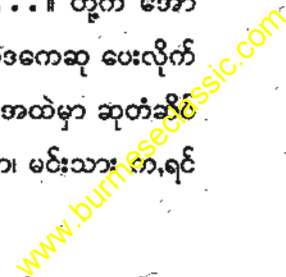
“ဟုတ်ပါပြီ...။ ချမ်းသာက ရှေ့ထွက်မင်းသားမို့ သူ့...”

အရင်ပြင်ပေးနေတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ပျော်ရွှင် ပိတ်ပြောမှပဲ နဂါးကျော်ရွှေ ပြန်လှည့်ထွက်သွားတယ်။ သိပ်စတားတတ်တာ။ ဒါကြောင့်မို့ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေက သူ့ကွယ်ရာမှာ စကားကျော်ရွှေတဲ့။ နဂါးပျောက်ပြီး စကားများတဲ့ဘွဲ့ တွင်နေတာသာ ကြည့်တော့။ ဆိုင်းအဖွဲ့က ရွာစားကြီးကတော့ နဂါးကျော်ရွှေကို အလကားကျော်ရွှေတဲ့။ ဘယ်အရာဆို အလကား လိုချင်လွန်းလို့တဲ့။

မင်းသားကြီး သွားခေါ်လာလို့ ဂျယ်မမအဖွဲ့တွေ ရောက်လာကြတယ်။ စုစုပေါင်း လေးယောက်။ လှတပတတ်စစ်ယောက်နဲ့ ဖျန်တာတွေက ပိန်ချိုင့်ပြားကပ်နေတာတွေကို ဖုဖောင်းသွားအောင် ပူတင်း ဖို့ထားတာတွေလေ။ ချိုင်းပတ်နဲ့၊ မိတ်ကပ်နဲ့၊ ရေခွန်းနဲ့တွေ လှိုင်အီနေတာပဲ။

“ဟယ်... ကိုကိုပျော်၊ ဒီလိုစွပ်ကျယ်လေးနဲ့ဆိုတော့ ဗလဒိတန် ထုတ်ပြထားသလို သိပ်လှနေတာပါပဲလား။ ပြဇာတ်ထဲမှာ ချစ်ဆောင်တာ သိပ်ကောင်းတယ် သိလား...။ တို့က အော်တာဆုတောင်ပေးချင်တာ။ အခုတော့ ကျော်ဒကေဆု ပေးလိုက်ပြီ။ ရော့... ပန်းခွေ၊ အဲလေ... ပန်းခြင်း။ အထဲမှာ ဆုတံဆိပ်... ပါတယ်။ ရွှေသုံးကျပ်သားနဲ့ လုပ်ထားတာ၊ မင်းသား က၊ ရင်

ထွတ်ဝတ်ခဲ့နော်။ ချစ်လို့ပေးတာ... မျက်နှာကြီးက အီးမှန်ထား သလိုကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

“ဪ... အဟဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဗိုက်ရစ်ချင်နေလို့ အရပ်ရှည်ရှည်၊ စလုတ်ကြီး တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ပိန်ကေရီဘွဲ့ ထားတဲ့ အခြောက်မက ထပ်ပြောချိန်မရဘူး။ အခြောက်မ ထု လုံးတုံးလေးက... ”

“ဗိုက်ရစ်နာတာ... အောင့်ထားလို့ ရပါတယ်။ သူများကို ကိုယ့်ကို တွေ့ချင်တဲ့ဆန္ဒက အောင့်ထားလို့ မရဘူး။ စတိတ်နဲ့ ကတာ အရမ်းလှတာပဲ။ တစ်ခါတည်းကြိုက်ပြီး ခိုက်သွားတာပေး မေးတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး... ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်ထု ချော”

“သေလိုက်ပေါ့”
ဝေတုတ်တုတ် အခြောက်မက စောင့်ပြောရမှာ စိတ်မနှစ် ဟန်နဲ့ ဂျပမကို မျက်စောင်းခဲ့ပြီး လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“ဘာလို့ သေရမှာလဲ။ တို့က အဆီနည်းတယ်။ ရှင်အ အဆီပိတ်ပြီး လျှောက်ဖြစ်မှာ... ဟွန်နဲ့”

“မင်းသားရှေ့မှာမို့လို့နော်။ နောက်မှ ရှင်နဲ့ ရန်ဖြစ်မယ် ဪ... မင်းသား၊ တို့က မင်းသားရဲ့ပရိသတ်... သိလား”

“ဟင့်အင်း... မသိဘူး”

“အို... ဘယ်လိုကြီးလဲ။ တို့နာမည်က ကစ်တီတဲ့၊ မှတ်ထား နော်။ ပရိသတ်အသစ်ပေးမယ့် မင်းသားသစ်ကို အရမ်းအရမ်း ချစ်တတ်ပါတယ်။ တို့ကကြိုက်ရင် မင်းသား ဘယ်မှာကက အပြတ် လိုက်အားပေးမယ့်သူတွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“အို... လွဲနေပြန်ပြီ၊ ကျေးဇူး အတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသား နောက်ပိုင်းကရင် အိပ်ချင်ပြေအောင်လို့ ရှောက်သီးသုပ် ဝယ်လာတယ်။ မင်းသားဆာရင် စားရအောင်... ဆန္ဒမကင်း၊ ကျောက်ကျော၊ ထမနဲတွေ ပါလာတယ်။ ယူထားလိုက်နော်”

“အဲ... နေပါ... စေ”

“ရှား... အဲဒီလို အိုက်တင်မခံနဲ့လေ။ အိုက်တင်ခံတာဆို တို့က စိတ်ကွက် စိတ်ပျက်တတ်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ယူပါမယ်”

ဝေတုတ်အလှည့်ကို စောင့်နေရတဲ့ လှတပတ အခြောက်မ အသံပြာရှုကြီးနဲ့... (ပြီးကြီးအသံမျိုး)

“ကဲပါ။ တကတည်း... ပြီးကိုမပြီးနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမှာ တို့ အ ပျော်ရွှင်ရဲ့ ထာဝရပရိသတ် ဖြစ်သွားပြီ။ နောက်နေ့အားရင်

မြို့ထဲက တို့ဆိုင်ကို... လာခဲ့ပါလား။ တို့တွေက အလှပြင်ဆိုင် စုဖွင့်ထားတာ။ ဒီမြို့မှာတော့... နာမည်ကြီး အလှပြင်ဆရာတွေ ပေါ့။ တို့ဆီကို မင်းသား ရောက်လာရင် အပြတ်ရှိုင်းပေးလိုက်မယ်။ ပေါင်းတင်ပေးမယ်။ နင်းနိပ်ပေးမယ်။ ပြုစုချင်လို့ပါ။ လာခဲ့နော်”

“အဲ... အဲ... အဲ... ကျွန်တော် မနက်ဆိုး အိပ်ရဦးမှာ”

“အဲဒါဆို နိုးတဲ့အချိန် လာခဲ့”

“ညနေလောက်မှ နိုးမှာ”

“ကြိုက်တဲ့အချိန် လာခဲ့”

“အချိန်အား မရှိဘူး”

“ရှိအောင် ဖြစ်ပြီး... လာခဲ့ပါနော်။ မနက်ဖြန် မဟုတ်ရင် သန်ဘက်ခါပေါ့။ မင်းသားတို့... ဒီမှာ ကံ့ရက် ယူထားသဖြင့် လာခဲ့ပါနော်။ တို့များနာမည်က... ဒိုးဒိုးတဲ့”

ပျော်ရွှင်တစ်ယောက် စိတ်ပိန်လိန်နေပေမယ့် အပြုံးမပျက် ဧည့်ခံပြီး မြန်မြန်ပြန်ပါစေလို့ ကြိုက်ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ဒီ အချိန်မှာပဲ ပျော်ရွှင်တို့အဖွဲ့ရဲ့ ပင်တိုင်မိတ်ကပ် မာမိနစ်ယောက် ရောက်လာပြီး...

“ဒီမှာ... ဒီမှာ ရှင်တို့ပြောတာ အားလုံးကြားတယ်။ တို့

တို့က မြို့တော်ကြီးက ဟဲဗီးမိတ်ကပ်ပညာရှင်တွေရဲ့ တပည့်တွေပါ။ နာမည်ကြီးတွေရဲ့ တပည့်တွေပေါ့။ ရှင်တို့ထက်သာအောင် မင်းသားကို လှအောင် ပြင်ပေးနိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ရှိရဲ့ သားနဲ့ ရင်တို့ဆီမှာ သွားပြင်ရတယ်ဆိုတာကတော့... ကျွန်မတို့ သိက္ခာ ထူးရတဲ့ကိစ္စပဲ။ ရှင်တို့ဘာသာ နှာဘူးထချင်ရင် တခြားနည်းနဲ့ ထ။ ကျုပ်တို့ သုံးနှစ်သုံးမိုး စလောင်းပွင့်အောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း သင်ထားခဲ့ရတဲ့ မိတ်ကပ်ပညာကိုတော့... မစော်ကားနဲ့”

ပျော်ရွှင်တို့ဘက်က မိတ်ကပ်မာမိ ကိုပျော့က ပိတ်ပြော ခိုက်တော့ တစ်ဖက်က လေးယောက်ဆိုတာ လတ်တွေခါပြီး ဆွေ့ဆွေ့ကို ခုန်တုန်ပါလေရော။ ဒိုးဒိုးက...

“ဟဲ့... ဝန်ဇူးမ၊ ညည်းက ဝန်ဇူးချင်းအတူတူ တစ်မှတ် သူပြမနေပါနဲ့။ ကျုပ်တို့က ပညာကို စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းသားအပေါ် စေတနာထားတာ။ ရှင်ဘာသာ မင်းသား ကျုပ်တို့လက်ထဲ ပါသွားမှာကို မနာလိုဝန်တိုပြီး... အချောင်ကြားဝင် ခံလုပ်တာ”

ပျော်ရွှင်တို့ရဲ့ မိတ်ကပ်မာမိ ကိုပျော့က ခါးထောက်ပြီး ရှုံ့မဲ့ စောင်းပြတာ...

“ကျုပ်တို့ကိုများ ရှင်တို့လို ဘူးတွေ မှတ်နေသလား။ နှာဘူး

မလုပ်ချင်လို့ ဂန်ခူးလုပ်နေတာဟေ့... ရှင်းပြီလား”

နစ်ဖွဲ့ငြိနေလို့ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းကို အရေးပေါ်ခလုတ် နှိပ် ခေါ်လိုက်ရတယ်။ ကိုသိန်းဝင်းတစ်ယောက် အခြောက်မသေ ကို ဆွဲခေါ်ရင်း သူပါကြားညှပ်ပြီး ရောပါသွားလေရဲ့။ အခု နားအေးပါးအေး မိတ်ကပ်လိမ်းမလို့ ပြင်နေတုန်းမှာ...

“မင်းသား ကိုပျော်ရွှင်... ကျွန်မတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် ခဏ ဝင်တွေ့ချင်လို့...။ ဝင်ခွင့်ပြုနိုင်မလားရှင်”

ချောမောလှပသလို ပြေပြစ်နူးညံ့သော စကားသံနှင့် အခေါ် လိုက်ကာမကာ ခေါင်းကလေးပြုပြီး ပြောလာသူလေးကြောင့်...

“ဟုတ်ကဲ့... လာပါခင်ဗျာ။ ဝင်ထိုင်ပါ”

အခန်းထဲကို အသက်အစိတ်ခန့် မိန်းမရွယ်နဲ့ အသက် ငါးဆယ်နီးပါး ဥပမိရုပ် သန့်စင်ဖြူဖွေးသော အန်တီကြီးတို့ ဝင်ကြ တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းသားဆံထုံးကို ကလစ်တွေနဲ့ လိုက်ညှပ် ပေးနေတဲ့ ကိုပျော့က အလိုက်တသိနဲ့ ခေါက်ထိုင်ခုံတွေ ချခင်းတယ်။ ကိုပျော့ရဲ့သူငယ်ချင်း မိတ်ကပ်ကူးကူးကတော့ ဧည့်သည် အတွက် ရေခန်းကြမ်းလင်ပန်းလေး အသာထိုးပေးတယ်။

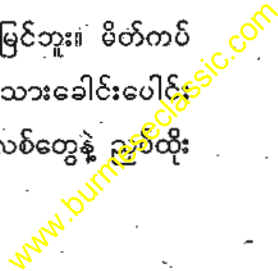
“အန်တီက ပွဲကြိုက်ခင်ပါ။ နာမည်က ဒေါ်ရင်ရင်လို့ အန်တီတူမလေးကလည်း ဇာတ်ဝါသနာအိုးကွဲလေးလေ။ သူ့နား

က ရွှေသဉ္ဇာတဲ့။ မင်းသား က,တာ ကြိုက်နှစ်သက်ကြလို့ လာနှုတ် ဆက်ကြတာပါ။ မင်းသားတို့က အသစ်ပေမယ့် တကယ့်ကို ခမ်းခမ်း စားနား ပြင်ဆင်မှုတွေနဲ့ ကြိုးစားကပြကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ ပိုပြီး စားရိုသွားအောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆိုအားပေးတဲ့အကြောင်း လေး လာပြောတာပါ။ ပြီးတော့ သမီးက သူနှစ်သက်တဲ့ အနုပညာ သမားတွေရဲ့အော်တိုတွေ စုဆောင်းတာ... ဝါသနာပါတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သမီးရဲ့အော်တိုစာအုပ်ထဲမှာ မင်းသား လက်မှတ်ထိုး ပေးစေချင်လို့ပါ။ ဒါက မင်းသားအတွက် အန်တီတို့ တူဝရီးနှစ် ယောက်လုံး တိုင်ပင်ပြီး... ဝယ်လာတဲ့ ချို့ချည်နဲ့ ရေမုန့်တွေပါ။ မင်းသား ကြိုက်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ကြိုက်ပါတယ်။ ကြိုက်... ပါ... တယ်”

ပထမတစ်ခွန်းကို သွက်သွက် ပြောလိုက်နိုင်ပေမယ့် နောက် တစ်ခွန်းကို ပြောဖို့အပြင်မှာ အခန်းဝမှာ ရပ်တန့်ပြီး လိုက်ကာ နီးဆီးစ မကြည့်လာတဲ့ ရှင်ဖြူကို မြင်လိုက်ရလို့ ကြိုက်ပါတယ်။ တစ်ခွန်းချင်း သံရှည်ဆွဲပြီး ပြောလိုက်မိတယ်။

ကျောပေးထားလို့ ဧည့်သည်တွေက မမြင်ဘူး။ မိတ်ကပ် မီနစ်ယောက်ကလည်း ပျော်ရွှင်ကို မင်းသားခေါင်းပေါင်း ခေါင်းပေးပြီး ပန်းတွေ ဝေဆာနေအောင် ကလစ်တွေနဲ့ ညှပ်ထိုး

နေရလို့ မြင်ပုံမရဘူး။

နှစ်ပါးခွင် မထွက်ခင် ရပ်နားပြင်ဆင်သည့် တိုင်ဖုံးအကွယ် ဆီကို ရွှင်မြူးတစ်ယောက် ထဘီစမပြီး လျှောက်သွားတဲ့ပုံစံက ဒီအခန်းထဲမှာ ပြောနေမိသမျှအားလုံးကို ကြားလိုက်ရလို့ မျက်နှာ မကောင်း ဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံ။ စိတ်တွေက မောင်နှမလို သူငယ်ချင်းလို နေကြပေမယ့် ဓာတ်တွေက ဓာတ်သဘောအရ ဖိုနဲ့မမို့ ဆွဲဆောင် အား ကောင်းကုန်ပြီလေ။

နှစ်ပါးသွားအတွက် လူရွှင်တော်တွေ ကတ္တီပါကားလိပ်တွေ ထွက်ပြီး ခွန်းတောက်တွေ ဆိုကြပြက်ကြ။ ပြီးတော့ နှစ်ပါးခွင် အဖွင့်တေးသံနဲ့ မင်းသားချမ်းသာတစ်ယောက် မင်းသမီးတွေ မြိုင်မြိုင်လှိုင်လှိုင်နဲ့ တွဲကနေပါလေပြီ။

ရွှင်မြူးနဲ့ ကြည်နူးက ခေါင်းဆောင်မင်းသား ထွက်မှ လိုက် ထွက် ကရမည်မို့ တိုင်ဖုံးကြားမှာပင် ရပ်ကြည့်နေကြတယ်။

ပျော်ရွှင်နဲ့ ချမ်းသာတို့ နားလည်မှု ယူထားကြတယ်။ တစ် နေ့ တစ်လှည့်စီ ခေါင်းဆောင်မင်းသား သူလုပ်ပြီးရင် ရွှေထွတ် မင်းသား ကိုယ်လုပ်ပေါ့။ ဒီနေ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသားအလှည့်စီ ပျော်ရွှင် ဖာဝန်ယူရတယ်။

ဧည့်သည်အလှူဒါနလေးတို့ တူဝရီးနှစ်ယောက်ကလည်း

ခေါင်းဆောင်မင်းသားတွေ ထထွက်ရတော့မယ့် အချိန်အထိကို အတ်သဘင်အကြောင်းတွေ အားရပါးရ ပြောကြားနေကြတယ်။

တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဇာတ်သဘင်ရွှေခေတ် ပြန်ဖြစ်သလို နို့ ဖြစ်လာစေချင်ကြတယ်။ တစ်ခေတ်တစ်ခါကဆိုရင် ဇာတ်မင်း သားလေး သိန်းဇော်၊ မိုးဝင်း၊ မိုးမင်း၊ ရွှေမန်းသဘင်က ဝင်းဗိုလ်၊ ဆန်းဝင်း၊ ဝင်းမောင်၊ ချမ်းသာ၊ ရွှေနန်းသဘင်က နန်းဝင်း၊ အောင် သဘင်က ဘီအီးဒီအောင်သိုက်နဲ့ သားဇော်ဝင်းမောင်၊ စိန်အောင် မင်းဇာတ်သဘင်က အောင်ကိုမင်း၊ အောင်ကိုဝင်း၊ မြို့တော်ချစ် သူယ်၊ တွဲတေးသိန်းတန်ရှဲ့ ဂီတရုပ်ရှင်ပြဇာတ်သဘင်၊ ပန်ကျာတင် ခင်ဝင်းရဲ့ မိုးဒီ၊ မော့စ်တည်ထောင်တဲ့ ကျွန်တော်သဘင်၊ ပြည်နယ် မြို့၊ ပြည်သူ့ဝမ်းပျံ မြို့တော်အင်အားစု၊ ပုလဲစိန်၊ အုန်းပွင့်စိန်၊ အုန်းလက်စိန်၊ အုန်းမုတ်စိန် အစရှိသဖြင့် ဇာတ်အဖွဲ့တွေ မြိုင်မြိုင် လှိုင်လှိုင် ကပြ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြတာ ပွဲရာသီကာလတွေကို မမေ့ စမော တမ်းတပြောပြကြတယ်။

ပဲခူးရွှေမော်ဓောဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်ကြီးတွေ အပြိုင်အဆိုင် ကရင်း ဧရာမဂိတ်ရှိုးကြီးတွေနဲ့ ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ကြတာတွေ ဝီလည်း ပြောဖြစ်ကြလေရဲ့။

ဒီဘက်ခေတ်မှာလည်း တင်ကိုဝင်း၊ ဖိုးချစ်၊ ထာဝရ ဖိုးနိုင်၊

မွန်ပြည်နယ် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့တွေ့သာ ကျန်တော့တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့အကြောင်းတွေလည်း ပြောပြကြလေရဲ့။

ဇာတ်သမားတွေရဲ့ဘဝက ဝါသနာကြီးလွန်းလို့သာ ကနေရတယ်။ အလွန်ပင်ပန်း ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရတဲ့အဖြစ်ကို ဇာတ်ထဲ လိုက်ဖူးမှပဲ သိနိုင်ပေလိမ့်မယ်။ အနေဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ အအိပ်ဆင်းရဲ၊ အပေါ့အလေး သွားတာကအစ ရေချိုးတာအဆုံး ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြရတာတွေကတော့ စာဖွဲ့လို့ပင် မကုန်နိုင်။

ဇာတ်သဘင်ရှေ့ဆက်တိုးတက် ခေတ်မီရေးတွေ ဆွေးနွေးပြောဆိုဖြစ်မှ မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်အပေါ် ရွှေသဉ္ဇာတို့ တူဝရီတွေ တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးမှန်း သဘောပေါက်လိုက်ရတော့တယ်။

တစ်ယောက်အားနဲ့မရ။ အများအားနှင့်မှ ရမည့်အရေးတွေ ဆွေးနွေးပြီး ဘဝင်မကျ စကားသိမ်းကာ နှုတ်ဆက် ပြန်ထွက်သွားကြတယ်။ မသွားခင်မှာ...။

“နောက်ပိုင်း ဇာတ်တော်ကြီးကို... မင်းသား ကဦးမှာလားဟင်”

“မကတော့ဘူး။ အဲ့ဒါ မင်းသားကြီးတွေ ဆက်ကလိမ့်မယ်။ အရံမင်းသားငယ်လေးတွေလည်း ပါမယ်လေ”

“အဲ့ဒါဆိုရင် နှစ်ပါးသွားအထိပဲ ကြည့်တော့မယ်” တဲ့။

အယ်လို နားလည်ရမယ်မှန်း မသိ။ ရှိစေတော့။ တိုင်ဖုံးအကွယ်နားမှာ ငေးငေးငူငူလေး ရပ်နေတဲ့ ရွှင်မြူးနံဘေးကို ချောက်လာတော့ ကုခွင်မီးရောင်အလင်းမှာ မင်းသားနဲ့ လူရွှင်နှုတ်တွေ အပေးအယူမျှမျှ ကြိုတင်တိုက်ထားတဲ့ ပြက်လုံးပြက်နေကြတာကို လှမ်းကြည့်နေရာက အသာလှည့်ကြည့်လာလေရဲ့။

“ကြည်နူး ဟိုဘက်တိုင်ဖုံးကြား... ရောက်နေပြီလား ရွှင်မြူး”

“ဟိုးမှာလေ... ရောက်နေပြီ။ ရှင်သာ နောက်ကျနေတာ။ ရွှေမင်းသားလေးဆိုတော့ မိန်းမချောတွေ ဝိုင်းနေတာကို ပီတိဖြစ်နေမှာပေါ့နော်”

“ရွှင်မြူးကိုလည်း ကာလသားတွေ လာနှုတ်ဆက်ကြတယ်လေ။ ဘာလက်ဆောင်တွေ ပေးသွားသေးလဲ။ မှန်မှန်ပြောနော်။ နည်းစားစကားတောင်... ဝင်ပြောသွားကြသေးလား”

“ဧည့်ဆောင်မှာ ထွက်တွေ့တာပါနော်။ ရှင်လို... အခန်းအောင်းပြီး ဟိလာတိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အထင်မလွဲပါနဲ့... ရွှင်မြူးရယ်။ ပရိသတ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ပဲ။ ကျေးဇူးစွပ်ရပါဘူး။ ကိုယ့်အပေါ် ညွတ်နူးနေတဲ့ မိန်းမကိုပဲ လှမ်းရဲတဲ့ မောင့်ဘဝပါ”

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုဆိုလိုက်တော့ ရွှင်ဖြူက သရော်မျက်နှာထားနဲ့...
“ဟာ...ဟား” တဲ့။

ချမ်းသာရဲ့ ကခွင်အလှည့်အပြီးမှာ ဆိုက်ပိုဒ်နဲ့ ပရိသတ်
ကို နှုတ်ဆက်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဆက်တင်လှေကားနဲ့ စက်သံ
တစ် ကြီးဆွဲဆက်တင်ပေါ်ကို ပျော်ရွှင် တက်ရပ်လိုက်တယ်။ အေ
တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရွှင်ဖြူနဲ့ ကြည်နူးတို့နှစ်ယောက်ပေါ့။

ပျော်ရွှင် ထွက်ခါနီးမှာ တီးလုံးသံဆန်း တစ်မျိုးပြောင်ပြောင်
ကြိုးဆွဲစက်သီးတပ် ပန်းပွင့်ဖတ်ကာဟကြီး ဒူးပိတ်အကွယ်က
ကြွတက်လာတယ်။ တိမ်ခိုးတိမ်ငွေ့တွေ ဇာတ်စင်နှစ်ဖက်က မှုတ်
ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ အလွန်လှပ ရှုမောဖွယ်ရာ နှစ်ပါးခွင်ပဒေသာ
ကို ပရိသတ်တွေ ရင်သစ်ရှူမော အံ့ဩမကျန် လက်ခုပ်သံတွေ နဲ့
မြေသိမ့်သိမ့်တုန်မတတ် အားပေးကုန်ကြတယ်။

ပန်းပွားကြီးရဲ့ပွင့်ဖတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပွင့်အာ အန်
လာတဲ့အခါ ပန်းထဲက မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးနှစ်လက် ထွက်
လာပြီး ဒူးပိတ်မှာ ထောက်ထားတဲ့ ပန်းလှေကားအတိုင်း ဖျံ
ဟန်နဲ့ ဆင်းလာကြတယ်။ လမ်းဖော်ပြီး ရပ်နေကြတဲ့ ယိမ်း
တွေက ညီညီညာညာ လိုက်ဆီပေးကြတဲ့အချိန်မှာ မီးမောင်
ပလူပျံသလို ထိုးပြီး ကခွင်ရှေ့ကို မင်းသားနဲ့ ခေါင်းဆောင်

သမီးနှစ်လက်တို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပါလေရော။

ခေါင်းဆောင်မင်းသားရဲ့ အဖွင့်တေးသံအပြီးမှာ လူရွှင်
ဆာတွေက မင်းသားကို ပီယဝါစာ ချစ်ဖွယ်သောစကား ဆိုဖို့
ဆတွက် အခေါ်တော်ဆင့်ကြတယ်။

မင်းသားသံနဲ့ သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေယျာဟောတု xxx အစ
တဲ့ ရွတ်ဆိုမှုနဲ့ ပရိသတ်ကို ကန်တော့ပန်းဆင်ပြီး ဂါရဝစကား
ပြောရတယ်။ ပြီးတော့မှ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းလိုက်ပြီး လူရွှင်တော်
ဆွကို တစ်ယောက်စီခေါ်ကာ ကျန်းမာချမ်းသာ ဘေးဘယာဝေ
ကြောင်း ပို့သဆုတောင်းရပြန်တယ်။

“ဒီဘက်က မောင်ဘက်ခမ်းလေးလားကွယ်”

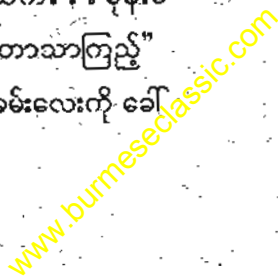
ဘက်ခမ်းက ဒေါ်မြလေးအသံလို ညောင်နာနာနဲ့...

“ရို့ပါတယ်... မောင်းဂျီးရယ်”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က ဘက်ခမ်းရဲ့ခေါင်းကို စတီးလင်ပန်း
ခွမ်းခနဲ ရိုက်လိုက်တယ်။

“မင်းသား ခေါ်တာကို ပြန်ထူးတဲ့လေသံက... စုန်းမ
လျှောသံနဲ့။ အဲ့ဒါကြောင့် ဒီဟာမ လင် မရတာသာကြည့်”

“ကဲကဲ... တော်ကြပါတော့ကွယ်။ ဘက်ခမ်းလေးကို ခေါ်
တော့ ဟော့ဒီက ဂေါက်ကြီးလားကွယ်”

ဂေါက်ကြီးက ကလေးဆိုးကြီး စိတ်ကောက်ဟန်နဲ့ ဆော့
အောင်ပြနေပါလေရော။ စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က ဂေါက်ကြီးကို လာ
ညှိုးထိုးပြပြီး...

“ပရိသတ်ကြီး... အဲ့ဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ လူဝံကြီး မိသားစု
သည် ဖြစ်နေတာ။ လက်သည်တရားခံ မတွေ့လို့ စိတ်ဆိုးနေတာ
ပါ”

ဝေါခနဲ ရယ်ကုန်ကြတယ်။ ဂေါက်ကြီးက...

ဘာမဟုတ်တာ ပြောတာတုန်း။ မင်းသားက ငါအကြီး
ဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့... ငါ့ကို အရင်မခေါ်ဘဲ ဘက်ခမ်းကို အ
ခေါ်လို့ စိတ်ဆိုးနေတာ”

မင်းသားက...

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဒီလိုပြောမှ သိမှာပေါ့။ နောက်

ဂေါက်ကြီးကို အရင်ခေါ်မယ်နော်”

ဂေါက်ကြီးက မိန်းမရွှင်စတိုင်(လ်)နဲ့...

“အရင်ခေါ်ရင် အော်ဒါကြေးရပြီးမှ လိုက်မှာနော်”

မင်းသားက...

“မင်းတို့ကလည်း တယ်နောက်ကြတာကိုး။ ကိုင်း...

ဟဲ့ စိုင်းစိုင်း ဘာလို့ ခါးကိုင်းနေရတာလဲ”

“မင်းသားပဲ... ကိုင်းကိုင်း ဆို”

“ဪ... စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်ကို ခေါ်မလို့ ဟန်ပြင်လိုက်
တာပါ။ ဟောဒီက စိုင်းစိုင်းလေးလားကွယ်”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က သူ့ကြိုက်သော အဆိုတော် စိုင်းစိုင်း
မင်းလှိုင်စတိုင်(လ်) ဖမ်းလိုက်ပြီး...

“တောင်းပန်တယ်ကွာ xxx တစ်လောကလုံး ပြောင်းဆန်

နေတာပဲ xxx ပြောင်းပြန်တွေ လာမပြောနဲ့ xxx ငါ့အသည်းက
သောင်ယမ်းလို့ ကြေးခေါ်ထားတာမဟုတ် xxx အားလုံးကို ရှုပ်

နေတာပဲ xxx လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်ရရင် xxx ဂေါက်ကြီးနှမ
အင်တာ ငါပဲ xxx စိုင်းစိုင်း”

ဂေါက်ကြီးက စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်ရဲ့ခေါင်းကို လင်ပန်းနဲ့ ခွမ်း

ချီ ရိုက်ပစ်လိုက်မှ စိုင်းစိုင်း ကော့ကန်ကားပြီး ခေါင်းပွတ်ကာ
ပစ်ဖက်မှာ လိန်တွန့်သွားရပ်နေတော့တယ်။

ပရိသတ်တွေ သဘောခွေနေကြတော့တာပေါ့။ ဂေါက်ကြီး

...

“မင်းသားကို ပြန်ထူးတာများ ရိုးရိုးထူးလည်း ရရဲ့သားနဲ့။

လှိုင် ဝတ်သွားတဲ့ ငါ့နှမလေးကို လှမ်းစော်ကားနေသေးတယ်။

မကြီးကိုးထပ်မှာ... ချိုးကပ်မယ့်ကောင်”

စိုင်းစိုင်းက သွားပြုလေးနဲ့...

“ဟေ့လူ... ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်”

ဂေါက်ကြီးက...

“လျှာမရှည်နဲ့။ မင်းကို အမြင်ကတ်လို့ တစ်ထပ် ထပ်ထပ် ပစ်လိုက်တာ မှတ်ကရော...”

မင်းသားပျော်ရွှင်က...

ကဲ... ကဲ။ အပြောတွေ အပြောင်အပြက်တွေ ခဏတွေ ကြပါဦးစို့။ နောက်ဆုံးခေါ်ရမယ့်သူက...

“အိုစမာလေးလားကွယ်။ ဘင်လာဒင်လေးလားဟယ်”

အိုစမာက...

“ရို”

တိုတိုတုတ်တုတ်နဲ့ ပြန်ဖြေတော့ အနားက ဘက်ခမ်းက...

“အိုစမာက ‘ရို’ဆိုတော့ တို့မင်းသားက ‘ပြတ်’ နေလို့လား”

“ဟဟ... ဘာတုန်းကွာ”

မင်းသားက ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မင်းသားပုဆိုး ချည်ထိုးကို ငုံ့ကြည့်တော့ ပရိသတ်က အတောမသတ်အောင် ကုန်ပါလေရော။ ဘက်ခမ်းက သူ့စကားသူ ပြန်မဖြည့်တတ်ဘဲ ဝိန်းပါလေရော။

“ဘာတုန်းမလုပ်နဲ့။ လာဦးဆိုရင်... နှစ်ခါ မငေါက်ရဘူး။ အသာနောက်ကွယ်ကနေ ရှေ့တော်မှောက်ကို အမယ်လေး... ကြောက်မိပြီ မင်းသားရဲ့လို့ ဝန်ခံတောင်းပန်လိမ့်မယ်လို့ မစဉ်းစားနဲ့မောင်”

“ဟေ့ကောင်... ဘက်ခမ်း ဒါ ဇာတ်ဆရာမင်းသားနော်။ မင်းစော်စော်ကားကား မပြောနဲ့။ မန်နေဂျာကြီး အထဲက ကြားရင် ဒီည ညကြေးဖြတ်တဲ့အပြင် မနက်စာဟင်းမှာ ဘူးသီးချည်ကွေးသွားရမယ်။ ကြက်သားဖတ်တော့ ဒဏ်ခတ်လို့ ဖြတ်ခံမို့မှတ်...”

ဘက်ခမ်းက ဂေါက်ကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ကြိုတင်တိုက်မထားတဲ့ ဘက်လုံးနဲ့ ထပြန်တော့ မင်းသားပျော်ရွှင်လည်း ကြောင်စိစိနဲ့ ပြီး လူရွှင်တော်မိုးကျော်ရဲ့ ငိုရမလို့ ရယ်ရမလို့ မျောက်အစာတွေ မျက်နှာကြီးကိုဖြစ်လို့။

“ဖြတ်ချင်သလိုဖြတ်... ကြိုက်တာဖြတ်။ လက်သည်းခွံတွေ လက်ညှိုးဖြတ်မိရင်တော့ သေဒဏ်ပဲနော်”
စိုင်းစိုင်းက ပါဝင်ပြီး...

“အိုစမာ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ တို့မင်းသားကို နှယ်ရမယ်လို့ မှတ်နေသလား။ ဆယ်တန်းကို ဝန်ဒူးနဲ့ အောင်လာတာ”

ဂေါက်ကြီးက...

“ဂုဏ်ထူး လုပ်ပါဟ။ နင့်လင်ကြီး ဂန်ခူးရမှာလား။ ဂုဏ်ထူးကို ဂန်ခူးဖြစ်အောင် လုပ်သေးတယ်... တင်း”

“လျှာမရှည်နဲ့ ဂေါက်ကြီး။ တို့မင်းသား စာမေးပွဲဖြေထား မင်းသားရဲ့ရှေ့ခုံနံပါတ်မှာ ဂန်ခူးလေး ဖြေနေတာ အတူတွဲအောင် လာလို့ ဂန်ခူးနဲ့အောင်တယ်လို့ ပြောနေတာကွ”

“ကိုစိုင်းရှေ့... ဩော်... ဂလိုလား”

“ဂေါက်ကြီးရွှေ... အေး... ဂလိုပဲ”

ဒီအချိန်မှာပဲ ငြိမ်ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဘက်ခမ်းက...

“ငါတို့မင်းသားက ဇာတ်ဆရာကွ။ မစော်ကားနဲ့။ မင်းသားက ဇာတ်တစ်ပွဲလုံး ဘယ်သူ့ကြောင့် ထမင်းစားနေရတာလဲ။ မင်းသားကြောင့် မဟုတ်လား”

စိုင်းစိုင်းနဲ့ဂေါက်ကြီးက သံပြိုင်...

“ဟုတ်တယ်... မင်းသားကြောင့်ပေါ့”

ဘက်ခမ်းက...

“အဲ့ဒီလို နားလည်မှာပေါ့။ မင်းတို့ငါတို့ ဇာတ်တစ်ပွဲအတွက် အဝတ်အစားတွေ တောက်ပြောင်နေတာ... ဟောဒီလေလို့ အဆင့်မြင့် ရာဘာလေသွင်းဇာတ်ရုံကြီးနဲ့ အခုလို ဖြေဖော်

အောင်ကော... ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“မင်းသားလုပ်တာ... မင်းသားလုပ်တာ”

“ဟုတ်ပ... ဟုတ်ပ။ ကိုကိုပျော်ရွှင်လုပ်တာ”

စိုင်းစိုင်းနဲ့ဂေါက်ကြီးတို့က ထပ်မံထောက်ခံကြပြန်တယ်။ ဘက်ခမ်းက...

“အေး... အဲ့ဒီလို နားလည်ကြမှပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ ရဲ့ရှေ့မှာ ပြောင်းဖူးပြုတ်နဲ့ မြှုပ်ပြုတ်ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ဝိုက်ကြီးပူနေတာ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

“မင်းသားလုပ်တာ။ ဟောဒီ မင်း... ရ”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

ဘက်ခမ်းက အတင်းပါးစပ်ပေါက်တွေ လိုက်ပိတ်ရတော့ တယ်။ ဒါတောင် ပါးစပ်ပေါက် ပွင့်တာနဲ့...

“မင်းသားကိုကိုပျော် လုပ်တာ”

ဘက်ခမ်းက...

“မဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒါ သူ့ယောက်ျားလက်ချက်... မင်းသား လက်ချက်ဆိုရင် မှုခင်းထဲ ပါသွားမှာပေါ့ဟ”

ပရိသတ်ကြီး ပတ်တုတ်မရအောင် တဝါးဝါးတဟားဟား ဖြစ်ကုန်ကြတော့တယ်။ ပွဲကောင်းဖို့ဆိုတဲ့နေရာမှာ ပါးစပ်မပေ

အောင် ရယ်မောစေနိုင်တဲ့ လူရွှင်တော်တွေရဲ့အားဟာ တကယ်တော့ ကြီးမားလှပါပေတယ်။ ဒါကြောင့်ဦးလည်း လူရွှင်တော်ကြေးတကျန်တဲ့ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံနဲ့ ယိမ်းသမတွေထက် ပိုများနေရတာပေါ့။ ပီယဝါစာ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုပြီးသောအခါ နှစ်ပါးသွားတဖို့ မင်းသမီးတွေကို ခေါ်ပြန်တယ်။

“ဟော့ဒီဘက် ချစ်အသည်းလေး... ပူတူးတူးလေး ကြည်နူးလေးလားကွယ်”

ကြည်နူးကလည်း မင်းသမီး အသံချဲ့ပျစ်ဖျစ်လေးနဲ့...

“ရို့ပါတယ်... မောင်ကြီးရယ်”

“အင်း... အင်း ကရဝိတ်သံလား၊ ကြိုးကြာသံလား နှာဝင်စိန်လို့ ပီတိဖြစ်လိုက်ပါဘိ။ ဟဲ့... ဟဲ့၊ အိုစမာ ငါ့နမလေး အသံ ဘယ်လောက်သာယာလိုက်သလဲ... အကဲပြတ်ကြည့်စမ်း”
အိုစမာက...

“သာယာလွန်းလို့ အဲဒီအသံမျိုးကြောင့် ဟော့ဒီက အိုစမာ ဘူတာရုံမှာ အိပ်ရာလိပ်ကြီး မေ့ကျန်ခဲ့ဖူးပါပေါ့... ဇာတ်ဆရာရယ်”

မင်းသားပျော်ရွှင်က...

“မဆီရယ်မှ မဆိုင်၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် လက်ပံသား ဓားနဲ့

ချိုင်ရတာလဲဟ”

“မချိုင်လို့မရဘူး ဇာတ်ဆရာရဲ့။ အိမ်မှာ ထင်း မလောက်ဘူး”

“တယ်... ဒီကောက် ဇောက်လုံးတွေနဲ့ အသုံးမကျဖြစ်နေပါရောလား။ ဟေ့... ဘက်ခမ်း၊ အိုစမာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ဆုံးမလိုက်စမ်း”

ဘက်ခမ်းက ပြေးလာပြီး အိုစမာရဲ့လည်ကုပ်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ...

“မိပြီ... မိပြီ။ ဆူနာမီ လှိုင်းထအောင် ရေထဲမှောက်အိပ်ပြီး ဝဲကတော့ထိုးခဲ့တဲ့ တရားခံ မိပြီ။ ဒီမှာ အိုစမာ U.S.A က တုန်သွယ်ရေးဗဟိုဌာနကို လေယာဉ်နဲ့ တိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခု ဘယ်နေရာကို လေယာဉ်နဲ့ ထပ်တိုက်ဦးမှာလဲ”

အိုစမာက...

“နင့် ဂျိုးဒေါ်ကြီးကို... တိုက်မယ်”

ဘက်ခမ်းက...

“အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်တိုက်”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က...

“ဟေ့ကောင်... ဘက်ခမ်း၊ မင်းဂျိုးဒေါ် သေမှာဆို မင်း

က ဝမ်းသာနေတာလား”

ဘက်ခမ်းက...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ အဲဒါမှ အမွေရမှာလေ”

မင်းသားပျော်ရွှင်က အားလုံးကို အသေအထွေလေးတွေ ဆိုပြော တားမြစ်ရင်း အနားက ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလေးကို နှုတ်ဆက်ရပြန်တယ်။

“ဟော့ဒီဘက်က ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ဘယ်အခါမှ မမေ့တမ်း ချစ်ပြမယ့် ချစ်ဇနီးမယားလေး... ရွှင်ရွှင်မြူးမြူး ရွှင်မြူးလေး လားကွယ်”

ရွှင်မြူးက မျက်စောင်းခဲပြီး ကြည့်နေတယ်။ ကခွင်အတွင်း နှစ်ပါးသွား အလုပ်သင်္ဘောအရ မျက်နှာကို ပြင်ချိုလိုက်ပြီး...

“ဖဝါးမခွာ အနားမှာ မသွေမဖောက် သစ္စာစောင့်သိစွာနဲ့ ခစားလျက် ရှိကြောင်းပါ... မောင်ဘုရားရယ်”

မင်းသား ပျော်ရွှင်က ရင်တတ်ကို လက်နဲ့ဖိရင်း...

“အမယ်လေး ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ဆိုတတ်လိုက်တာ၊ နား ကြောတစ်ထောင် စိမ့်သွားတာပဲ။ မောင့်တစ်သက်စာလေးက ဒီ လို ဆိုလာမှတော့ ဦးစားပေးမှ သင့်တော်မှာပဲနော်... ကိုဂေါက် ကြီး”

လူရွှင်တော် ဂေါက်ကြီးကို တိုင်ပင်သလို အသာအနားခေါ် ပြီး ပြောလိုက်ရာ...

လူရွှင်တော် ဂေါက်ကြီးက...

“မိန်တာပေါ့... ဇာတ်ဆရာရယ်။ မယားတွေက များတယ် မဟုတ်လား။ နှစ်ပါးမြိုင်မှာ တစ်ပွေပြီးတစ်ပွေ အပိုင်အနိုင် ကိုင်တွယ်တွန့်င်ဖို့ သမဝါယမစနစ်နဲ့ မျှမျှတတသာ ချစ်ပြလိုက် ပါ မင်းသားရယ်”

မင်းသား ပျော်ရွှင်က ရွှင်မြူးရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင် ပွတ်သပ်ရင်း...

“ငါးပိဋကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ခင်နှမကို xxx ဟော့ဒီ မောင်တော်က ဘဝင်ကျအောင် ချစ်ပြပါမယ် xxx ချစ်တာလေး တွေ စာစီကုံးရရင် xxx ကညာမဒိကျော့ဆုံးနှမကို xxx ကြင်နာ သဒ္ဓါပို့ xxx ရွှင်စွာအကြင်နာပို့ xxx ချစ်လိုသမျှ xxx လှစ်ဆို ပြရင် xxx မြင့်မိုရ်ကတောင် မမိဘူးထင် xxx မောင့်မြတ်နိုးမှုက လေးကျွန်းဒီပါ ပမာဏအတိုင်းပင် xxx”

မင်းသား ပျော်ရွှင် ပထမအပိုဒ်ဆိုလိုက်ပြီးတော့ ယိမ်းသမ တွေနဲ့ အရံမင်းသမီးတွေက...

“တို့ပျော်ရွှင် xxx မောင်မောင်ပျော်ရွှင် xxx ကိုတို့ပျော်

ရွှင် xxx ချစ်မဝအစဉ် xxx မောင်တော့ရင်ခွင် xxx လှဲဖို့ ကမ္ဘာ အဆုံးပင် xxx”

ပျော်ရွှင်က ရွှင်မြူးနဲ့ အဝင်အထွက်၊ စည်းချက်မှန်မှန် နှစ်ပါးအက ပြိုင်နေကြတာကို ကြည့်နူးအပါအဝင် ကျနီမင်းသမီး တွေ လက်ခုပ်သံပြိုင် တီးပေးနေကြတယ်။

သီချင်းလည်း ဆုံး၊ ကကွက်လည်း ဆုံးတော့ ပျော်ရွှင်ရင်ခွင် ထဲ အလိုက်သင့် လှဲဖို့ဟန် နဲ့ တီးလုံးရပ်သလို အကကို ကွက်တိရပ် ကာ လှဲချလိုက်သော ရွှင်မြူးကို ပျော်ရွှင်က အားရပါးရကြီး ပွေ့ဖက် ပစ်လိုက်တယ်။

ရွှင်မြူးက အလုပ်သဘောထက် ပိုကဲလွန်းတဲ့ ပျော်ရွှင် ကို...

“နင်... အဲ့ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ချစ်လို့ပေါ့ဟာ”

“သွား... လူညာကြီး၊ လူလိမ်ကြီး၊ မျက်နှာများတဲ့ ဒဿ ဝီရိ နံပါတ် (၂) ကြီး”

နှစ်ကိုယ်ကြားရုံ တီးတိုးပြောဆိုနေချိန်မှာ သက်ဝင် လှုပ်ရှား မီးကစားနေတာတွေရပ်ပြီး ပြန်ထိန်ထိန်လင်းလာတော့တယ်။

ပျော်ရွှင်က ရွှင်မြူးကို အသာမထူပေးရင်း...

“အင်း... မယားတွေက များတော့ နှစ်ပါးခွင် ရသခိုက် အချိန်လေးမှာ အားလုံးကို မျှမျှတတ တွဲနိုင်ပါ့မလားမသိ”

ဘက်ခမ်းက...

“ဇာတ်ဆရာ မနိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ဘက် လွှဲပေးလိုက်”

ယိမ်းသမနဲ့အရမ်းသမီးတွေက ကျီးအာသလို တစ်ယောက် အစ်ပေါက် လှမ်းအော်ပြီး ဘက်ခမ်းစကားကို ရှုံ့ချကုန်ကြတယ်။

ဘက်ခမ်းက...

“အံ့မယ်မယ်... သူတို့က လာသေးတယ်။ မင်းသားမှ ယောက်ျားမှတ်မနေနဲ့။ ငါတို့လည်း ယောက်ျားမဲဟေ့။ တောက် အဲ့ဒါကြောင့် အမေ့ကို စိတ်နာတယ်။ မင်းသားရုပ်လေး မွေးပါဆို နဲ့ လူရွှင်တော်ရုပ်ကြီး မွေးပေးလိုက်တယ်”

စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က ဘက်ခမ်းကို ချောမော့နှစ်သိမ့်သလို နဲ့...

“မင်းက မင်းသားရုပ် လိုချင်လို့လား”

“အေး”

“အဲ့ဒါဆို မင်းအမေ ခိုက်ထဲပြန်ဝင်”

“ဝင်မယ်”

“ပြီးရင် မင်းတို့အမေကို ပျော်ရွှင်တို့အမေဆီ လွှတ်လိုက်”

“အေးပေါ့။ အဲဒါ တန်းအဆင်ပြေသွားတာပဲ။ အဲ... ဟာ... ဟေ့ကောင်... ဘာဆိုင်လို့လဲကွ”

“မသိဘူးလေ။ ဆိုင်လိုဆိုင်ငြား... အကြံဉာဏ်လေး... ကြည့်တာ။ သူကလည်း ဒေါနဲ့ချည့်ပဲ။ ဂယ်ပဲဟယ်... ဂုယ် စိတ်ညစ်တယ်”

ဂေါက်ကြီးက ခါးထောက်ပြီး စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင် ဖြစ်နေကြည့်ကာ...

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အမေ နောက်လင်နောက် လိုက်သွားလို့ ပျော်ပြီး ရှောက်သီးဆေးပြားသည်စိတ် ဝိုင်နေတာပါ”

ပရိသတ်တွေက ပွဲကျကုန်ကြတယ်။ မိုးလင်းပိုင်း အိပ်ပိုင်းကောင်းချိန်မှာ ဟာသများများ ဖောက်ပေးမှ ပရိသတ်တွေ ပိုပြီး ပွဲကြည့်နိုင်ကြမယ် မဟုတ်လား။

ပျော်ရွှင်စာ ရွှင်ဖြူကိုချည့် အထပ်ထပ် တော့ကနေတယ် ကြည့်နူးက စကားနာထိုးလာရတဲ့အထိပဲ။

“ဆောင်တော်မကူးတဲ့ မောင်တော်ဘူးရယ်။ ဟော့ဒီဘက်က ထိပ်ထားနှမကို သတိမှ ရတော်မူပါလေစ။ နှမမှာတော့ လှိုင်ထိပ်ခေါင်စာင် ဘောလယ်လဲလို့ စိတ်ကလယ်ကလယ်နဲ့ မောင်တော် ဆောင်ကူးလာမယ့်အချိန်ကို မျှော်ရလွန်းလို့ စိတ်ပိန်လာတာပဲ။”

... ဟဲ့... ဟဲ့”

မင်းသားပျော်ရွှင်က အခုမှ သတိဝင်လာဟန်ဖြင့်...

“အင်း... ဟုတ်ပေသားပဲ။ ငါ့ရဲ့ ချစ်နှမကြီးက ရှိပေသေးတာကိုး။ နောက်မှာလည်း အလှည့်မရောက်လို့ ဖွစ်ဖွစ် ဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့တူပါရဲ့။ ဟဲ့ဟဲ့... အိသန္တာတို့၊ ထိပ်ထားဦးတို့၊ သိမ့်တို့၊ ရွယ်မင်းနဲ့ ရတနာတို့ကော မောင်တော်ကို မျှော်နေမိကြသေးသားကွဲ့”

“မျှော်တာပေါ့... မောင်ကြီးရယ်”

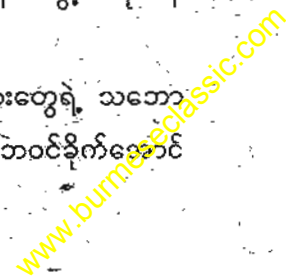
“ကိုယ့်ချစ်လင်ပဲ။ မမျှော်လည်းတ မျှော်လည်းတပေါ့ရွှင်”

“ချစ်သမျှကို ပတ်ပျိုးကို... အခဲ၊ အအုပ်နဲ့ နှစ်ကိုယ်သမအစပ် ရေးဖွဲ့ခဲ့ကြတဲ့ ညအခါကာလကို နှမလေးရတနာက မေ့မရကြောင်းပါ”

“ချစ်လင်နဲ့ဝေးလို့... ဘောလယ်လေးနဲ့မှန်းပြီး ဆွေးရတဲ့ နှစ်မက ဟော့ဒီက ရွှေယမင်းပါ... မောင်တော်ဘုရားရဲ”

မင်းသားပျော်ရွှင်က သဘောခွေ့ မနောတွေ့သလိုဟန်နဲ့...

“အိန်း... အိန်း... အိန်း။ မင်းတို့လေးတွေရဲ့ သဘောကြားရတာနဲ့ မောင်တော်ရင်အသည်း ဘဝင်ခိုက်အောင်

၁၁၄ ❀ နေအံ့ခေါင်

စွဲရပါပြီကွယ်။ တစ်ယောက်မှမလစ်အောင် ပေါက်ပေါက်ဖောက်
သလို ချစ်ပစ်လိုက်မယ်။ ကိုင်း... ရွာစားကျော် စိန်ဘူးကြီးရေ
စိတ်ရှိလတ်ရှိ လက်ကုန်ဆိုင်းသံ ဖွင့်ပေတော့”

(တိန်းပူတိန်း တိန် တိန် တိန် တိန် တိန်း တိန့် တိန် တိန်း

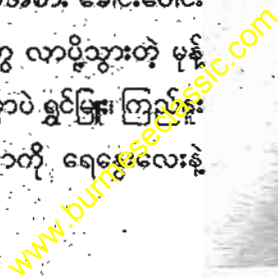
တိန့် တိန်xxx) ဆိုင်းတီးလုံးသံ။

အခန်း (၆)

နှစ်ပါးခွင်ပြီးမှာ ဇွဲကောင်းသော ပရိသတ်။ နောက်ပိုင်း
ပုဂံတော်ကြီး ကြိုက်သော ပရိသတ်တွေသာ ကျန်တော့တယ်။
နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီးတွေ မင်းသမီးကြီးတွေနဲ့ အရံမင်းသားငယ်၊
မင်းသမီးငယ်တွေ တာဝန်ယူထားရတဲ့ နှစ်ပါးခွင်က စထွက်နေလေ
ပြီ။

တစ်ညတာ တာဝန်ပြီးဆုံးချိန်မို့ အဝတ်အစား ခေါင်းပေါင်း
ထွေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချွတ်ပြီး ပရိသတ်တွေ လာပို့သွားတဲ့ မုန့်
ဆွေးစားကာ အေးအေးလူလူ အနားယူနေစဉ်မှာပဲ ရွှင်မြူး ကြည်နူး
ချမ်းသာတို့ ရောက်လာကြတယ်။ မျက်နှာကို ရေမွှေးလေးနဲ့

သစ် နေ့ဆုံခေါင်

သင်္ဂြိုဟ် သန့်သုတ် စင်ကြယ်လာကြတယ်။

“မိတ်ကပ်လည်း မဖျက်ရသေးဘူး။ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မောလွန်းလို့ အနားယူနေတာပါ။ ဝါသနာကြီးလွန်းလို့သာ ကနေရတယ်။ တကယ်တော့ သူများဇာတ်ပွဲ လိုက်ကြည့်ရတာကိုပဲ ငါ ဝါသနာကြီးချင်တော့တယ်။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ မောတယ်။ ဒီလောက် လေ့ကျင့်ဇာတ်တိုက်ထားတာတောင် မလွယ်ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆေးလိပ် ခိုးသောက်ထားတဲ့ဒဏ်တွေပေါ့”

လေးယောက်သား မန်နေဂျာနှင့် ခေါ်တွေ့ပြီး သူတို့ဇာတ်သဘင်အပေါ် ပရိသတ်တွေ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်သလဲဆိုတာ မနက်ဖြန် လူဖြန့်ခွဲပြီး စနည်းနာဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။

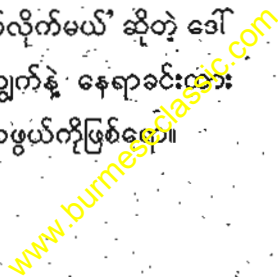
နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မောင်းနင်းကြော်ငြာစရာ မလီတော့လောက်အောင် အလွန်ကောင်း၊ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးအဖြစ် မြို့မေတ္တာခံ သူ့ခွင့်ရတဲ့သတင်းတွေ ပလူပျံအောင် ဝင်လာပါလေရော။ လေးညဆတ်တိုက် ရုံပြည့်ရုံလျှံ အားပေးလို့ ငြိတော့ ငါးညအတွက် ပွဲလက်မှတ်တွေ ကုန်ပါလေရော။

ကန်ထရိုက်လည်း တစ်ချိတည်းနဲ့ ပွဲပေါက်တိုးလို့ ဖျော်လိုက်တာ မျက်နှာမှာ ပေါင်ဒါအဖွေးသားနဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေတို့ ရှယ်ဒါနဆိုပြီး ခံပေါက်တွေ ချက်ကျွေးလိုက်သေးတယ်။ ငါးည

ပြီးဆုံးပြီး ခြောက်ညမြောက်မှာတော့ ရုံဆင်ဂိတ်ရှိုးနဲ့ ပွဲကြည့်စင်တွေကို ဖြုတ်သိမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ကခွင်ဇာတ်စင်နဲ့ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ နေထိုင်တဲ့နေရာတွေပဲ ချန်ထားပြီး တစ်မြို့လုံးကို မိုက်နဲ့ လှည့်အော်ခိုင်းတယ်။

“လှည်းနေလေ့အောင်း၊ မြင်းဇောင်းမကျန်၊ ချစ်ပရိသတ်မရှိ ဆင်းရဲသားများ သိစေရန်... ငါးညတိုင်တိုင် ရုံရှေ့မှာ မျှော်တော်ယောင်ဘဝနဲ့ ပွဲမကြည့်ရဘဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ကြရတဲ့ ပရိသတ်ကြီးအတွက် ယနေ့ညမှာ ရုံဝင်ခ ပေးစရာမလို။ ထိုင်စရာ ဦးရာလူစနစ် ကိုယ့်ဖျာကိုယ်ခင်းပြီး စိတ်ကြိုက်သာ အခမဲ့ဖမ်း လာကြည့်လှည့်ကြပါ။ ငါးညတိုင်တိုင် ဖြေဖျော်ခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ကပြဖြေဖျော် အသုံးတော်ခံပါမယ်... ခင်ဗျား”

ကြော်ငြာကားက မြို့တစ်ပတ် မပြည့်သေးဘူး။ ဆန်ဝေဆီဝေသလို အုပ်စုလိုက် ရောက်လာပြီး ဖျာနေရာတွေ သူ့ထက်ငါဦးပြီး လှယက်ခင်းနေလိုက်ကြတာ၊ ဘုစုခရူ၊ နှပ်ချေးတွဲလောင်း၊ ပေါင်ကြားခွ ခါးထစ်ခွင် ကလေးတွေပါမကျန် ‘ငါ့နေရာကို ထိကြည့် ထဘီအလံထူပြီး ရန်သူလို့ သတ်မှတ်လိုက်မယ်’ ဆိုတဲ့ ဒေါ်ဂျမ်းဒေါ်ကြီးတွေအဆုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နဲ့ နေရာခင်းထားလိုက်တာ ကွင်းပတ်ပတ်လည် အမှိုက်ပုံသဖွယ်ကိုဖြစ်နေတာ။

နေရာလူပြီး ဆံပင်ဆွဲ၊ ပါးရိုက်၊ နားကိုက်ဖြစ်နေကြတာထက် လိုခြံရေးအဖွဲ့တွေက ဝင်ထိန်းပေးနေကြရတယ်။ တချို့ကထမင်း ထုပ်နဲ့ ရေဘူးနဲ့ ကိုယ့်ပိနန်အိတ်ကို သူများဖယ်မပြီး ဦးသွားမှာ စိုးလို့ အပီအပြင်ကို ထိုင်စောင့်နေကြတာလေ။

ဒီလိုဇာတ်ကြီးမျိုးဆိုတာ ကြည့်ဖူးခဲ့တာ ကြုံဖူးခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ တစ်ညတာ အလကား ကြည့်ရတုန်း အားပါးတရကြည့်ဖို့ အားခဲတုန်ကြတာလည်း မဆန်း။ ညဘက်ရောက်တော့ မရှိဆင်း ရဲသားတွေ တပ်တော်ချီ လာလိုက်တာ ပွဲခင်းထဲ လူလူကို ညှိုးနေတာပဲ။ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်း။ နေရာလူ တဲ့ရန်ပွဲတွေကလည်း ဇာတ်ပွဲ စတင်ကပြတဲ့အထိ မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်။ မြို့ခံတာဝန်ရှိသူတွေ ဆွဲခေါ်သွားမှ ပွဲတော်ညကို ဆက်ထ လို့ရတော့တယ်။

ပျော်ရွှင်က အဖွဲ့သားတွေကို မှာကြားထားပြီးသားနဲ့...

“မေတ္တာစေတနာနဲ့ အလကားကပြရတဲ့ နှုတ်ဆက်ညဆိုပြီး မခိုကပ်ကြပါနဲ့။ အရင်ညတွေထက် ပိုကောင်းအောင် ကပြကြပါ။ နာမည်ကောင်းကို အသက်ထက်... တန်ဖိုးထားကြပါ။ မေတ္တာ စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်လာပါလိမ့်မယ်”

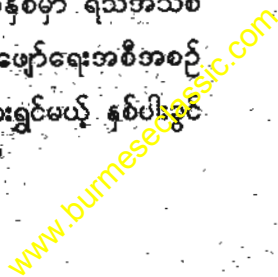
ကြိတ်ကြိတ်တိုး အားပေးကြတဲ့ ပရိသတ်ကြီးကို ယခင်နေ့

ညတွေလို အစီအစဉ်ကျနစွာနဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျော်ဖြေလာလိုက် ကြတာ ပြဇာတ်အခန်းကို ရောက်လာရော။

ဆင်းရဲသားတွေဆိုတော့ ဇာတ်စင်ပေါ်က ဆင်းရဲသားတွေ ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ဇာတ်မင်းသားချမ်းသာဘက်နေ အားပါးတရ အားပေးကြတာပေါ့။ ကိုလိုနီခေတ်မှာ လွတ်လပ်ရေးရအောင် တိုက်ပွဲဝင်တဲ့အကြောင်းကို အခြေခံထားတဲ့ဇာတ်။ ဝီလီနီဝင်လုပ် ရတဲ့ ပျော်ရွှင်ဆီကို ပြောင်းဖူးရိုးတွေ၊ သားရေကွင်းတွေ၊ ဇီးစေ့ တွေ၊ ကြံဆစ်ပိုင်းတွေ မကြာခဏ ဝဲယုံရောက်လာတတ်လို့ရှောင်လို့ လွတ်တဲ့အခါလွတ်။ နဖူးမှန်လို့ ဘုခံထရတဲ့အခါထနဲ့ ဇာတ်လမ်း အရ ဝီလီနီ နောင်တရပြီး ချမ်းသာတို့အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းကာ နယ်ချဲ့ ကို တော်လှန်မှပဲ ပရိသတ်ရဲ့မေတ္တာကို ပြန်ရတော့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ပြဇာတ် ပြီးဆုံးသွားပြန်တော့၊ အများရွှင်တဲ့ နှစ်ပါး ခွင်အလှည့်မှာ...

“သဘင်အစစ်ကို... အစဉ်ချစ်စေဖို့ အသွင်သစ်အမြင် သစ်တွေနဲ့ ရွှေပွဲလာပရိသတ်ကြီးရဲ့ ဘဝင်အနှစ်မှာ ရသအသစ် နဲ့ ပျော်ကြည်ရွှင်သာသွားစေမယ်... ဖြေပျော်ရေးအစီအစဉ် အလှည့်တစ်ဖန် ကျရောက်လာတာက အများရွှင်မယ့် နှစ်ပါးခွင် အလှည့် မဟုတ်ပါလား... ကိုဘက်ခမ်းရာ”

“ဟုတ်ပါ့... ကိုဂေါက်ကြီးရယ်။ ရှေးခေတ်နဲ့မတူ တစ်
 ထူးစေဖို့ အချိုးကို အရွက်မဖုံးဘဲ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် အား
 ကြမယ့်ပွဲကတော့ မင်းသားလေး ပျော်ရွှင်နဲ့ ချမ်းသာတို့ပွဲပဲ မဟာ
 ပါလား။ အသက်ငယ်ငယ် သူ့ကြွယ်လေးတွေက ဝါသနာနဲ့
 ပေါင်းစပ်လို့ စတင်ခဲ့တာကတော့ ဗေထိဆို... ကချင်ခုန်ခုန်
 စိတ်... ဟော... အခုတော့ မီးရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ
 အောက်မှာ သူ့ပြိုင်ကိုယ်ပြိုင်နဲ့ အကချင်း ဆိုင်ကြတော့
 တကယ်ကြိုးစားတဲ့ မင်းသားလေးတွေပါ။ ရုပ်ကလေးတွေကလည်း
 ငရှင် ဝမ်းလျှောသလို ရှောနေတဲ့ ရုပ်ကလေးတွေ... အသံ
 တွေကျတော့ ပီယာဝါစာ ချစ်ဖွယ်သော စတားဆိုရင် ရှေ့တစ်
 လောက်ကို တံတွေးစက်က စင်ချင်သေးတယ်။ အဟဲ... အ
 ကား ပြောတာပါ။ အသံကြား ပါးရိုက်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်း
 ပြည့်စုံတဲ့ မင်းသားလေးတွေပေါ့”

“ဟေ့... ဟေ့ ဘက်ခမ်း၊ တို့မင်းသားတွေကို ချီးကျူး
 နဲ့ မင့်ဟာကို ချီးကျူးသလို ဖြစ်ကုန်ပြီဟ။ တို့မင်းသားတွေ
 အဲဒီလိုမပြောနဲ့ ငါမခံဘူး”

“အောင်မယ်... ငတို့က ကြားကနေ ဝင် ခါးနာ
 သေးတယ်”

“ဟေ့... ဒီမှာ... တိုရှည်။ တိုတဲ့နေရာ တိုပြီး ရှည်တဲ့
 နေရာ ရှည်တဲ့ကောင်ရယ်။ စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင် အရပ်ရှည်တာ
 ကြည့်ကောင်းတယ်။ ပန်းလှိုင်က ကြည့်မကောင်းဘူး။ မင်းက
 မခံဘူးဆိုတော့ ငါ့ကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ငါ မခံဘူးလို့ပဲ ပြောတာလေ။ သူတို့ဘာသာ... သူတို့
 ခံပလေ့စေပေါ့”

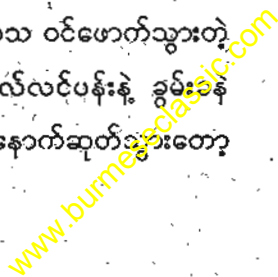
“အဟုတ်မှတ်လို့... နားထောင်နေတယ်။ လူရွှင်တော်နစ်
 ယောက်စလုံး တစ်စက်မှ အသုံးကျတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ
 နဲ့များ ငါတို့မင်းသားတွေကို ဝေဖန်နေသေးတယ်။ ဒီမှာ... တို့
 မင်းသားတွေ ပဲခူးမှာ... ဇာတ်ကြီးတွေနဲ့ ပြိုင်ကတုန်းက ဘယ်
 ဇာတ်ရုံမှ လူမပြည့်ဘူး။ ငါတို့ဇာတ်ပဲ ရှုပ်ထွေးသွားတယ်”

“ဘာလဲ မင်းသားလေးတွေ ကတာကောင်းလို့ ပရိသတ်က
 ဝက်ဝက်ကွဲ အားပေးတာလား”

“ဟီး... မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ရုံမီးလောင်လို့”

“ဖြောင်း”

ငြိမ်နားထောင်နေတဲ့ အိုစမာက ဟာသ ဝင်ဖောက်သွားတဲ့
 လူရွှင်တော် ဂေါက်ကြီးရဲ့ခေါင်းကို စတီးလ်လင်ပန်းနဲ့ ခွမ်းခနဲ
 ပိတ်ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ဂေါက်ကြီးတွန်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတော့

အိုစမာက . . .

“မင်းတို့ကို ခွန်းတောက် ဆိုခိုင်းတာ စာနဲ့ပေနဲ့ ဆိုခိုင်းတာ။ ဗောက်လုံးတွေပြက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ကြည့်စမ်း . . . ရှေ့တန်းက အန်တီကြီး တို့ပွဲကို အပြတ်အားပေးနေလိုက်တာ တုံးလုံးကြီးလှအိပ်လို့ ခေါင်းက ပရိသတ်ဘက်မှာ အောက်ပိုင်းက တို့ဇာတ်စင်ဘက် လှည့်လို့ပါလားဟ”

စိုင်းစိုင်းက စင်ရွှ် . . .

“အဲ့ဒါ အားပေးနေတာ မျက်လုံးညောင်းလို့ ဖင်နဲ့ပြောင်းကြည့်နေတာ”

စိုင်းစိုင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ကို အိုစမာက ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ပြီတော့ . . .

“ဘာလဲ . . . ဒီကောင် တွေ့ကရာတွေ . . . နောက်နေပြန်ပြီပရိသတ်ဆိုတာ ကိုယ့်တေးဇူးရှင် . . . ကန်တော့ရမှာကွ။ ကဲ ထိုင်းကန်တော့ကြ . . .”

အိုစမာက ပရိသတ်ဘက်ကို လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့တော့ ကျန်လှရှင်တော်တွေပါ လိုက်ကန်တော့ကုန်ကြတယ်။

မွေးညှပ်စ . . .

“ကလေးတွေကို ကန်တော့ပါတယ်”

အိုစမာက . . .

“လူကြီးတွေကို ကန်တော့ရမှာ . . . ဘာလို့ ကလေးတွေကို အရင်ကန်တော့နေရတာလဲ”

“လူကြီးတွေက ဘယ်အချိန် ကန်တော့ကန်တော့ ရတယ်။ နှစ်ပထွေးလေးတွေက ခဏကြာရင် အိပ်ကုန်ကြတော့မှာဟဲ့”
ပရိသတ်တွေ ရယ်ကုန်ကြတယ်။

အိုစမာက . . .

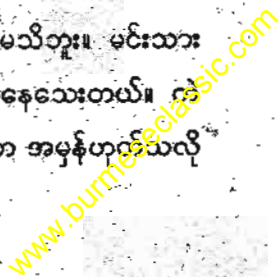
“ဗိုက်ကြီးသည်တွေကိုလည်း ကန်တော့ကြ . . . ကန်တော့ကြ . . .”

“ဘာဆိုလို့လဲ . . . ဟ”

“မင်း ဘာသိလို့လဲ။ နှစ်ပါးသွားကြည့်ရင်း အူနှိပ်ရယ်ရသွန်းလို့ ကလေးထွက်ကျရင် ဆေးရုံပြေးချင် ပြေးနေရတော့မှာ။ ဤကြိုတင်တင် ကန်တော့ထားတော့ . . . ပိုကောင်းတာပေါ့”

အိုစမာရဲ့ခေါင်းကို စတီး(လ်)လင်ပန်းနဲ့ ‘ခွမ်း’ခနဲ ချလိုက်တာက ‘ဂေါက်ကြီး’။

“သွားကြ . . . ဘာကောင်တွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ မင်းသားခေါ်ပါဆိုမှ . . . ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ဖွနေသေးတယ်။ ကဲ ဒီပဲ စာနဲ့ပေနဲ့ ခေါ်တော့မယ်။ သဏ္ဍာန်လုပ်တာ အမှန်ဟုတ်သလို”

xxx သရုပ်ပေါ်လွင် xxx ဖျော်ရွှင်ဆိုတာ သဘင်အနှစ်ပါပဲ တစ်သွင်ချစ်စရာ မောင်ချမ်းသာလေးကလည်း တစ်ဖြာကမူ xxx လာသမျှ ဆွေသဟာအပေါင်းမှာ ရွှေရင်ပီတိ မနုဿသီတု ဝှမ်းဆီထိသလိုပဲ xxx ပီတိသတာရုံတဲ့ နှစ်ပါးခွင် xxx ကြား xxx မြင်ချင်လှပြီမို့ xxx ရွာစားကျော် စိန်ဘူးကြီးရေ xxx တရားတဲ့ ဇော်နှစ်ပါးအသွင်နဲ့ ဖွင့်”

မင်းသားနှစ်လက် အပြိုင် ထွက်ကလိုက်ကြတာ။ သေသုံးလုံးဆင့် ရှေ့ကျွမ်း၊ နောက်ကျွမ်း၊ တိုင်ကီနှုတ်ခမ်းဖျားပေါ် ကြားလွှားလွှားလေး တက်ကပြလိုက်။ မီးကြိုးခုန်ကပြလိုက် နှစ်ပါးခွင်လည်းပြီးရော လျှာအတောင့်လိုက် ထွက်အောင် နေပါလေရော။ ကြည့်ခွင့်မရရှာတဲ့ ဆင်းရဲသူလူသားတွေအတွက် အားပါးတရ ဖျော်ဖြေလို့အပြီးမှာ လူတွေက ကျဲမသွားဘူး။ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးကိုပါ အပီအပြင် အားပေးကြတယ်။ နှင်းရွဲရွဲအောက်မှာ ဇာတ်မျောသလောက် အာရုံမျောနေကြတဲ့လူတွေ... လူတွေ။

နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီးတွေကလည်း သမ္မာရင့်တွေဆိုတာ အထူးပြောစရာမလို။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး လုပ်ခွင့်ရတဲ့ မင်းကြီး နဂါးကျော်ရွှေ ကောင်းချက်ကတော့ လန်ထွက်နေတယ်။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ငိုချင်းချလိုက်တာများ ပရိသတ်တွေ တံရည် ခိုးသုတ်ကုန်ကြရတဲ့အထိပဲ။

“ဘဝါဘဝေ xxx ဓရ xxx ယေး xxx ကမ္ဘာအလီလီမှာ xxx ဒါနပါရမီအကြောင်းဆက်သည့်တရားတွေနဲ့ ခေါင်းဖျက်စိ ခုတောင် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လျှာခဲ့ပါလျှက် မလိမ်တမာသူ ကျား၊ ဇာလီအတွက်ကယ်ကြောင့် သန်လျက်တော်မိုး xxx သန် သုတ်တော်မိုးရို့ xxx မိုး xxx ဟိုး ဟိုး ဟိုး”

“သံယောဇဉ် xxx မာန်ဇောတဏှာဝင်၍ ဘဝဝါအရွှင် ခြေတံနဲ့ လွဲလျှင်ဖြင့် ရင်သွေးတော်ကလေးတို့ရယ် ဟင်မလေးနဲ့ ခယ် xxx နည်း xxx အယ် xxx နဲ့လိမ့် ကိုယ်ကျိုး”

ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဇာတ်ရုပ်နေရာမှာ သူလုပ်ချင် ငါလုပ် ခြင်ဖြစ်နေတာကြောင့် နောက်ပိုင်း ဇာတ်တော်ရေးဖွဲ့တဲ့ ဆရာခင် ဝ ကံစမ်းမဲလိပ် နှိုက်ပေးလိုက်ရတယ်။ နဂါးကျောက်ရွှေ ကံထူး ခြင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဇူဇကာပုဏ္ဏားလုပ်ရတဲ့ မင်းသားကြီး စက်ဝိုင်း မီးခမ္ဘာ အောက်က ပရိသတ် အော်တုတ်တာ ခံရ။ မြေကြီးခဲနဲ့ မင်းထုတာခံရနဲ့ တာဝန်ရှိသူတွေ စင်ပေါ်ကနေ တက်တားရတဲ့ အထိပဲ။ ဇူဇကာပုဏ္ဏားခမ္ဘာ ဇာတ်တော်ထဲမှာလို့...

ဂဏှာနဲ့ဇာလီကို ရဲရဲတင်းတင်း မနှိပ်စက်ရဲဘူး။ တို့မလို့

၁၂၆ နေအံ့အိုင်

ထိုမလိုလေးပဲ နှိပ်စက်ရဲတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပုဏ္ဏားလေသံ နဲ့ . . .

“မြန်မြန်သွားနီးကီးစမ်း. . . နာ ပင်ပန်းနေတာ ရေခဲပဲ တိုက်နီးကီးစမ်း. . . ကြာနီးကီးတယ်. . . ကြိမ်လုံးနဲ့ ချော်လိုက်ရ အအား အအား အော်တွား နီးကီးတော့မယ် ဝဲ့ဝဲ့ဝဲ့”

“ဖောက်”

“အောင်မလေး. . . တေပါဘီ”

“ဟာ. . . ပုဏ္ဏားကို မြေကြီးခဲနဲ့ ထုတယ်ဟေ့”

ပရိသတ်ထဲက အသံမျိုးစုံ ပေါ်လာတယ်။ အဲ့ဒီထဲမှာမှ ခဲထု တဲ့လူရဲ့အသံနက်ကြီးက အကျယ်ဆုံးပဲ။

“ဟေ့. . . ပုဏ္ဏား မှန်နီးကီးသွားပြီးလား။ ကလေးတွေကို ထပ်ပြီး နှိပ်စက်ရဲရင် နှိပ်စက်ကြည့်လိုက်။ ဒီတစ်ခါ ဝှနဲ့ဆွဲမယ်”

“ဟမ်းမရေ. . . ကျွန်တော် ပုဏ္ဏား မလုပ်တော့ပါဘူး”

စက်ဝိုင်းစိမ်းတစ်ယောက် တိုင်ဖုံးကြားကို စွတ်ဝင်ပြေးသွား လို့ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီး ဆက်တရတာ ခက်သွားတယ်။ မင်း သားကြီး စက်ဝိုင်းစိမ်းခမျာလည်း ဖုဖောင်းနေတဲ့ပါးရိုးကို ခဲထိပြီး ယောင်ကိုင်းနေတော့ နောက်တစ်ခါ ထွက်မလာရတော့ဘူး။ အဲ့ ဒါနဲ့ပဲ မင်းသားကြီး ဘကြီးညိုနဲ့ လဲပေးလိုက်ရတယ်။ ဘကြီးညို

သ ဝမ်း၊ လွှတ်နပ်တဲ့ မင်းသားကြီး။ ဂဏာနဲ့ဇာလီကို အပြတ်ချစ် ပြုနေတော့ ပရိသတ်က ဒီပုဏ္ဏား စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ သူပဲ ဆက် တတာ ကောင်းတယ် လုပ်ကုန်ကြရော။ ဇာတ်တော်က ဇာတ် တော့ရိုးကတော့ ပျက်ပြီ။

ဒီလောက် ချစ်ပြုနေတဲ့ ပုဏ္ဏားကို ကလေးတွေ လှူလိုက်တာ အာစိတ်မချစရာရှိသလဲ။ ဘာငိုချင်းချစရာရှိသလဲ။ ဘာသန်လျက် သဆွဲစရာ လိုမလဲ။ အေးအေးဆေးဆေး တရားကျင့်ရုံပေါ့။

“ပျော်ရွှင် + ကြည်နူး + ရွှင်ဖြူ + ချမ်းသာ”

ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အောင်မြင်စွာ တင်ဆက်လိုက်တဲ့ အနုပညာအစွမ်းကြောင့် နယ်မြို့ကြီးတွေက ကန်ထရိုက်တွေ အလှူ ချေလှူ ပေါ်လာကာ ပွဲခွင့်တွေ လက်မလည်အောင် လာချိတ်ကုန် ကြတော့တယ်။

ကန်ထရိုက်တွေအနေနဲ့ ကွင်းပြင်ကျယ်ကျယ်သာ နေရာပေး စေလိုတယ်။ ဘာဇာတ်ရုံမှ ဆောက်မထားနဲ့။ ဝါးနဲ့ဆောက်ထား ဆာရီရင်လည်း အကုန်ဖျတ်ပစ်ပြီး မြေကွက်လပ် အရင်လုပ်ပစ် သယ်။ ပြီးမှ လေမှုတ်သွင်းတဲ့ ရာဘာဇာတ်ရုံကြီး တခမ်းတနား နဲ့ထောင် ကပြကြတယ်။ အဆင်ကိုပြေလို့။

အဆင်မပြေတာက မြို့နယ် မိုးလုံလေလုံဇာတ်ရုံပဲ နေရာ

ရိုတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် လေမှုတ်သွင်းဇာတ်ရုံကြီးတည်လို့ မရဘူး။ မြို့ပြင်ကွက်လပ်ကျတော့လည်း ညိုထားတဲ့မြေပြင် မဟုတ်လို့ မညီမညာ။ တချို့နေရာတွေက ဗွတ်စပ်စပ်နဲ့။

အဲ့ဒီအခါမျိုးမှာ မြို့နယ် မိုးလုံလေလုံအတိုင်း ကပြကြရ တော့တယ်။ အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံကြီးရဲ့ ထိုင်ခုံဆိုဖာတွေနဲ့ မကြည့် ရတော့ဘူး။ အရင်လို ဖျာနဲ့ကုလားထိုင်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ရော။

အဲ့ဒါကြောင့် ကန်ထရိုက်မှန်သမျှကို ကွင်းပြင်ကျယ်သာ ရှာ ထားဖို့ ကြိုမှာထားရတယ်။ အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံဖြစ်မှ ပွဲကြည့်ရ တဲ့သူတွေလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကြည့်ရမယ်လေ။

လူ (၆) ယောက် (၇) ယောက်လောက် ထိုင်နိုင်တဲ့ ဆိုဖာကြီး တွေနဲ့၊ အဲယားကွန်းအခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သုံးဖက်ပြေးအသံ စနစ်တွေနဲ့ ဇိမ်ရှိရှိ ကြည့်ကြရမယ်လေ။

မြို့နယ်မိုးလုံလေလုံဇာတ်ရုံဆိုရင်တော့ အရင်အခြေအနေ နဲ့ ထူးမခြားနားကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။

နယ်မြို့ကြီးတွေ အတော်များများကို လိုက်လံ ဖျော်ဖြေခဲ့ရ တဲ့အပြင် ကျေးလက်ဘုရားပွဲတွေအတွက် ဗလာဇာတ်ဆိုရင်လည်း ကပေးတာပဲ။ ဇာတ်ခုံနဲ့ ဇာတ်သမားတွေနေဖို့အပိုင်းကိုပဲ လေ မှုတ်သွင်းဇာတ်ခုံ လုပ်လိုက်ရတော့တာပေါ့။

အဆင့်မြင့် လေမှုတ်သွင်း ရာဘာဇာတ်ရုံကြီးက အလွန်ချွန် ထက်တဲ့ဇူးကို ကြောက်ရသလို မီးကိုလည်း ကြောက်ရတယ်။ တော် တန်ရုံ မီးပွားကျရုံနဲ့ ရုံမီးလောင်နိုင်တယ်။ လေမှုတ်သွင်းထားတဲ့ ရာဘာတွေ မီးကြောင့် ပေါက်ကွဲပြီး လေတွေ ရှူးခနဲ ပြန်ထွက်၊ ပရိသတ်တွေအပေါ်ကို အမိုးနဲ့ နံရံပျော့ဖတ်တွေ အိကျပြီး ပိကုန် ရင် မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။

အဲ့ဒါကြောင့် ဇာတ်ရုံထဲမှာ လုံးဝ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် မပေးဘူး။ ရုံထဲကို မီးခြစ် ယူမလာရဘူး။ အသေအချာ စစ်ဆေး ရှာဖွေရတယ်။ ပွဲကနေစဉ်မှာလည်း လုံခြုံရေးတွေက ဆေးလိပ် ခိုးသောက်တာ ရှိမရှိ လိုက်ကြည့်နေရတယ်။ မသမာတဲ့သူတွေ ကြား မသမာသူ စုန်းပြူးတွေက ဖျက်လိုဖျက်ဆီး အချွန်နဲ့ သမ သွားမှာလည်း စိုးရသေးတယ်။

လေမှုတ်သွင်း ရာဘာဇာတ်ရုံကြီးရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးက တော့ အချွန်နဲ့ ထိုးခံရမှာရယ်။ မီးပွားကျပြီး လောင်ကုန်မှာရယ် ကိုပဲ အသေကြောက်ရတယ်။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေကအစ ရုံ ထဲမှာ လုံးဝ ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူး။ သောက်ချင်ကြရင် အပြင် ထွက်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှာ ဝအောင် သွားသောက်။ အဲ့ဒါကိုတော့ သံမဏိစည်းကမ်းလို ပြဋ္ဌာန်းထားရတယ်။

www.burmeseclassic.com

ပဲခူးရွှေမော်ခေတ်ဘုရားပွဲကို အဓိကထားပြီး သွားကဖို့ ဆဲ
ဖြတ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ မြို့တော်မဟာရန်ကုန်မှာ တက်လှမ်း
ကပြဖို့ အားခဲပြင်ဆင်ထားတယ်။

ဒီတစ်နှစ်ပတ်လည် လိုက်ကရင်တောင် အရင်းပြန်ကျေ
မလွယ်သေးဘူး။ သုံးလေးနှစ်ကမှ အရင်းကြေမှာပေါ့။ ဒါလေး
လက်ထဲမှာ အရင်းအနီး အပြည့်အစုံ ရှိနေတာပဲ။ အရင်းကြေ
အမြတ်ထွက်လာတဲ့အထိ စည်းလုံးညီညာ အောင်ကြောင်းဖြာ
တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ရှေ့ဆက် ချီတက်ခဲ့ကြတယ်။

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တစ်ခဲနက် အားပေးလာတဲ့ မြို့ခံပရိသတ်
တွေထဲမှာ လူငယ်ထုက အတက်ကြွဆုံး ပါဝင်နေတာကို ပျော်
တို့ အားအရဆုံးပဲ။

ရွှေမန်း(ဦး)တင်မောင်လို ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ကရင်းနဲ့
သေချင်သေပါစေ။ ပျော်ရွှင်၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာတို့
ကတော့ နောင်လာနောက်သားတွေအထိ ဆက်ကနေမှာ သေချာ
ပါတယ်ဆိုတဲ့အထိ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ထားတယ်။

တိုးတက်တဲ့ခေတ်ကိုရောက်ဖို့ မျိုးဆက်သစ်တွေ မွေးထုတ်
ပေးဖို့ လိုလာပြီ မဟုတ်လား။ ပျော်ရွှင်နဲ့ချမ်းသာတို့ တိုင်ပင်
တယ်။ ပျော်ရွှင်က ရွှင်မြူးကို ခိုက်တယ်။ ချမ်းသာကို ကြည်နူး

လိုက်မယ်တဲ့။

မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေ မွေးလာခဲ့ရင် ဟောဒီအခြေခံ
ပစ္စည်းတွေနဲ့ အတတ်မညာတွေ လက်ထပ်သင်ပေးမည်။ ဒီလို
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အကောင်အထည်ဖော်မိကာမှ ကြည်နူးက ချမ်းသာ
ကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။ ဒီဇာတ်အဖွဲ့ကြီး ကလေးရာ တကောက်ကောက်
လိုက်ပါပြီး အားပေးနေတဲ့ ဆရာဝန်လေး မင်းမော်ဟန်ကိုပဲ ရင်
ခုန်နေမိပါသတဲ့။

ချမ်းသာတစ်ယောက် လက်မြှောက်ပြီး မှောက်အိပ်သွား
လေရော။ ပျော်ရွှင်အနေနဲ့လည်း ရွှင်မြူးကို ရင်ဖွင့်ကြည်ရဦး
မယ်။ ချမ်းသာလို ဖြစ်ရင်တော့ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် တိုင်နဲ့ဆောင်
ပြီး သေရုံရှိတော့တာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

“ခွင်ဖြူး”

ညနေရီမှာ ထဘီရင်ရှားလေးပေါ်က ပုခုံးသား ဝင်းဝါနှစ်
လေး ရေစိုစက်လက်ဖြစ်နေတာကို မွေးပွတဘက်နဲ့ သုတ်နေတဲ့
ခွင်ဖြူးက ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ပြီး သူမရဲ့ ရင်ညွန့်အလှကို
ဘဘက်ဖြင့် ဖုံးခြုံလိုက်တယ်။

“ဘာလဲဟ... ငါ အကျီလဲမလို့။ ပြီးရင် သနပ်ခါးရေကျ
လေး ပွတ်ဦးမှာ၊ နင် ဘာပြောချင်လို့လဲ။ ပြောချင်ရင် နည့်ခန်း
က စောင့်နေ...”

“အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ။ နင့်ကို အားပေးတဲ့ နေ့မင်း

သူရဆိုတဲ့ နေလေးတွေကျတော့ နှင့်အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ခွင့်ပေးပြီး တော့”

“အဲ့ဒါ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါအရလေ...။ ငါ့အဝတ် အစားလဲတဲ့အချိန်မှာ လာမိတ်ဆက်တာပဲ။ နှင့်တောင်မှ ရွှေသဏ္ဍာ တို့နဲ့ ဧည့်ခံခဲ့သေးတာ။ အခုထိ ပုန်းနဲ့စာအဆက်အသွယ် အမှောင် တန်းနေတုန်းပဲ မဟုတ်လား”

“ငါတို့က ရိုးရိုးသားသားပါ”

“အေး... ငါနဲ့ နေမင်းသူရနဲ့လည်း အဲ့ဒီလို ရိုးရိုးသား သားပဲ”

“နှင် စိတ်ခုအောင်... မလုပ်တော့ဘူး။ ဧည့်ခန်းထဲကပဲ စောင့်နေတော့မယ်။ ဒီမြို့မှာ တန်ခိုးကြီးဘုရားရှိတယ်။ အဲ့ဒါ သွားဖူးမလို့... နှင် လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ကြည်နူးနဲ့ချမ်းသာက မလိုက်ဘူးလား”

“သူတို့ချင်း ဓာတ်မတည့်ကြတော့ဘူး။ ကြည်နူးက အေ ကတော့ ချမ်းသာဘက်ပဲ ပါတော့မလို့လို့နဲ့။ အခုတော့ သူ ပွဲကရာ စာကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ ဒေါက်တာမင်းမော်ဟန်နဲ့ အသံ ထွက်နေပြီလေ...။ ချမ်းသာ ဆွေးပြီပေါ့”

“သနားပါတယ်ဟယ်”

“ငါလည်း ချမ်းသာလိုဖြစ်မှာ စိုးတယ်ဟာ”

“အံ့မယ်... နှင်ကကော ဘယ်သူ့ကို ကြိုက်နေလို့လဲ။ အရံ မင်းသမီးတွေထဲကလား... ယိမ်းသမတွေထဲကလား”

“ဇာတ်တူသား မစားကောင်းဘူးတဲ့”

“ဒါဆို နှင်ကောင်မလေးက အပြင်ကလား”

“နှင်ပဲလေ”

“ဟယ်... ယုတ်တယ်၊ အတည်ပေါက်နဲ့ လာလုပ်မနေနဲ့။ ဘေးဝ ဝမ်းနည်းပါတယ်... ပျော်ရွှင်ရယ်”

“ငါ တကယ်ပြောနေတာဟာ။ နှင်မှနှင်ပဲ... ငါရင်ထဲမှာ ချမ်းသာကလေးနဲ့ နှင်ကို မရရင် ငါ့ဘဝ တွန့်လိမ့်ခွေခေါက်ပြီး လမ်းပျောက် ဘူးနိုင်တယ်”

“အဲ့ဒါလည်း ဇာတ်တူသားစားတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲ့ဒါက... ချစ်ခင်ကြင်နာ မြတ်နိုးတွယ်မက်တာဟာ။ ငါ ချမ်းသာလို မဖြစ်အောင် နှင် အစွမ်းကုန် ကူညီပါဟာ”

“ဟယ်... ကြည့်၊ ကလေးဆိုးကြီး ကျနေတာပဲ။ ငါက ဘာ ထင်နိုင်မှာလဲ”

“နှင်က ကာယကံရှင်လေ”

“နှင်ရဲ့ ရွှေသဏ္ဍာကရော...”

“သူက ကျေးဇူးရှင်...။ နင်က ငါ့ချစ်သူ”

“ဘယ်သူက ဝန်ခံသေးလို့ အမှတ်ယူပြီး အတင်း အလံထူပြ နေရတာလဲ။ ငါ ချမ်းသာကိုပဲ သနားတယ်။ သူ့ကို နှစ်သိမ့်အား ပေးဖို့ပဲ ဒီအချိန်မှာ ဆန္ဒရှိတယ်”

“နင့်ရင်ထဲမှာ... ငါ့အတွက် နေရာ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့နေရာမှာ နင်က ထိပ်ဆုံးကပဲ”

“နင့်နှလုံးသားထဲမှာရော... ဘယ်သူရှိနေလို့လဲ။ နေမင်း သူရကြောင့် မဟုတ်လား”

“ပရိသတ်ကို မပြစ်မှားရဘူးလေ။ နင်ပြောထားတာ ငါ မေ့မယ် ထင်နေသလား ပျော်ရွှင်”

“နှစ်ပါးသွားမှာ... အလုပ်သဘောအရ ချစ်သူတွေ မယား တွေ များများတွဲပြီး ကရပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ငါ့နှလုံးသားထဲ မှာ နင်တစ်ယောက်တည်း ရှိပါတယ်... ရွှင်မြူးရယ်။ ကိန္နရာတ ကိန္နရီကို ချစ်သလိုမျိုး... အချစ်နဲ့ နင့်ကို မျှော်လင့် ရင်မောနေ ရတာပါဟာ”

“အဲ့ဒါ ပြဇာတ်ထဲက စကားလုံးတွေ မဟုတ်လား”

“အသည်းနှလုံးထဲက စိမ့်ထွက်လာတဲ့ စကားစမ်းရေတွေ ပါ... ရွှင်မြူးရယ်။ ငါ ရူးအောင် မပြုစားပါနဲ့”

ရွှင်မြူးက ခပ်ဟဟလေးရယ်ရင်း...

“ခွဲလုံးပတ်လုံးတွေနဲ့ လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့... ပျော်ရွှင် ခယ်။ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့... အိုင်တွေ့ရင် အပေါ့သွားတာ နင်တို့ယောက်ျားတွေအကျင့်”

“ကိုယ်က ရိုးရိုးယောက်ျား မဟုတ်ဘူး။ ရှယ်ယောက်ျားပါ။ ဆရာထားနှစ်ပါးသွားမှာ ဆိုရတဲ့ သီချင်းလေးလို မင်းကလေးကို လေ အချစ်မပျက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်ကြာမှာ ဘယ်လိုဖျက်ပေမယ့်... အသွေကွက်ပေါင် xxx ကမ္ဘာဆိုးအောင် xxx မုန်း xxx မုန်းစိတ် xxx မကူး xxx ဆိုတာလိုပဲ ရွှင်မြူးရယ်”

“ငါ ကြွေကျကုန်ပြီ... ပျော်ရွှင်ရယ်”

“ငါ ဝမ်းသာအားရ ဖမ်းပွေ့ထားပါမယ်”

“စိတ်ဓာတ်တွေကို ပြောတာ”

“သေဟဲ့ နနို့ဗ”

ရွှင်မြူးရဲ့ ပဥ္စလက်စကားအတတ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်တစ် ယောက် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ရိုက်လိုက်ရတော့တယ်။

အခန်း (၈)

“အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ... ပျော်ရွှင်”

“တစ်ရိုးနဲ့ နိုင်နေပြီးမှ... ပယ်နယ်တီ နှစ်ခါပေးခံလိုက်
တယ်”

“မင်းက ပုတ်ထုတ် မကာကွယ်လိုက်ဘူးလား”

“သွင်းသွားတဲ့ ကန်ချက်တွေက ဘောဘုရင်ကန်ချက်တွေ
နဲ့ လန်ထွက်အောင် ကောင်းနေတော့... ဘယ်မိနိုင်မှာလဲ”

“နောက်တစ်ကြိမ် အခွင့်အရေး ရှိပါသေးတယ်... ပျော်
ရွှင်ရာ”

“သူက မင်းကို သနားနေတာတဲ့ ချမ်းသာရဲ့”

“ငါနဲ့... ဟုတ်လား။ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားကွာ”

“မသိဘူး။ သွားသာ မေးကြည့်တော့”

ပျော်ရွှင်က ဖက်ခေါင်းအုံးကြီးဖက်ပြီး နှပ်မလို့ လုပ်နေဆဲမှာ ဧည့်တွေ့ဆောင်မှာ မြို့ခံပရိသတ် ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ထွက်တွေ့ရတယ်။ မြို့ခံအလှပကေးတွေ တန်းစီပြီး ငေးချင်စရာကောင်းတယ်။ ကြိုက်တာရွေးယူ အပျိုတွေချည့်ပဲ။ ခက်နေတာက ပရိသတ်ဆို ကျေးဇူးရှင်၊ ထမင်းရှင်လို့ သတ်မှတ်ထားနေရတော့ ရင်ခုန်ချင်တဲ့စိတ်တွေ အပိုးချိုး ချိုးထားရတော့တာပဲ။ တစ်ဖက်သားက တရားလွန် လိုက်လျော ဦးစားပေးနေရင်တောင် လွတ်အောင်ရှောင်ရတာလည်း လုံးလုံးမလွယ်။

“မင်းသားချောလေးကို ခွဲကျွေးချင်လို့... အိမ်က သုပ်လာတာ။ မင်းသားက မြင်းခွာရွက်သုပ် သိပ်ကြိုက်တယ်ဆို”

“အဟဲ့... ဟို... အင်း”

“ပါးစပ်ဟ...”

ခွဲကျွေးတာကို ဧည့်ဆောင်ရွှေ့က ဖြတ်သွားရင်း လှမ်းမြင်လိုက်သူက ရွှင်မြူး ပျော်ရွှင်အပေါ် သဒ္ဓါချင်တဲ့စိတ်ကလေး ကြွေကြွေကျသွားတာ ဒီလိုခဏခဏ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာ နှစ်ပါးခွင်မှာ ပျော်ရွှင်က ရွှင်မြူးကို အတည်အတန် မေတ္တာ

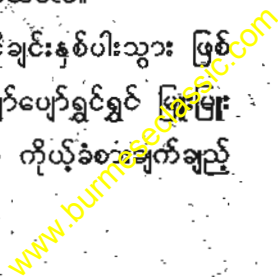
နဲ့ အပီချွတ်ပေမယ့် မကျွတ်နိုင်တဲ့ ဧကရီဒေဝီမိဖုရား ရွှင်မြူးက တင်းခံကာ ငြင်းဆန်အမြဲ လုပ်နေနိုင်ဆဲ။

(စွဲမိစိတ်ကို ဖျက်ပယ်မရ xxx ဟော့ဒီ မောင်ဖုရားရဲ့ အနန္တမေတ္တာ xxx မက်မဝ ချစ်သဒ္ဓါသွယ်မယ် xxx သက်လယ်ရယ် မာန်ဟုန်ပြင်းလှတယ် xxx ငြင်း xxx ငြင်းရအခါခါ)

(ဗွေမဖောက်ပါဘူး xxx တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း သာရယ်ပ xxx ကညာမေ သိအောင် xxx စာခြွေပြုရတာလည်း တမ္ဘာသေသည်တိုင် xxx မှာခြွေရတော့မလိုပါ xxx ဘဝါဘဝက စခဲ့တဲ့ ရေစက်ရယ်ကဘယ် xxx မှာ xxx ရင်မှာ နွေခလို့ xxx ဟော့ဒီမောင်တော်မှာလေ xxx ရှင်လျှက်နဲ့ သေရပါပြီ xxx ချစ်နမ ရွှင်မြူးရယ် xxx ရင်ကျူးကာ မာန်ဆက်တင်ရင်ဖြင့် xxx မောင်ပျော်ရွှင် တဏှာအိုင်နဘူးမှာ xxx ကျွဲကြီးလို လူးရပါပြီ)

ပျော်ရွှင်က နောက်ပိုင်းဇာတ်ရေးဆရာကို ခံစားချက်တွေ ပြောပြပြီး ရေးခိုင်းရတယ်။ နောက်ပိုင်းဇာတ်ဆရာကလည်း ရေးပေးရှာပါတယ်။ နောက်တော့ သတိပေးတယ်လေ။

“ဇာတ်ဆရာ... နှစ်ပါးသွားက ငိုချင်းနှစ်ပါးသွား ဖြစ်တော့မယ်။ ဒီခေတ်မင်းသားတွေ... ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြူးမြူး ကြွကြွတွေ ကခုန်နေကြတာ။ ပရိသတ်ကို ကိုယ့်ခံစားချက်ချည့်

ပဲ.. တစ်ပြမနေနဲ့။ ပရိသတ် ဘဝင်ကျအောင်လည်း ပြန်ရွှေ့လှေ
လေးတွေ လုပ်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဇာတ်ရေးဆရာကြီးရယ်။ ဇာတ်
ဆရာကြီး လျှောက်ဖွဲ့လို့ တစ်ဇာတ်လုံး သိကုန်ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်
ရွှင်မြူးကို အသေကြိုက်ပြီး လိုက်မရနေတဲ့ အကြောင်းလေး။ ကျွန်
လည်း ရှက်လွန်းလို့... မျက်နှာမထားတတ်တာနဲ့ နှစ်ပါးသွား
တအားသနားအောင် အပီကစ်နေတာ။ တော်ပါပြီ... စိတ်လွှေ
တော့မယ်။ ပေါ့ပေါ့သွက်သွက်လေးတွေသာ ပြင်ရေးပါတော့
အဟင့်... ပြောရင်းနဲ့ ရင်တွေ ဆွေးလျလွန်းတာမို့... အမေ
လေး... ဇာတ်ရေးဆရာရေ နွမ်းလျစိတ်ပန်း”

“ဟော... ဟော... ဟော... ပြောရင်းနဲ့ကို ဝိုချင်းပြ
နေမယ်။ အောင်မလေး တ,ရမှာ ကျုပ်ဗျ။ ဇာတ်ဆရာ တကယ်ပဲ
လို့ ကျုပ်တော့ ရွှဲကုန်ပါပြီ”

“ဘာနဲ့ပန်းမိတာလဲ... ဇာတ်ရေးဆရာကြီးရဲ့”

“အဟီး... နှပ်တွေနဲ့ပါဗျာ။ တံတွေးစင်တာကလည်း စင်
သေနတ်နဲ့ တရစပ် ဆွဲတဲ့အတိုင်းပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် အပြင်လျှောက်လည်နေရာက ပြန်လာသော
လူရွှင်တော် ဘက်ခမ်းနှင့် စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်တို့ အထဲဝင်လာကြ

ပြီး...

“မျက်နှာပွင့်ဆေးတောင် ဆောင်စရာမလိုဘူး။ မြို့ထဲက
ပရိသတ်တွေက ဟိုကခေါ် ဒီကခေါ်နဲ့ ဇာတ်ဆရာရယ်။ ဟိုဆိုင်
ဒီဆိုင် ခဏဝင်ထိုင်ပေးရင်တောင် ကျွေးလိုက်တဲ့ အစားအစာ
တွေ။ ဟေ့ စိုင်းစိုင်း... ငါတို့ကို တည်ခင်းတဲ့စားပွဲတွေ ဘယ်
လောက်များသလဲ။ နရသီဟပတေ့မင်း ဟင်းခွက်များတာ လောက်
တော့ သနားတယ်”

ခေတ်လူငယ်လေးတွေပီပီ ဆံပင်ကာလာ၊ အဝတ်အစား
က ဂေါ်လီအထာနဲ့ ပြောနေတာတိုက ရက်(ဝ)သိချင်းဆိုနေသလို
လို၊ ဟစ်ဟော့နဲ့ ရင်ဖွင့်နေသလိုလို။

စိုင်းစိုင်းက...

“ကျွန်တော်တို့ထက် ပိုမျက်နှာပွင့်တာက... အရုံမင်းသား
လေးတွေ။ ဈေးထဲက အထည်တန်းမှာဆိုရင် မချောတစ်သိုက်နဲ့
သုံးလားထွေးလားကိုဖြစ်လို့။ လူမှုရေးကွေ့စွဲတွေ ရှုပ်ထွေးလာမှာ
မို့လို့ ဇာတ်ဆရာကို... ဝင်အသိပေးတာ။ လူပျိုမင်းသားတွေဆို
တော့ စည်းကမ်းဖောက်ပြီး လျှောက်လုပ်ကုန်မှာစိုးလို့”

ဘက်ခမ်းက...

“ဟေ့ကောင်... စိုင်းစိုင်း။ သူတို့လည်းလေ လောကီသား

တွေမို့ သတိတော့ ထားကြမှာပါ။ ကိုယ့်ပရိသတ်ကို မဖြစ်မှား ကြပါဘူး”

စိုင်းစိုင်းက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးကာ လက်ညှိုးငြိုး ဘက်ခမ်းကို တည့်တည့်ပိတ်ထိုးရင်း...

“မဖြစ်သေးဘူး... အေး... ဖြစ်လာခဲ့သော် ဖြစ်သွား အကြောင်း မင်းခေါင်းပေါ်ကိုပဲ ပုံမယ်။ မင်း ရှင်းနိုင်မလား”

“အဲ့ဒါ ဇာတ်ဆရာနဲ့ မန်နေဂျာအပိုင်း၊ မင်းက လူရွှင်လေး။ လူတွေကြားထဲမှာ ပြက်လုံးလိုက်ရှာပြီး ပြန်လာ... ပြီးမှ ပေါ့ တကတည်း...။ ပြောရဦးမယ် ဇာတ်ဆရာရေ၊ ဈေးထဲ ကျွန်တော်ဘက်ခမ်းကို အတင်းလိုက်ဖမ်းလို့ ပြေးလိုက်ရတာ အင် ကို... တန်းနေတာပဲ”

ပျော်ရွှင်က နေ့နှစ်ကောင်ကို ဘာသိဘာသာ အကဲခတ် ရာက ဘက်ခမ်းကို ထောက်မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ဖမ်းတာလဲ။ ဘယ်ဆိုင်က ဘာရင် အလစ်သုတ်လာမိလို့လား”

“အဟိ... နှစ်ထည်တည်းပါ။ ဟာ... ဇာတ်ဆရာထဲ ပဲ ယောင်ပြောမိကုန်ပြီ။ လိုက်ဖမ်းရတဲ့အကြောင်းက ကျွန်တော် ဘက်ခမ်းကို ချောလို့တဲ့။ ချောတဲ့လူတွေ လိုက်ဖမ်းတယ်ဆိုတဲ့

စိုင်းစိုင်းက လက်ပလာနဲ့ပဲ ဘက်ခမ်းနားပန်ကို ကျွေးထည့် လိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်း ဇာတ်ရေးဆရာကြီးက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ။ ဇာတ်ဆရာရှေ့မှာ ကောင်းကောင်းပြောကြစမ်း၊ ဒွီးတယ်မှပဲ။ ထမင်းစားတော့လည်း ရှေ့က... မင်းတို့၊ ရေအိမ်သွားတော့ လည်း ရှေ့က မင်းတို့၊ ဘေဇင်မှာ မျက်နှာသစ်မယ်ဆိုတော့လည်း ရှေ့က မင်းတို့၊ လွတ်ကို မလွတ်ဘူး။ လူကြီးရှေ့မှာ ဂါရဝတရား လေးထားပြီး လွတ်အောင်လေး... နေပြစမ်းပါဦးကွာ”

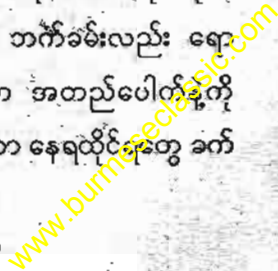
ဘက်ခမ်းက...

“ဟာ... ဆရာကြီးက ဇာတ်ဆရာရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ကို အလွတ်ဘော တည်ကန်နေပါလား”

စိုင်းစိုင်းက ဘက်ခမ်းရဲ့နားရွက်ကို အသာလှည့်ပြီး...

“လူကြီးသူမက ဆုံးမရင် နာခံ...။ ထိုင်ကန်တော့လိုက်။ လွန်တာရှိရင် ဝန္တာမိပါလို့ တောင်းပန်လိုက်ရအောင် ထိုင်ထိုင်”

စိုင်းစိုင်းက ဦးဆောင်ပြီးထိုင်တော့ ဘက်ခမ်းလည်း ရော ယောင်ပြီး ထိုင်လိုက်ရတယ်။ စိုင်းစိုင်းက အတည်ပေါက်နဲ့ကို ကန်တော့နေတာ။ ဇာတ်ရေးဆရာကြီးဆိုတာ နေရထိုင်နေတဲ့ ခက်

လို့။

“ဟေ့ကောင်တွေ... အခုမှ လာရုံသေပြမနေနဲ့။ မင်းတို့ နှစ်ကောင်လုံး နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီးမှာ ပုဏ္ဏားလုပ်ရမယ် ငါ့ဆီမှာ စာချပေးမလို့... လိုက်ခဲ့ကြ”

ဘက်ခမ်းက...

“ရှင်ဘုရင်အခန်းကျရင်တော့ မင်းသားကြီးတွေ အလှည့် ချည့်ပဲ။ ဒီတစ်ခါ... အသက်ငယ်တဲ့ ရှင်ဘုရင်ပါတဲ့ ဇာတ်လေး ဘာလေး ရေးပေးစမ်းပါဦး... ဆရာကြီးရဲ့”

“ရေးပေးမှာပေါ့။ မင်းက မင်းခွေးချေး ဟိုကောင်က မင်း ကြွက်ချေး”

ဟိဟိ... ဖာင်... ချေးတွေချည့်ပဲ။ အဲဒီလိုတော့ ပညာ ပြန်လေ ဆရာကြီးရဲ့။ ကိုယ့်ခွင်ထဲ ဝင်လာရင် နှိပ်ကြေးလာ ဒါဆို... ဒီည ပြတ်လုံးပြတ်ရင် ဆရာကြီးအကြောင်း ထည့်ပြန် မှာနော်”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါက အနေမှန်ပြီးသား”

“အနေမှန်လို့ မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ထိပ်တင်ထားကို အိမ် ကြုံလိုက်တဲ့ဇာတ်... အပြတ်နောက်ပစ်မှာနော်”

“ဘာကွ... ငါက ဘာကြုံလို့လဲ”

“ရည်စားစာ ပေးတာလေ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ထားရဲ့ တဘက် မှာ ပင့်အပ်နဲ့ စာထိုးထားခဲ့တာ။ ဒေါ်ထိပ်တင်ထား ဖတ်ပြုလို့ ယိမ်းသမ္မတတွေကြားပြီး ရယ်လိုက်ကြတာ။ ကံ... ဆရာကြီး ဘာ ငြင်းမလဲ”

“ငစနူတွေ... အဲ့ဒါ မင်းတို့အလုပ်လား။ ထိပ်တင်ထားက လည်း မုဆိုးမ နောက်ကြောင်းရှင်း၊ ငါကလည်း မုဆိုးဖို့ နောက် ကြောင်းရှင်း။ သဘောတူရင် လက်မှတ်ထိုးယူလို့ရတယ်။ မင်းတို့ ဝါးစပ်ပေါက်တွေ ကမြင်းကြောထတာ ကြောက်လို့ ထားက ငါ့ကို အရှက်ကြီး ရှက်နေရတာ”

ပျော်ရွှင် စိတ်ညစ်ပြီး ခေါင်းတဗျင်းဗျင်း ကုတ်မိတယ်။

ဘက်ခမ်းတို့ကလည်း ဘက်ခမ်းတို့ပဲ။ ဇာတ်ရေးဆရာကြီး တလည်းဇာတ်ရေးဆရာကြီးပဲ။ မန်နေဂျာကိုပဲ ခလုတ်နှိပ် ခေါ် လိုက်တယ်။ ဘက်ခမ်းတို့ လျှောက်ဖူးလို့ ရွှင်မြူးတစ်ယောက်လည်း ဒေါ်ထိပ်တင်ထားလို ရှက်ခြင်းကြောက်ခြင်း ကြီးနေရောသလား မသိ။ မန်နေဂျာ လူပုစိတ်တိုအသိန်း ရောက်လာတယ်။

နှစ်ဖွဲ့စလုံးကို ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ မန်နေဂျာရဲ့ အပြင်းထန် ဆုံးဖြေရှင်းနည်းကတော့ ညကြားဖြတ်ခြင်းပဲ။

လူကြမ်းမင်းသားကြီးတွေက သူတို့အဝတ်အစားတွေ အဝတ်

၁၄၈ နှစ်အိမ်

လေ့လာထဲ ထည့်ထားတာ ပျောက်ကုန်လို့ လာတိုင်ကြပြန်တယ်။
လူကြမ်းမင်းသားငယ်တွေလက်ချက်ဆိုပြီး ယိုးစွပ်လို့ မျက်နှာခွံ
ဆိုင် ခေါ်တွေ့ပြီး ရှင်းခိုင်းတာမှ ထဲထိုးကုန်ကြမယ့်အဆင့်
ရောက်လုနီးပါးလေရော။ ဗိုက်ကြီးနဲ့မုတ်ကြီးက လူပိုက်ပီပီ လူခိုက်
ဆန်ဆန် ဖြေရှင်းဖို့ စိန်ခေါ်နေတယ်။ ဇာတ်ဆရာပျော်ရွှင်ရွှေ
ဒီလို ထဖြစ်တာကို ချမ်းသာက မခံနိုင်ဘူး။

“ဟေ့လူတွေ ကိုယ့်ဇာတ်ဆရာရွှေမှာ... ဒီလောက် ထဲ
မရသိမ်းမရ ဖြစ်နေရင် ရွှေဆက်ပြီး ဘယ်လို ဆက်စခန်းသွား
မလဲ”

လူကြမ်းမင်းသားငယ် ဖိုးတောက...

“ကျုပ်တို့ကို သူခိုးစွပ်စွဲတာ ကောင်းသလား။ ကိုယ့်အ
ပညာသမားအချင်းချင်း ရိုင်းပျစော်ကားတာကို ငြိမ်ခံနေ
လား။ ကျုပ်တို့ မယူဘဲနဲ့ စွပ်စွဲခံရတာ ရင်နာအသည်းနာတယ်
ချမ်းသာက လက်ကာထားပြီး...

“ဖြေရှင်းပေးမှာကို ခဏတော့ စောင့်ပါဦးလား”

ရွှင်မြူးနဲ့ ကြည်နူးလည်း အနားရောက်လာပြီး ကြည့်နေကြ
တယ်။ စပ်စုမ ယိမ်းသမအုပ်စုကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပြု
ပြုတစ်နဲ့။ မင်းသမီးကြီးတွေကတော့ ပေါ်တင်ပဲ။ ဇာတ်စင်

ဘက်ပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြည့်နေပါလေရော။ ဆိုင်းအဖွဲ့က
သည်း သူတို့အခန်းဝန်းကနေ လိပ်ခေါင်းကို ပြုလိုက်ငုပ်လိုက်။
အနောက်တိုင်းတူရိယာအဖွဲ့က စန္ဒရားဂေါ်မောင်မောင်ကလည်း
ညနေဘက်ရောက်လေ ရီဝေရီဝေနဲ့ ပေါ်တင်ပဲ ကြည့်နေတော့
သူတီးဝိုင်းအဖွဲ့သားကို ဆံရှည်တွေလည်း ဝိုင်းအုံပြီး ကြည့်လာ
ကုန်ကြတော့တာပေါ့။

အောင်မြင်မှုတွေ တစ်ရှိန်ထိုး ရလာခါမှ ဘာမဟုတ်တဲ့
ပြဿနာနဲ့ ဇာတ်ထဲမှာ အဖွဲ့တွေ ကွဲလွဲနေကြတာ ပိုဆိုးပါတယ်။
သူကြမ်းမင်းသားကြီးတွေက တစ်ဖွဲ့၊ မင်းသားငယ်တွေက တစ်ဖွဲ့၊
သူခွင်ကိုယ့်ခွင်ထဲ ဝင်လာရင် ပညာတွေ ပြုလိုက်ကြတာ။ ဟိုး
တစ်ညကပဲကြည့်။ နတ်သျှင်နောင်နဲ့ ရာဇဓာတုတုလျာတို့ရဲ့
အလွမ်းဇာတ်မှာ ပင်လယ်မားပြုဖိုလ် ငင်င်ကာလုပ်ရတဲ့ လူကြမ်း
မင်းသားကြီး ဦးထိပ်ဖုက လူကြမ်းမင်းသားငယ် ကျော်သူရ (သွား
ခေါ်လေး)ကို ဇာတ်လမ်းအရ ဆောင့်ကန်လိုက်တာ အင့်ခနဲ ဖင်
ဆိုင်ကို ကျရော။ ဒီလောက်အထိ လုပ်ရပါမလားဆိုပြီး ကျော်သူရ
ဒေါက်ကန်မယ်လုပ်တော့ ဦးထိပ်ဖုက...

“သရုပ်တူအောင် ပီပြင်တဲ့အထိ လုပ်လိုက်တာ... အား
နားသွားတယ်ကွာ”

ကျော်သူရ ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ နောက်တစ်ခါဆို လက်ခံ
ဘူးလို့ ဘုပြန်တော့ရုံပဲပေါ့။ ဟိုးတစ်ညကလည်း တော်လှန်နေ
ပြဇာတ်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်လုပ်ရတဲ့ လူကြမ်းမင်းသားကြီး
ဦးဘညွန့်ကို ဂေါ်ရာကုလားစစ်သားလုပ်ရတဲ့ ဗိုက်ကြီးက အင်
ကပ်ပြီး နွားချင်းရိုက်ပြီး အလေးပြု 'ဆပ်' လုပ်လိုက်တာ အထေး
ပြုတဲ့ လက်ဖျားနဲ့ ဗျတ်နှာခတ်မိလို့ ပြဿနာ ထတက်ရသေး
တယ်။

“သရုပ်ပီပြင်အောင်... အမြန် အလေးပြုလိုက်တာပဲ
ဗျာ။ တမင်လုပ်တယ်ဆိုရင် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်မိမှာပေါ့” တဲ့။

ဒီလူကြမ်းနှစ်ဖွဲ့က ခွက်ပုန်းကပ်အဖွဲ့တွေ။ ညကြေးထေး
ရသွားရင် လှုပ်ခနဲလှုပ်ခနဲ ပျောက်သွားလိုက်တာ တစ်ယောက်
မရှိတော့။ အလုပ်ခွင်မှာ လုံးဝမသောက်ရ။ အလုပ်ခွင် မထိခိုက်
သရွေ့ သူတို့လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့သူတို့ဆိုပြီး အခွင့်ပေးလိုက်တော့ လူ
ကြမ်းနှစ်ဖွဲ့ အရက်ဖြူဆိုင်ကြီးမှာ သူ့ပညာတော်တယ်၊ ငါ့ပညာ
တော်တယ်နဲ့ ရန်ဖြစ်လို့ မြို့ခံအရက်သမားတွေကပဲ ဝိုင်းဆွဲလိုက်
ရတာ သတင်းသုံးသုံးကြားထားပြီးသား။ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းက
ခေါ်ဆူလည်း ခဏပဲ။ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ မကြည်သလို ရန်စောင့်
နေတာ ကြာပြီ။ အရေးကောင်းတော့ ဒိန်းခေါင်းဖျက်ပြီပေါ့။

လူကြမ်းလူကြီးအဖွဲ့က လူငယ်အဖွဲ့ကို...
“တို့နောက်မှ ထမင်းစားလာတဲ့ တစ်ထွာတစ်ပိုက်လေးတွေ။
မင်းတို့ လူကြမ်းမညာ တတ်တာလောက်ကတော့ ငါတို့က ရယ်
တောင်ရယ်ချင်သေတယ်။ ဇာတ်ပွဲမှာ အကယ်ဒမီ မပေးလို့။ နို့မို့
လူကြမ်း ကိုအံ့ကျော်ကြီးနဲ့ ငါတို့... အကယ်ဒမီရုပ်တုရှင်တွေ
ဖြစ်နေကြပြီ။ မင်းတို့ ငယ်မါသေးတယ် အတတ်ရာ။ ငါတို့က
အံ့တို့နေပြီ... မင်းတို့လောက်တော့ စာမဖွဲ့ဘူး”

လူငယ်လူကြမ်းတွေကလည်း လူကြီးလူကြမ်းတွေ...
“အသက်ကြီးပြီ အချိန်မစီးဘူး။ ခြေတစ်ဖက်က အသေ
ထွက်ရက်နိုး ဆိုက်နေတာတောင် မာန်က ထောင်တုန်း။ ခင်ဗျား
တို့ ခုခေတ်... ဖိုက်တင်မျိုး ရသေးလို့လား။ ကျွမ်းမတတ်။ ကိုယ်
ဖော့မှောက်ချတာတွေ မတတ်ဘဲနဲ့ ဇာတ်ထဲမှာ ငုတ်စွဲထိုင်နေ
သေးတယ်။ အရပ်ဇာတ်ကိုပဲ သွားကဦး... ခင်ဗျားတို့ကို ကားဆွဲ
တောင် မခန့်ဘူး။ ကျုပ်တို့က ငယ်သေးတယ်ဆိုတော့ လိုသေးတယ်
ပေါ့။ ဒါဆို... ခင်ဗျားတို့ လာပိုနေတာပေါ့။ လူပိုကြီးတွေ အံ့တို့ရုံ
တင် မဟုတ်ဘူး။ အံ့သွားပါ တုံးနေပြီ။ ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ”

ချမ်းသာက နှစ်ဖက်ကို နားချတော့ လူကြမ်းမင်းသားကြီး
တွေက လူကြီးပီပီ မာန်ချသွားကြတယ်။ လူကြမ်းမင်းသားငယ်

ဗိုက်ကြီးနဲ့မုတ်ကြီးက ပျော်ရွှင်တို့လေးယောက်ရဲ့ ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို တစ်နေရာရာက ကြိုကြားထားဖူးတော့ ချမ်းသာဝင်ဆရာလုပ်တာကို လက်မခံချင်ဘူး။ ဒီဇာတ်ကို ထောင်တာပျော်ရွှင်နဲ့ မင်းသမီးရွှင်မြူးပဲလို့ ယူဆမိပြီး အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ပြီး အငှားကျွဲ ဝင်ခတ်သလို လုပ်လာတဲ့ ချမ်းသာကို မင်းသားကြီးတွေနဲ့ တတွဲတွဲ နေ့စာတည်းက မျက်မှန်းကျိုးနေတဲ့အရှိန်နဲ့...

“ကိုချမ်းသာက... ပါဝါတွေ စွတ်ပြနေတယ်။ ဒီဇာတ်က ဇာတ်ဆရာပျော်ရွှင်နဲ့ မင်းသမီးရွှင်မြူးကို ထောင်ထားတာပါ။ ကျုပ်တို့ လိုက်လာတာ လက်ထောက်တွေ အဟောက်ခံဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဟောက်ချင်းဟောက်ရင် ဇာတ်ဆရာစစ်စစ် ဟောက်တာပဲ ခံမယ်”

ဒီနေရာအတွင်းကို စက်တွင်းမိလိုက်သလိုပဲ။ ဗိုက်ကြီးရဲ့ စကားက ပစ်ခွင်းလိုက်တဲ့ မိုးကြိုးသွားပါ။ ထိမှန်ခံလိုက်ရတဲ့ ချမ်းသာဆိုတာ မတ်တတ်ကို မေ့လို့။ ပါးစပ်ကြီးဟာ မျက်လုံးကြီးဖြူပြီး တန့်နေတယ်။ ကြည်နူးတစ်ယောက်လည်း ချမ်းသာလိုပဲ။

ပျော်ရွှင် အားနာသွားမိတယ်။ ရွှင်မြူးလည်း အားနာသွားမှာ အမှန်ပဲ။ ချမ်းသာနဲ့ ကြည်နူးက ရင်းနှီးငွေ ဟုတ်တိပတ်တိမှ မပါခဲ့တာ။ ဒီလို မပါခဲ့တဲ့အပေါ် ပျော်ရွှင်နဲ့ ရွှင်မြူးက နားလည်

ပေးပြီးသား။ ယောင်လို့တောင် အဲဒီအကြောင်း မဟာဘဲ မေ့သားခဲ့တာကြာပြီ။ ချမ်းသာနဲ့ကြည်နူးကို သွေးခွဲပြီး ဘေးလွှဲသလို ခြစ်သွားနိုင်တဲ့အကြောင်းကိုမှ ဗိုက်ကြီးက မိုက်တိမိုက်ကန်း ဖော်ပြချိဆိုတော့...

“ဗိုက်ကြီး... စကားကို ထိန်းပြော၊ မင်းတို့ သွားတော့ကွာ။ သူကြမ်းမင်းသားကြီးတွေ... ခင်ဗျားတို့ ပျောက်သွားတဲ့တန်ဖိုးခန့်နေကျာဆီက ထုတ်ယူလိုက်၊ ဘာမှပြဿနာ အရစ်တက်မနေနဲ့တော့။ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းကလည်း ခုနကတင် တစ်ဖွဲ့ကို ခေါ်ပြီး ပြဿနာ ပြေရှင်းပေးနေတာ... မပြီးသေးဘူး။ နောက်တစ်ခါ ထပ်တက်လာတယ်။ ကိုယ့်ဇာတ်အဖွဲ့သားချင်း ချစ်ခင်စည်းလုံးစွာ နေထိုင်ပါမယ်ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ကို... အားလုံး လက်မှတ်ထိုးထားကြတာနော်။ ဖောက်ဖျက်ရင် အမြန်ဆုံး ဒီဇာတ်အဖွဲ့က ထွက်ရမယ်။ ကြားလား... ဗိုက်ကြီး”

ဗိုက်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဇာတ်ဆရာဘက်က အနစ်နာ ခံထားရတာတွေ များလို့ ကြားက ဝင်ထောက်... ဝေဖန်ပြတာပါ”

ဗိုက်ကြီးရဲ့စကားအဆုံးမှာ ချမ်းသာ နတ်ကျားတစ်ကောင်လို ဝုန်းခနဲ ခုန်ထပြီး ဗိုက်ကြီးအပေါ်ကို အုပ်ထွေး ဝင်လုံးတော့

တယ်။ ကြမ်းပေါ်မှာ လုံးထွေးကုန်ပြီး ဒေါသတိလူးစီးနေတဲ့ ချမ်းသာက ဗိုက်ကြီးအပေါ် တက်ခွဲဖိပြီး လည်ပင်းကို စုံကိုင်ညှစ်ထားတယ်။ ရွှင်ဖြူနဲ့ကြည်နူးက ချမ်းသာကို အတင်းဝိုင်းအော်ဆွဲတာတောင်မရဘူး။ မန်နေဂျာသိန်းဝင်းနဲ့ သူ့လက်ထောက်ပြေးလာပြီး ဝိုင်းဆွဲမှပဲ လက်ဖြုတ်ပေးတော့တယ်။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးပြီး ကုန်းရုန်းထလာတဲ့ ဗိုက်ကြီးကို သူ့ရဲ့အသားတွေက ဝိုင်းကိုင်ပေးရင်း ချမ်းသာကို မကျေမချမ်းနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြတယ်။ ချမ်းသာက ဆွဲနေတဲ့ကြားက ပေါက်ကွဲပြီး...

“ဟေ့ကောင်... မင်းကို ငါခန့်ထားတာပါ။ မင်း လူစကားပြော၊ ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်မခြောက်နဲ့။ ငါတို့ ပျော်ရွှင်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ၊ မိသားစုလိုနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ သူတို့လို ငွေအရင်းအနှီး မစိုက်နိုင်ပေမယ့် ငါတို့က လုပ်အားတွေ ငွေပေါလအော့ ပစ်ထည့်ပြီး စိုက်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ... ငါတို့ကြောင့် ပျော်ရွှင်နဲ့ ရွှင်ဖြူတို့ ဘာနစ်နာသွားသလဲ။ မင်းက မတန်မရာ မဆီမဆိုင် ကြားထဲကဝင်ပြီး... ဂလိုင်ခေါက်သတ် ဇွတ်ထောက် ဝေဖန်လိုက်တယ်။ အဲ့ဒါ... သပ်လျှိုသွေးခွဲဘာ အတူတူပဲ”

ဗိုက်ကြီးက လည်ပင်းညှစ်ခံထားရလို့ ဒေါက်ကန်လာပြီး...

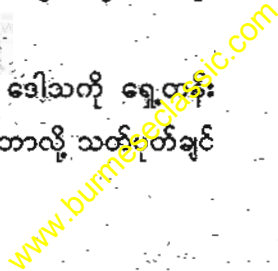
“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ထင်မနေနဲ့။ ဇာတ်ဆရာကို အားနာလို့ ငါ လျှော့ပေးလိုက်ရတာ။ မင်း အသည်းကောင်းရင် ငါကပဲ ပွဲတောင်းတယ်။ အခု ရုံပြင်ထွက်လိုက် ကြိုက်ကြေးစိန်တယ်ကွာ။ သူငယ်ချင်းသူငယ်ချင်းနဲ့ ညာတာပါတေးနဲ့ ကပ်နီပ်ပြီး အချောင်ခိုစားနေတဲ့ကောင်က အေးအေးမစားဘူး။ ဇာတ်ဆရာရှေ့မှာ ဝင်ဝင်ပါပြီး မင်းအတွက် အမှတ်ယူယူသွားတာတွေ များနေပြီ။ ခံတဲ့ လူတွေခံတော့ နောက်လူလည်း ဒီလိုပဲဆိုပြီး သူကြီးရှေ့က ဆယ်အိမ်ခေါင်းလို မပိုင်မဆိုင် ထထဟောက်နိုင်တာ။ ငါတို့လို မခံတဲ့ ကောင်နဲ့တွေ့မှ မင်းအရှက်တွေ ဂျမ်းသတန်လန်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား”

ချမ်းသာရဲ့မျက်နှာ ရဲ့ပဒေါင်း ခတ်သွားပြီး ပျော်ရွှင်ဘက် လှည့်ကာ အရှူးမီးဝိုင်းပုံစံဖြင့်...

“ပျော်ရွှင် ဒီကောင်ကို ထုတ်ပစ်...။ အခု ချက်ချင်း ထုတ်ပစ်၊ မထုတ်ပစ်ရင်... ငါ အခုထွက်မယ်”

ပျော်ရွှင်က အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေး မထွက်စေလို့ ကြားဝင်ထိန်းသည့်အနေနှင့်...

“အေးပါကွာ... ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒေါသကို ရှေ့တန်း မတင်ကြပါနဲ့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဘာလို့ သတ်ပုတ်ချင်

လောက်အောင် မုန်းရမှာလဲ။ ကလေးတွေလည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

ချမ်းသာက တားမရဆီးမရအောင် ဒေါသပုန်ထပါလေရော။

“ဗိုက်ကြီးကို ဖြုတ်မယ်၊ မဖြုတ်ဘူး နှစ်ခွန်းတည်း မေးနေတာ။ ကြိုက်တဲ့တစ်ခွန်း ဖြေ...။ ဒီကောင် ငါ့သိက္ခာကို ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီး ခြေမွဲနေတယ်... ပျော်ရွှင်ရုံ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဇာတ်တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ။ ဒီဇာတ်မှာ ငါက ဘာလဲ... ဒီကောင် ဗိုက်ကြီးပြောသလို ဖြစ်နေပြီလား... တောက်”

ပျော်ရွှင်လည်း ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် ဖြစ်ရပြီ။ သူငယ်ချင်းဘက် မျက်နှာလိုက်မိပြန်ရင်လည်း အပြစ်က တစ်မျိုး။ ဗိုက်ကြီးဘက် မျက်နှာလိုက်မိပြန်ရင်လည်း အပြစ်က ဆိုးတော့မည်။ ဘယ်ဘက်မှ မလိုက်ဘဲ တရားမျှတအောင် လုပ်ရရင်လည်း ဗိုက်ကြီးကို ဆူသလို ချမ်းသာကို ဆူမှရတော့မည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟေ့ကောင် ဗိုက်ကြီး... လွတ်ရာကျွတ်ရာ ခဏရှောင်နေစမ်း။ သွား... သွား ဖိုးတောနဲ့ မုတ်ကြီး ဆွဲခေါ်သွားကြစမ်းကွာ”

ဗိုက်ကြီးက ဘာမှမပြော။ ဖိုးတောတို့ ဆွဲခေါ်ရာ လိုက်ပါ

သွားတယ်။ ဒေါက်ကန်ပြီး အသံတွေ တုန်အက်အက်နဲ့ မေးလာတဲ့ ချမ်းသာက...

“အဲ့ဒါ ဘာသဘောလဲ ပျော်ရွှင်...။ မင်းနဲ့ငါက သွေးသောက်သလို သစ္စာထားရှိခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အခု မင်းလုပ်လိုက်တာ ဗိုက်ကြီးအတွက်လား... ငါ့အတွက်လား”

“နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကောင်းဖို့အတွက်ပါ ချမ်းသာရာ”

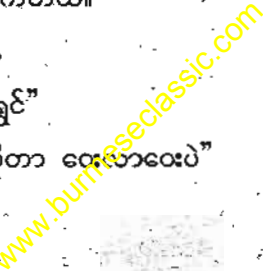
“မလိုဘူးကွာ။ ဒီလောက်ဆို ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ ဗိုက်ကြီးပြောတဲ့ စကားမှန်နေလို့ မင်း ဒီလိုလုပ်လိုက်တာပဲ။ ငါ ရင်နာတယ်... ငါသွားမယ်”

ချမ်းသာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကြည်နူးနဲ့ ရွှင်ဖြူက အတင်းလိုက်ချော့တယ်။ ချမ်းသာရဲ့ ငြင်းဆန် မာန်မဲသံ။ ကြည်နူးနဲ့ ရွှင်ဖြူတို့ရဲ့ အတင်းအကျပ် တားမြစ်သံတွေကို အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ စပ်စုနေကြတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေကို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကြဖို့ ပျော်ရွှင်က အသံတိတ်နည်းနဲ့ လက်ငှေ့ယမ်းပြီး အချက်ပြလိုက်တယ်။

ကြည်နူးက အနားရောက်လာပြီ...။

“နင် မတားတော့ဘူးလား... ပျော်ရွှင်”

“ငါ သူ့ကို မသွားခိုင်းပါဘူး။ နှင်ဖို့ဆိုတာ တေးလာဝေပဲ”

“တော်စမ်းပါဟာ။ နင်တို့က ငွေထုတ်ရတဲ့ ငွေရှင်ဆိုတော့ တယ်ဇာတ်သမားရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာမဆို ဇာတ်ဆရာ ဇာတ်ဆရာ တစ်ဆရာထဲ ဆရာနေကြတာပေါ့။ ငါတို့ကျတော့ အရာမရောက် အရေးမသွင်း ခေါ်လိုက်ရင်အောင် နားပင်းချင်ယောင်ဆောင်နေ ကြတယ်။ ဒီဇာတ်ကြီးဖြစ်ဖို့ ငါတို့လည်း ချွေးနဲ့သွေးနဲ့ ရင်းခွဲထဲ အထဲမှာ ထိပ်တန်းက ပါပါတယ်တဲ့။ ဘာမဟုတ်တဲ့ လူကြမ်းတစ် ယောက်ကို အလုပ်ဖြုတ်မယ့်အရေး... နင် ဒီလောက်တောင် တွေးနေရတာကတော့ ချမ်းသာ စိတ်ဆိုးသလို ငါလည်း ဆိုးတယ်။ နင်က ငွေရှင်ကြေးရှင်ဆိုတော့ နင့်သဘောပေါ့ဟာ”

ကြည်နူးရဲ့နောက်နေ ရွှင်မြူး ပေါ်လာပြန်တယ်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာကို နင် သွားတားပါ... ပျော်ရွှင် ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ကွဲထွက်ကုန်လိမ့်မယ်။ လူရွေ့သူရွေ့မှာ... လူကြမ်းက ခံပြောတာတော့ သူရင်နာမှာပေါ့”

ပျော်ရွှင်က ပင့်သက်မှုတ်ထုတ်ရင်း...

ငါ ဘယ်သူ့ဘက်မှ လိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ လူကြမ်း လည်း လူပါပဲ။ အနုပညာသမားပါပဲ။ ဘက်လိုက်ပြီး အတင်း ဟောက်လို့ သင့်တော်မလား။ ‘ဗိုက်ကြီး မင်း ဒီစကားပြောတာ အရမ်းမှားတယ်၊ ချမ်းသာ စိတ်ဆိုးပြေအောင် စောင့်ပြီး... ငြိ

တောင်းပန်လိုက်’ ဒီလိုပြောရမှာပေါ့။ အခုတော့ အနုပညာကို ချစ်လို့ သားမယားနဲ့ လုပ်ငန်းစီးပွားကိုပစ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ဇာတ်သမားတစ်ယောက်၊ သွား... အခုထွက် ပြန်တော့ဆိုတာ မျိုးက လုပ်သင့်သလား...

ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်က အဲဒီလို လုပ်မယ်ထင် လား။ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာက သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြေရှင်းလို့ ရသေးတယ်။ ချမ်းသာအနေနဲ့လည်း နားဝင်အောင် ပြောပြ ဆုံးမရမယ်။ ငါ ဘာလဲဆိုပြီး ဖိန်းဟောက်တော့ ဗိုက်ကြီးလည်း နှာကောက်ပြီး တွေ့ရာ လျှောက်ပြောပြီပေါ့။ ရန်ဖြစ်လို့ စကားနိုင်လှပြောရင်း သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်ချက်ကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး မဟုတ်တာကို ဟုတ် တာ လုပ်ပြောကြတာတွေချည့်ပဲ။ ဒီမှာ ရွှင်မြူး... ဒီဇာတ်ကို နင်လည်း ပိုင်တယ်၊ နင်ဆုံးဖြတ်...။ ငါတာဝန် မယူတော့ဘူး။ နင့်သဘောအတိုင်း ငါလိုက်လျောမယ်။ ကြည်နူး... နင်လည်း ဆုံးဖြတ်၊ နင်တို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငါ မကန့်ကွက်ဘူး။ ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာကိုတော့ နင်တို့ဘာသာ... ရှင်းပေတော့”

ပျော်ရွှင်ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဇင်းက...

“ဇာတ်ဆရာက အာဏာကုန် အပ်နှင်းသွားပြီ။ အဲဒီတိုက်

ဘယ်လို ဆက်လုပ်ချင်သလဲ”

“ဗိုက်ကြီးကို အလုပ်က ပြုတ်လိုက်။ သုံးလစာ နစ်နာခြင်းပေး...။ ဒီနေ့ပဲ ဇာတ်ထဲက မောင်းထုတ်လိုက်”

ရွှင်မြူးရဲ့ အသံမှ ဟုတ်ပါလေစ။ နောက်ဆက်တွဲ ကပ်ပါးတဲ့ ကြည်နူးရဲ့ အသံက...။

“ဗိုက်ကြီးနဲ့ တွဲနေတဲ့ ကျန်တဲ့လူကြမ်းအငယ်လေးယောက် မလုပ်ချင်ရင်... ဗိုက်ကြီးရဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်နိုင်တယ်လို့ ချီးမြှင့်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပျော်ရွှင်က ထမင်းစားဆောင်ထဲဝင်ပြီး သံပရာရည်ထည့်ခွက် မှာသောက်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ထဲ တင်းကျပ်လာတာနဲ့ စားဖိုမှူးကို မြန်မြန်မူးပြီး အိပ်ပျော်နိုင်မယ့် အရာ ဘာရှိသလဲလို့ လိုက်တယ်။ တော်တော်ပါးနပ်တဲ့ စားဖိုမှူးပါပဲ။

“ဗမာဆေးနဲ့ ကွမ်းယာရှိတယ်။ တစ်ခါတည်းမူးပြီး တစ်ခါခေါင်းသွားမယ်”

“အေး... ပေးစမ်းကွာ”

ပျော်ရွှင်စိတ်ထဲက ခွက်ပုန်းကပ်တတ်တဲ့ စားဖိုမှူးက လက်ကျန်လေးတစ်ခွက် တစ်ဖလား လာချပေးမလားလို့ မေးလိုက်

တာပါ။ လုပ်ငန်းခွင်မှာ အရက်မသောက်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားတော့ ခွက်ပုန်းကပ်သမားလည်း ဘယ်ချပေးရမှာလဲ။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကွမ်းယာ ဖိဝါးလိုက်တော့ ဗမာဆေးမူး၊ ကွမ်းမူးဖြစ်ပြီး စားဖိုမှူးအခန်းထဲမှာပဲ လွဲနေလိုက်ရတော့တယ်။ ရိပ်ရိပ်မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ တစ်ရေးနိုးတော့ ညခြောက်နာရီ။ ဇာတ်ကဖို့ ရေမိုးခိုပြီး မိတ်ကပ် ဖီးလိမ်းကုန်ကြပြီ။ လာနိုးတာက ရွှင်မြူး။

“နင်ပျောက်လို့ ခေါင်းတောက်နေတာပဲ လိုက်ရွာလိုက်ရတာဟယ်။ နောက်မှ မင်းသားကြီးက စားဖိုဆောင်ထဲကနေ အပြင်ထွက်သွားတာ။ မဟုတ်ရင် စားဖိုမှူးအခန်းထဲ တစ်ချက်ဝင်ကြည့်ပါဆိုတာနဲ့ လာကြည့်မှ တွေ့ရတော့တယ်”

ပျော်ရွှင်လည်း ခေါင်းထဲ ထွေနှောက်နှောက်နဲ့ ထလိုက်ပြီး အကြောဆန့် သမ်းဝေလိုက်တယ်။ ခုတင်ဘေးမှာ ခွေခွေလေးလောနေတဲ့ စားဖိုမှူးကို ကြည့်ပြီး...

“ဒါကြောင့် ငါ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ဒီလူ လိုက်မပြောပြနိုင်တာကိုး။ ဟင်း... ငါမူးတာနဲ့ သူပါ ခွက်ပုန်းကပ်တာ လွန်ပြီး ရောမောက်နေပြီ”

ရွှင်မြူးက...

“သူက အရေးမကြီးပါဘူး။ နင် ရေ အမြန်ချိုးပြီး မိတ်ကပ်

လိမ်းတော့လေး၊ ညစာထမင်းကို နှုတ်ခမ်းပေါ် ဆေးသားမတင်ခင် ဇွန်းနဲ့ ခွံပေးတာပဲ စားတော့ပေါ့”

“ဘာပြဿနာတက်သေးလဲ”

“နင် ရှောင်သွားတာကိုး။ ဗိုက်ကြီးတို့ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်လို့ လာရမ်းချင်သေးတယ်။ သုံးလစာနဲ့ အထုပ်အပိုးတွေကို ဗိုက်ကြီးတို့ လူကြမ်းငါးယောက်ကို လိုချွဲရေးတွေက တစ်ဆင့်ပေးပြီး အပြင်ကို ဆွဲထုတ်သွားခိုင်းလိုက်တယ်”

ဇာတ်တူသား စားမိသလိုဖြစ်ပြီလို့ ပျော်ရွှင် တွက်ဆမိပြီး ဗိုက်ကြီးတို့အတွက် စိတ်မကောင်းမိ။ သို့ငြား ဘာမှထပ်မပြောမိရွှင်မြတ်က...

“နင့်ကို ဒီနေ့ည ငါကိုယ်တိုင်... ခွံကျွေးမယ်”

ပျော်ရွှင်က တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဘာကြည့်တာလဲ။ ချမ်းသာ ဒီက ထွက်မသွားတာကို ဝမ်းသာလို့ပါ။ ကြည်နူးလည်း ပြန်ပြုံးပျော်နိုင်ပြီ။ ချမ်းသာလည်း စိတ်ဖြေပြီး မိတ်ကပ်တွေ အဖွေးသားလိမ်းလို့ နင့်ကိုပဲ တစ်မေးတည်း မေးနေတယ်။ ကဲပါ... ထ။ ရေချိုးခန်းကို ကြွ”

“ငါသေပြီလို့... ပြောလိုက်”

ဟု စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ဆိုမိသော်ငြား လက်တွေ့

ခံတော့၊ ရွှင်မြတ်က လက်မြောက် ဒို့မတက်ကို ရသတွေ့သလို ဖြစ်ပြီး နှုတ်စည်း ပိတ်ကပ်နေပြန်တယ်။

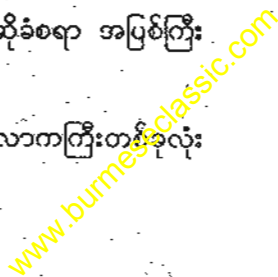
ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြီးဆုံးသွားရင်တော့ အရပ်ရစ်မျက်နှာမှာ ဒို့တဲ့ ကူညီမိုင်းမ ပိုင်းဝန်းကြသူတွေကို မတိပ်မနေ ထိုက်ကန်တော့နေမိမှာ အမှန်ပါ။

‘ငါ’ ဆိုတဲ့ ‘အတ္တ’ မာန်မာန ဝင်သွားတဲ့ အနုပညာသည် အစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးခန်းဟာ ဘယ်လောက်တောင် ဆန်းကြယ်၊ လွမ်းဖွယ်၊ ရင်နင့်မောလျဖွယ်ရာ ဖြစ်လိုက်မလဲဆိုတာ ချမ်းသာလို တက်သစ်စ မင်းသားချောလေး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

ပြီးတော့ ရွှင်မြတ်...။ ချမ်းသာဘက်ကို သဒ္ဒါပိုက်ပြီး ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲနေလိုက်တာ လူငါးယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖက်ခွက်လေးလောက်မှ တန်းဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိ။

ကြည်နူးဆိုတဲ့ အထွေအပေါ့ သန်လှသူလေးကတော့ကော၊ အဆိတ်ရှိ ဒီဇာတ်ကို ထောင်နိုင်တဲ့ ဓနအင်အား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပျော်ရွှင်တို့ကပဲ ဒီလိုပိုင်လို့ ဒီလိုစွပ်စွဲ ပြောဆိုခံစရာ အပြစ်ကြီးကို အလိုလို ရနေသလိုလို့။

မျှတတနဲ့ တွေးကြည့်လိုက်မိရင် လောကကြီးတစ်ခုလုံး

က လူတွေဟာ အတော်ရယ်စရာကောင်းတယ်။ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး
ချမ်းသာတို့ သုံးယောက်ကတော့ အူနိုပ်ပြီး ရယ်ရမယ့်သူမျိုးတွေပေါ့။
အဲဒီထဲမှာမှ မောင်မင်းကြီးသား မောင်ပျော်ရွှင်ကတော့ ငုတ်
ကောင်းကောင်းမှာ ဆောင့်ဆောင့်ပြီး ရယ်ရလွန်းလို့ သေသွားတယ်
မသားအဆင့်ပေါ့။

အခန်း (၉)

ပျော်ရွှင်၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာ xxx အဆင့်မြင့်
ဇာတ်မဟာသဘင်မှာလဲ xxx ကြံဆကာ တီထွင်လာကြတာက
လည်း အဖုံဖုံ xxx ချစ်ပရိသတ်တွေ စုံစုံလင်လင် မြင်နိုင်ကြပါရဲ့
xxx အခြေနှိုင်းစရာ မြေပိုင်းဇာတ်ဆိုတာက စခဲ့ရင်ဖြင့် xxx
ဇာတ်သမိုင်းမှာ xxx အမှတ်တိုင်းတာလို့ မရနိုင်လောက်အောင်ပဲ
xxx ထိုး xxx ထိုးထွင်းကခွင် xxx မိုးလင်းအောင် ကတဲ့ အစီ
အစဉ်ထဲမှာ xxx သုံးလောကထွင်တင် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို အဦး
အရင် ဖူးမြင်လို့ အပြီးမှာတော့ xxx နတ်စီးကာ ဘယာရန်ခင်း
အောင်က xxx ပြီးတဲ့အခါ ပြိုင်ဆိုင် တိမ်းနွဲ့အလှတွေနဲ့ xxx

www.burmeseclassic.com

ယိမ်း xxx ယိမ်းဖွဲ့ ကခုန်xxx

နှစ်ပါးအဖွင့်မှာ နားစွင့်စရာမလိုဘဲ ကြားနေရသည် ငွေ
ရွှင်တော်ဂေါက်ကြီးရဲ့ဆိုတဲ့သံ။ ယနေ့ညမှာ ရွှေထွက်မင်းသာ
အလှည့်ကျနေသည့် ရွှင်မြူး အလှပြင်ရာ ချမ်းသာ ရောက်လာ
တယ်။

စတိတ်ရှိုးမှာလည်း မဆုံ။ ပြဇာတ်ကလည်း ပျော်ရွှင်
မင်းသားငယ်တွေသာ တွဲပြီး ကပြတဲ့ပြဇာတ်။ နှစ်ပါးခွင်ကျမှ
ကြရမည့်အရေး။ အောင်အည်းလို့ မနေနိုင်တော့တာလား မသိ
အကဲခတ်သလိုအကြည့်နဲ့ အထဲဝင်လာတဲ့ ချမ်းသာ။

မင်းသားအဝတ်အစားတွေနဲ့ ခေါင်းပေါင်းပဲ ချွတ်လာ
ပုံစံ...။

“ပျော်ရွှင်... မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးချင်နေသေးလား”

ပျော်ရွှင်ကို အပိုင်ချည် မေးလာတယ်။ ပျော်ရွှင်က မိတ်ကပ်
မာမိကြီး ခေါင်းပေါင်းတပ်ဆင်နေတဲ့ ဇက်ကို အကာအကွယ်ယူပြီး
ချမ်းသာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်ကာ...။

“မင်း ထပ်ပြီး စိတ်မဆိုးရအောင်... ငါ ဘယ်လိုစကား
ပြောပေးရမလဲ ချမ်းသာ”

ချမ်းသာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...။

“ဒါ... မင်း သက်သက်မဲ့ ငါ့ကို ငေါ့တာပဲ”

ပျော်ရွှင်က မိတ်ကပ်မာမိကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မာမိက
လည်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ချမ်းသာကို ပြန်ဖြူကြည့်နေတယ်။

“ငါ ဒီလောက် ပြေလည်အောင် ပြောနေတာတောင် မင်း
ငါ့ကို အကောင်းမမြင်နိုင်ပါလား... ချမ်းသာ”

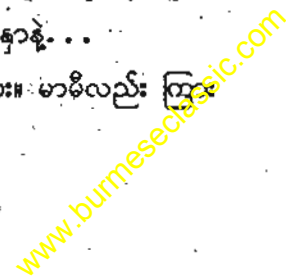
“မင်းမကြိုက်တဲ့ အလုပ်ကို... ငါ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်ကြည့်
မလဲ။ ဒါ... လူသဘာဝပဲ။ ရွှင်မြူးကလည်း မင်းနဲ့တန်းတူ ဩဇာ
ရှိနေတဲ့သူဆိုတော့... (ခန်းခနဲဟန်နဲ့ ပြုံးရယ်သံမျှင်းမျှင်း)

ပျော်ရွှင်က စိတ်ကို ထိန်းလိုက်တယ်။ ဒေါသဆိုတာ ဒီလို
အချိန်မျိုးမှာ ဆီလို အပေါက်ရှာထွက်တတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့်
မို့...။

“နောက်ဆို... ရွှင်မြူးနဲ့မင်းပဲ ဒီဇာတ်ကိစ္စကို တာဝန်ယူ
လိုက်တော့။ ငါကတော့ အေးအေးဆေးဆေး အနုပညာအတွေး
လေးနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တင်ဆက် ကပြချင်တယ်ကွာ။
လူမှုရေးကိစ္စတွေ ပြေရွှင်းရမှာမျိုး... လုံးဝကို မလုပ်ချင်ဘူး”

“ချမ်းသာက လင်းလက်သွားတဲ့ မျက်နှာနဲ့...။

“မင်းစကား... အတည်ပြောတာလား။ မာမိလည်း ကြည့်
တယ်နော်”

မာမိက...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သွပ်ပြား... အာရုံယှက်တယ်။ ဒီမှာ ပျော်ပျော်အတွက် အလှတော့ ပျက်ကုန်လိမ့်မယ်။ အလကားနေ အမှုလိုက်တဲ့နေတာပဲ။ အာရုံနောက်တယ်။ ခေါင်းစားတယ်။ နေရင်းထိုင်ရင်း သက်သေ မလိုက်နိုင်ပါဘူးနော်။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် ရှင်း (ဗျင်း... ဗျင်း... ဗျင်း) အရေးထဲ ခေါင်းက ယားလိုက်တာနော် (ဗျင်း... ဗျင်း... ဗျင်း)”

ပျော်ရွှင်က...

“ငါ အတည်ပြောနေတာ။ ခဏလေး...”

မန်နေဂျာအသိန်းကို ခလုတ်နှိပ် ခေါ်လိုက်တယ်။ အသိန်းလည်း ခွက်ပုန်းကပ်ထားပုံရတယ်။ ရီလယ်လယ်နဲ့ ရောက်လာပြီး...

“ကျွန်တော် ဘိုကလေးမှာ ငါးနှစ်လောက် သွားနေဖူးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မသိတဲ့ မိန်းကလေး မရှိဘူး။ အဲ့ဒီလောက်အထိ အထာညက်တာ။ ရွှေကွင်းမြို့မှာ ကျွန်တော်နဲ့ တွဲဘက်ဖော်ဘင်ဘက် မိန်းကလေးတွေဆိုရင် ကျွန်တော့်လက်အောက်က သွားကြတဲ့သူတွေချညှပ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး။”

ကိုသိန်းဝင်းက ရေချိန်မှန်လာရင် သူ့ဘဝဟောင်းကို အာ

ရင်ဖွင့်သလဲ မမေးနဲ့။

ပျော်ရွှင်က...

“ခင်ဗျားသမိုင်းကြောင်းကို မေးဖို့... ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့က စပြီး ဒီဇာတ်အဖွဲ့တို့ ရွှင်မြူးနဲ့ ချမ်းသာတို့ အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ဘာပြဿနာပေါ်ပေါ် ကျွန်တော့်ဆီကို မလာနဲ့။ သူတို့ဆီမှာ သွားရှင်းပါ။ ရှင်းတယ်နော်...”

“ခနစ်သား... အောရိုက်”

ပျော်ရွှင် လက်ခါပြလိုက်တာနဲ့ ကိုသိန်းဝင်းက စလုတ်ရိုက်ပြီး ချမ်းသာကို အလေးပြုနေ၏။ ကိုသိန်းဝင်း ထွေလာရင် အတည်ပေါက်နဲ့ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပြတော့တာပဲ။

ချမ်းသာက ထပ်ပြီး လက်ခါပြတော့ ဆုတက်ယူတဲ့ တပ်သားလေလို ဖင်ကောက်၊ ရင်မောက်ပြီး လက်လွှဲ လျှောက်သွားလိုက်တာ ဇာတ်စင်မြင့်လှေကားကိုကျော်ပြီး အောက်ကို ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားပါလေရော။ အနားမှာရှိတဲ့ ယိမ်းသမထွေနဲ့ လူကြမ်းမယ်တွေက မန်နေဂျာကြီးဆိုတော့ အရေးတယူနဲ့ ဝိုင်းဆွဲထူပြီး နှာနှပ်ပေးကြလို့ ကိုသိန်းဝင်း သတိပြန်ရလာတယ်။

“အေ့... ဝေ့... လက်စသတ်တော့ နတ်သမီးတစ်ဖက် ငါးရာနဲ့ နတ်ပြည်ကို ငါ့ရောက်နေပါရောလား။ ကောင်လေးလှောင်

တေး... ကောင်းလှောင့်တေး... ဝှစ်ရှယ်ပဲ”

ကိုသိန်းဝင်းကို စိတ်ပူပြီး လာကြည့်မိတဲ့ ပျော်ရွှင်နဲ့ချမ်းသာ တို့ ဆက်စကားပြောချိန် မရတော့ဘူး။ လက်ထောက်မန်နေဂျာက မင်းသား အသင့်နေရာယူဖို့ လာခေါ်နေပြီ။

ကိုသိန်းဝင်းကို နှာနပ်ထွေးပွေ့ထားတဲ့ ယိမ်းသမတွေတို့ ပါ ခေါ်နေလို့ ဘုန်းခနဲ ကိုသိန်းဝင်းကို ပစ်ချပြီး ယိမ်းသမတွေ လုံးလားထွေးလားနဲ့ ဇာတ်စင်ပေါ်ကို ပြေးတက်ကုန်ကြတယ်။

နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီးတွေက ကိုသိန်းဝင်းကို ကောင် ပွေ့ပြီး ကလေးချောသိပ်သလို 'အို အေး အေ အို' နဲ့ ချောသိပ်ကြလေရဲ့။

ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှာ ပျော်ရွှင်က အလယ်မှာ ရပ် တယ်။ မင်းသမီးအလက် (၂၀)က နောက်မှာ သူ့နေရာနဲ့သူ တန်း စီပြီး ရပ်တယ်။ အားလုံး အသင့်ဖြစ်တော့မှ ရှေ့ဆုံးတန်းက မင်း သမီးက ကန့်လန့်ကာနားကပ်ပြီး ကန့်လန့်ကာရှေ့မှာ အာဝဇ္ဇာ ကောင်းကောင်းနဲ့ပြောနေတဲ့ ဂေါက်ကြီးရဲ့တင်ပါးကို ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ရော။ အဲ့ဒါ အချက်ပေးလိုက်တာ။ ကန့်လန့်ကာနောက် အဆင်သင့်ပဲပေါ့။

‘ဖင်ဆိတ်ခံရတဲ့ ဂေါက်ကြီးကလည်း ပြောနေရင်း တန်းထပ်

ကို ခဏရပ်ပြီး ကန့်လန့်ကာတက် အသာခေါင်းငဲ့ပြီး ကြိတ်ဆဲ တယ်။

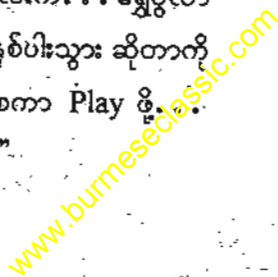
“မတာမ... ငါ သေသေချာချာ မှာထားရဲ့သားနဲ့၊ ဘယ် ဘက်တင်ပါး မဆိတ်နဲ့၊ သွေးစုနာနဲ့ပါဆိုမှ... ညာဘက်မဆိတ်ဘဲ ဘယ်ဘက်ပဲ ဆိတ်တယ်။ ဟင်း... နာခက်ကတော့ မျက်ရည် တောင် ဝဲတယ်”

ပရိသတ် မကြားစေဘဲ ကိုယ့်ဇာတ်သူဇာတ်သားလောက် ကြားရုံလေး လှည့်ပြောတာပါ။ ပြီးတော့မှ ပရိသတ်ဘက်လှည့်ပြီး တော့...။

“ကိုင်း... အပြောတွေ အသာထားလို့ အလုပ်နဲ့ သက်သေ ပြကြရအောင်လားဗျာ။ အခုလာမယ့် ရှေ့ထွက်မင်းသားလေးက ဘယ်သူလဲဗျာ”

“မောင်ပျော်ရွှင်လေးလေ... ဗျာ”
ဘက်ခမ်းက ဝင်ထောက်ပေးတယ်။ ဂေါက်ကြီးက...။

“နောင်တော်သခင် မောင်ပျော်ရွှင်လေးက... ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီး ချစ်သဒ္ဓါပွားဖို့... သစ္စာထားနှစ်ပါးသွား ဆိုတာကို စကားဒယား အလှပဂေးတွေနဲ့ အခုအမြန်စကာ Play ဖို့ ချာစားရေ... ညတေးဆိုတာ လက်ကုန်ဖွင့်”

ရွာစားကြီးက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် မြန်မှာဆိုင်းသဖြင့် တီးခတ်လိုက်သည်နှင့် ကတ္တီပါကားလိပ်ကြီး တက္ကီကျီ ကြွတက်သွားတယ်။ အလင်းပြေးမီးရောင်ဆလိုက်တွေနဲ့ မီးရောင်စုံ ပြေးနေတဲ့ ဒစ္စလိုက်မီးတွေကြားမှာ တောက်ကြွ လက်ပနေသည့် ရွှေမင်းသားလေးနဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေး အယောက်နှစ်ဆယ် သံပြိုင်တူယှဉ် ကပွဲဆင်လို့...

ဇာတ်စင်နောက်မှာ သေလောက်အောင်ပဲ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပါစေ။ ဇာတ်စင်နောက်မှာ ပရိဒေဝသောတအပူနဲ့ လောကမှာ လူမဖြစ်ချင်တော့လို့ ကိုယ့်ဘဝကို အဆုံးစိန်ပစ်ချင်စိတ်မျိုး ပေါက်ချင် ပေါက်နေပါစေ။

မီးရောင်အောက်ကို ဝင်ပြီး ပရိသတ်ကြီးကို ဖြေဖျောက်နေရတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာတော့ အပြုံးစိခြယ်ပြီး ဟန်ဆောင်ယာယန်နဲ့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေသလို ကပြနေကြရတာ ဇာတ်သဘာဝအတိုင်းပင်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြစ်နေလည်း ကရတာပင်။

ခေါင်းကိုက်နေလည်း ထကရတာပင်။

ခြေဆစ်လက်ဆစ် ကိုက်နေလည်း ဗုံးဗုံးမလဲကျသရွေ့ အတန်းမာန်ငွေ့နဲ့ ထကနေရတာပင်။ ပရိသတ်ကြီး ရှေ့တော်မှောက်

ကို ရောက်တာနဲ့ ဇာတ်သူဇာတ်သမားမှန်သမျှ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ခိုင်ကြတော့။ ပရိသတ်ကြီးအတွက် အသက်ပင် စတေးချင်စတေးရပါစေ။

ပရိသတ်အပြုံးနဲ့ ရင်နှလုံး ခုန်နေရသူတွေ။

ပရိသတ်အကြည့်နဲ့ ရင်မှာပီတိ ဝှမ်းဆီ ထိနေရသူတွေ။

ပရိသတ်လက်ခုပ်သံနဲ့ အသက်၊ ရုပ်အမှန် ကွဲရင်တောင် ဝိညာဉ်တို ဘက်ဆုတ်ပြန်ပြီး ကပွဲကို မပျက်သရုပ်အမှန် နှံ့နေမှာအစဉ်။ ဇာတ်သူဇာတ်သားတိုင်းရဲ့ ဆန္ဒဇောသွင်တွေ...။

ပျော်ရွှင်ဆီမှာ၊ ယိမ်းသမတွေဆီမှာ၊ လူရွှင်တော်တွေဆီမှာ မြန်မှာဆိုင်းဝိုင်း တီးခတ်နေသည့် ဆိုင်းပညာရှင်တွေဆီမှာ၊ အနောက်တိုင်းတူရိယာနဲ့ တွဲဖက် တီးခတ်ဖျော်ဖြေနေသည့် တီးဝိုင်း အဖွဲ့သားတွေဆီမှာ၊ ဇာတ်သဘင်ရဲ့ မီးပညာရှင်၊ အသံပညာရှင်နဲ့ ယုတ်စွအဆုံး အဝေးမှ မီးမောင်းထိုးသမားတွေဆီမှာ ရစ်ချည် တရစပ် နွယ်လိုပတ်မွေ ရှင်သန်မှုနဲ့ ကခုန်ဖျော်ဖြေ နေကြရလေပြီ။

“ပျော်ရွှင် xxx ပျော်ရွှင် xxx ပျော်ရွှင် xxx ရွှေပွဲကြွလာ ပရိသတ်သည်သာ xxx ဖိုးရွှင်စိတ်မှာ အားထားစရာ xxx ရွှေပွဲနဲ့လာ ပရိသတ်သည်သာ xxx ဖိုးရွှင်ရင်မှာ ကိုးစားစာ xxx

မုန်တိုင်းကျနေလည်း xxx သံပြိုင် (ကမှာပဲ) xxx ရေလှိုင်းကြီး
နေလည်း (ကမှာပဲ) xxx ထောင်ကြီးကျပြီလည်း (ကမှာပဲ)
ကမ္ဘာကြီး ပျက်ပြိုလည်း (ကမှာပဲ) ဟေး xxx ကမှာပဲ xxx
ဆိုမှာပဲ xxx ကဆို xxx ဆိုက xxx ဆိုက xxx ဆိုက xxx
ကဆို xxx ကဆို xxx က xxx”

ဆိုင်းသံက တစ်ကျော့ပတ်လည် ဝင်လာစဉ် ပျော်ရွှင်တစ်
ယောက် မြူးမြူးကြွားကြွား အကမော် ဝင်စားပြီး ခေါင်းခါခြေလက်
ကကြိုးသွယ်နေလေပြီ။ ယိမ်းသမားလေးတွေကလည်း မင်းသား
လှုပ်ရှားသလို လိုက်ကနေကြသည်မှာ ညီညီညာညာ။

စိတ်ဆိုးတာ၊ စိတ်ကောက်တာ၊ စိတ်နာတာတွေ အသာ
ထားလို့ လက်တွဲလုပ်ရမယ့်အလုပ် ပေါ့လာတာနဲ့ ချစ်သူအခန်း
ဆို ချစ်သူအခန်း၊ မုန်းသူအခန်းဆို မုန်းသူအခန်းမှာ သရုပ်ဆောင်
စတမ်းပဲဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ နှစ်ပါးခွင်မှာ ရွှင်မြူးနဲ့ ‘ဟိတ်’ ဆိုပြီး ကျော
ခြင်း ပွတ်ယုံ၊ ရင်ချင်းပွတ်ယုံ သမင်လည်ပြန် ချစ်လှိုင်းထန်သည့်
ကကွက်ကို ကပစ်လိုက်တယ်။ ကြည်နူးနဲ့ အလှည့်ကျတော့ မလိုအပ်
ဘဲနဲ့ ကြည်နူးရဲ့ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ဆွဲဆွဲ ဖဲ့လိမ်လိုက်ပြီး
မင်းသားလေးသံနဲ့ ပီယဝါစာ အလုံးလိုက် ပစ်ထည့်လိုက်တယ်လေ။

“ချစ်တာလေးတွေ စာစိကုံး xxx ရရင် xxx ဟော့ဒီထ

ချစ်သည်းလေးကိုလေ xxx ဘာလီပုံးနဲ့ ချေးကျုံးလို့ ကျွေးချင်
တယ်”

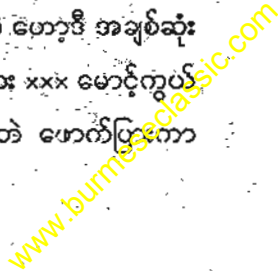
“အို... မှားကုန်ပြီ”

သိလိုက်တဲ့ ပရိသတ်က အုံးခနဲ ရယ်ကုန်တယ်။ ကြည်နူး
ကိုယ်တိုင် မျက်တောင်တုကြီးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ ကြာကြည့်
ပြီး အသာကြည့်ပြီး ကြိတ်သတိပေးလာတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကြို
တင်ဇာတ်တိုက်ထားတာထဲမှာ မပါတဲ့အကွက်အနေနဲ့ ကြည်နူးရဲ့
လက်ကိုဆွဲပြီး ဇာတ်စင်ရဲ့ ညာဘက်ထောင့် ခေါင်လိုက်မီးတန်း
နေရာကို သွားရပ်လိုက်တယ်။

“ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ... မောင်တော်ရဲ့”

ကြည်နူးကလည်း ပရိသတ် သိမှာစိုးလို့ အသာဖောရွေ
လေးနဲ့ အပြုံးမဖျက် အံ့ကြိတ်တဲ့ပုံစံလေးနဲ့ လှုပ်မေးလာတယ်။

“အသည်းလေး xxx ပူတူတူလေး xxx မောင့်မယားလေး
xxx မောင့်မိန်းမလေး xxx မောင့်ဖန်းလေး xxx မောင့်သက်ထား
လေ xxx မောင့်ကြင်သူလေး xxx မောင်နဲ့ ညစဉ် မခွဲအိပ်ချင်တာ
ပဲ မောင်ရယ်လို့ မကြာခဏ ပူဆာပြောတတ်တဲ့ ဟော့ဒီ အချစ်ဆုံး
မိမာယာလေးကို အပြောကောင်းပြီး မျက်နှာများ xxx မောင့်ကွယ်
ရာမှာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူနဲ့ ထောက်ထားမညာဘဲ ဖောက်ပြားကာ

ခွဲနေတဲ့ ငနတစ်ပွေ ဟောဒီအုပ်စုထဲမှာ ဝင်ခိုနေတာကို ရှာကြည့်မလို့ပေါ့ .နမရဲ့”

ကြည်နူး မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ဇီးစပ်ကြီးဟောင်းလောင်းပွင့်ကျ၊ စင်အောက် ပရိသတ်ထဲမှာ ကြည်နူးကို အသည်းအသန် ပိုးပန်းပြီး ဇာတ်နောက်မပြတ် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးနှင့် လိုက်ကြည့်နေတတ်သည့်လူမှာ အလိုလို ဇက်ပုပြီး ပရိသတ်ထဲ ပုတိုဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။

ရွှင်မြူးတစ်ယောက်လည်း ငွေဖောက်ပြီး လုပ်ချင်တာ ထလုပ်သွားတဲ့ ပျော်ရွှင်ကို ကြည့်ပြီး နေမထိ ထိုင်မသာအောင် ဒေါမူနေမိလေရဲ့။

ရွှင်မြူးလိုပဲ အခဲရခက်အောင် ဒေါဟောင်းပြီး တိုင်ဖုံးကြားမှာ တောက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေရသူက မင်းသားလေးချမ်းသာ ဒီသီချင်းတစ်ပိုဒ်ဆုံးအောင် ကပြီးမှ ချမ်းသာ ဝင်ကံရမှာမို့ ဖော်ရွှင် ကမပြီးသမျှ တိုင်ဖုံးကြားမှာ စောင့်နေရတော့တယ်။ မင်းသားတစ်ယောက် ကပြီးရင် ပုဆိုးလဲဖို့အထိ ဝင်ကြစမြဲ။ ကြည်နူးက ခပ်တိုးတိုးလေးသံနဲ့ . . .

“နင် သိပ်တရားလွန်တယ်။ ပျော်ရွှင် အဲ့ဒါ ဘာအခိုးခိုးတာလဲ”

“အလုပ်သဘောအရ နင့်ကို ပိုပိုသာသာ ချစ်ပြလိုက်တာ။ နင့်အပေါ် သဝန်မတိုတတ်ပါဘူး။ ထာဝရကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ချစ်နေနိုင်တဲ့လူဆို ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် သူ ဝရစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲပါ. . . နှုတ်ခမ်းကြီး မထော်ပစ်လိုက်နဲ့ဦး။ အဲကြိတ်ပြုံးလေးနဲ့ ကပြီး ငါ့အလှည့်ကို သိမ်းလိုက်ရအောင်. . . ဖြထား. . . ဖြထား”

“ဘာလဲဟဲ့. . . ဘာကို ဖြထားရမှာလဲ”

“ပါးစပ်လေ။ ပြုံးနိုင်သလောက်ကို ဖြပြုံးထား. . . ပန်ကျာအကသင်တဲ့ဆရာဆရာမက ဘယ်လို မှာထားသလဲ။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ များများဖြုပြီး ပြုံးကနိုင်လေ. . . ပရိသတ်က ပိုပိုချစ်လေပဲ ဆိုတာလေ”

“အေးပါ. . . ဟွန့်. . . ဖြထားဖြထားရတယ်။ ငါ့စိတ်ထဲက တော့ နင့်ကို နဖူးကွဲအောင်ကို ထုချင်နေပြီ။ နင်လုပ်လို့. . . ငါ့ရဲ့ ပါတနာလေးလည်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိပါဘူး”

ပျော်ရွှင်နဲ့ ကြည်နူးတို့ စုံတွဲကပြီးတာနဲ့ လူရွှင်တော်တွေ ဝင်ပြက်လုံး ထုတ်ကြတော့တယ်။ ဘက်ခမ်းက. . .

“ကိုပျော်ရွှင်လေး ကသွားတာ မလှဘူးလား. . . ကိုဂေါက်ကြီးရာ”

ဂေါက်ကြီးက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ထကချင်တဲ့ပုံစံနဲ့. . .

“လှမှလှပဲ... ကမှကပဲ”

ဘက်ခမ်းက...

“လှတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း ကိုပျော်ရွှင်လို့... ကချင်နေတယ်နဲ့တူတယ်... အဟုတ်လား”

“အဝတ်... အဲလေ ဟုတ်သမှဟုတ် ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်”
ဂေါက်ကြီးက မျက်နှာပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ခုန်ပေါက်ပြီး လှုပ်တော့ ဘက်ခမ်းက စတီးလင်ပန်းကောက်ပြီး ဂေါက်ကြီးရဲ့ခေါင်းကို ခွမ်းခနဲ ချပစ်လိုက်တယ်။

“မေတ္တာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့... ဣန္ဒြေရရနေစမ်း။ ကခုန်ရင် ငါ ဖန်တီးပေးမယ်။ ဘာအက... ကတတ်သလဲ။ ချိုမိုင်ခိုင်အကလား... ရပ်နိုင်ပေအကလား”

“ဟုတ်ဘူး။ လက်မ စုပ်တဲ့အကပဲ ကတတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရွံ့ပြောလိုက်ချင်တယ်။ အခု ကတတ်ပါတယ်။ ကြိုက်တဲ့အကကို... ကခိုင်း”

“ခိုင်းမယ်။ လိပ်ကို ပက်လက်လှန်ထားသလို ယက်တယ်။ ယက်ကန်အကမျိုး... က။ အဲဒီလို ကတဲ့အခါမှာ... မျက်နှာတော်လူး သံပရာသီး အလုံးလိုက် ဝါးစားထားတဲ့ မျက်နှာမျိုးထားခေါင်းက ဇက်စောင်း၊ ခြေလက်မကောင်း၊ ခါးကမသန်၊ တင်...

က လန်ထွက်နေတဲ့ပုံစံ”

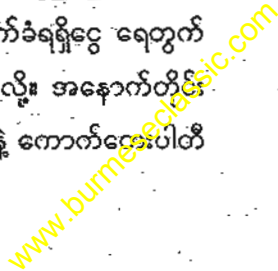
ပြက်လုံးသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ပျော်ရွှင် ဝင်လာတော့ တိုင်ဖုံးကြားမှာ စောင့်နေတဲ့ ချမ်းသာက...

“မင်းကို ငါ စိတ်တိုတယ်။ အခုတော့ စိတ်ပြေသွားပြီ။ ငါ့ကိုယ်စား ကြည်နူးဘေးက တောက်တဲ့လေး ကျွတ်ခွာသွားအောင် မင်း လုပ်ပေးလိုက်မှန်း... ငါသဘောပေါက်သွားလို့ပဲ”

ပျော်ရွှင်က နားမလည်သလို ကြည့်နေရာက နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြုပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲဝင်ကာ ပုဆိုး လဲနေလိုက်တယ်။ ရွှင်မြူးနဲ့ ကြည်နူးတို့ ကခွင်ထဲ ရောက်နေလို့ ဘာမှလာမပြောနိုင်ကြဘူး။

ဇာတ်မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းကလည်း ဒေါင်ချာစိုင်းအောင် မူးနေပြီး နောက်ပိုင်းထွက်မယ့် မင်းသားကြီးနဲ့ မင်းသမီးကြီးတွေလည်း မဲခိုးရိုက်လို့ ဝိုင်းကောင်းနေကြတုန်း။

လူကြမ်းမင်းသားကြီးတွေ ခွက်ပုန်းကစ်ရာက ပုဆိုးမနိုင်။ ပါမနိုင်နဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီး ထသတ်နေကြတယ်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာက လက်ခံရရှိငွေ ရေတွက်လိုက်၊ လစ်ရင်ဘုံးလိုက်နဲ့ သူ့အလုပ်နဲ့သူ ရှုပ်လို့။ အနောက်တိုင်းအီးပိုင်းအဖွဲ့ပါ စားဖိုဆောင်မှာ စားဖိုပုများတွေနဲ့ ကောက်တေးပါတီ

နကြလေရဲ့။

ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေကြတဲ့ ဇာတ်စင်နောက်ပိုင်းက အပြစ်တွေကို ပျော်ရွှင် စိတ်လက်မအိမသာနဲ့ပဲ လျစ်လျူရှုထားလိုက်တော့တယ်။ ကိုယ်က ဘာမှ ဝင်မစွက်ဖက်တော့ဘူးလို့ ပြောထားပြီးပြီကိုး။ လူကြမ်းမင်းသမီးကြီးတွေက ယိမ်းသမတွေရဲ့ သေတ္တာကို လျှောက်ဖွဲ့ပြီး ဆိုးဆေး ယူဆိုးတဲ့လူဆိုး၊ ရေမွှေး ယူဆွတ်တဲ့လူဆွတ်နဲ့ အချင်းချင်းလည်း တပြတ်ပြတ် နမ်းနေလိုက်ကြတာ ျော်... ဇာတ်ပျက်တဲ့ည။ အအုပ်အစီး ကင်းမဲ့တဲ့ည။ ရွှင်မြူးက အုပ်ချုပ်။ ချမ်းသာက သူ့ဘက် ဇာတ်သမားတွေမပါမှာစိုးလို့ သိမ်းပြီး စည်းကမ်းတင်းကျပ်တာမျိုး မထုတ်ပြန်။ တော်တန်ရုံကိစ္စဆို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။

ကြည်နူးကတော့ သူ့တောက်တဲ့လေးနဲ့ သူဖြစ်နေခဲ့တဲ့ကာလကိုး။ နှစ်ပါးသွား သိမ်းပြီးရင်တော့ ပျော်ရွှင် မျက်နှာသစ်ပြီး ဈေးတစ်ပတ် လျှောက်လိုက်ဦးမယ်။ စားချင်တာစား၊ သွားချင်တာ သွားမယ်။ မင်းသားမှန်း မသိအောင်တော့ ရုပ်ပျက်သွားဖို့ လိုတယ်လေ။ နှစ်ပါးသွားပြီးအောင် ကပြီးတော့ ရုပ်ပျက်ထွက်လာလို့တယ်။

လုံခြုံရေးတွေလည်း ပွဲရုံဘေးမှာ ကဲချင်သလိုကဲ။ အထွေထွေ

လုပ်သားတွေလည်း ပြုချင်သလို ပြုနေတယ်။ မနက်လေးနာရီခွဲ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီး ထွက်ချိန်ဆိုတော့ အစားအသောက် ဆိုင်တွေလောက်ပဲ ကုန်တော့တယ်။

ကျန်တဲ့ အလှကုန်ဆိုင်တွေ၊ ပစ္စည်းကိရိယာ ရောင်းချတဲ့ ဆိုင်တွေ၊ ဖျာဆိုင်တွေ၊ ကလေးကစားစရာပစ္စည်းဆိုင်တွေ အကုန်ပိတ်ကုန်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်တစ်ပွဲ ဝင်စားပြီးတော့ ရပ်နားထားတဲ့ ချားတွေ၊ ရဟုတ်တွေကို လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။

ဇာတ်သမားဆိုတာ ရောက်လေရာအရပ်မှာ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတရှိအောင် နေ့ဘက်တွေ အပြင်ထွက်လည်၊ ဘုရားစုံ ဖူးကုသိုလ်ယူ၊ မြို့ထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်သင့်တယ်။ ကိုယ်က မင်းသားဆိုပြီး လူမြင်ရင် ရိုးသွားမှာ ကြောက်တာနဲ့ မထွက်ဘဲ မနေသင့်ဘူး။

ဟုတ်တယ်။ နောက်နေ့ ထွက်ကိုထွက်မယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ပွဲခင်းထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့ မိန်းမလျှာတစ်သိုက်က မုန့်လာစားတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးအတု၊ မျက်မှန်တပ်ပြီး ဦးထုပ် ငိုက်ဆောင်းထားတဲ့ပျော်ရွှင်ကို မှတ်မိသွားပြီး အတင်းလိုက်ဖက်မတတ် ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ကြလို့ ဇာတ်ရုံနောက်ပေါက်ကို ရောက်အောင် ပြန်ပြေးခဲ့ရတာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောရော။

မြို့မေတ္တာ ခံယူရဲပေမယ့် သွပ်ပြားချစ်တာကို မခံယူရဲတဲ့

ဘဝ။ ဆီမီးရောင်စုံဖြာတဲ့ညမှာ နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီး က
တော့ မူးမူးနဲ့ ကနေတဲ့အသံတွေ စင်ပေါ်မှာ ကြားနေရလေရဲ့။

ဘဝရှင်မင်းကြာကြီးလည်း မူးပြီး မြူး၊ ဝန်ကြီးတွေလည်း
ခေါင်းတွေစိုက်၊ ပုဏ္ဏားတွေလည်း ပုလင်းတွေပိုက်လို့။ နောက်ပိုင်း
မင်းသားကြီး ငိုချင်းချသံကလည်း တဝေဝေတအော့အော့နဲ့ ရင်တွေ
ခံနေလိုက်တာ။

ငိုချင်းကနေ အန်ချင်းကိုဖြစ်ရော။

“မတရားပြုပါတယ်နော် xxx တရားမူစရာ သူ မထင်လို့
xxx သနားဂရုပြု မညာတယ် xxx တအားထုထုပြီး နှိပ်စက်တာ
လည်း နာတယ်။ အမယ်လေး xxx အု xxx အု xxx ဝေါ့ xxx
ဝေါ့ xxx ဝေါ့”

အခန်း (၁၀)

အဆင့်မြင့် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီးမှာ နယ်မြို့ကြီးတစ်မြို့မှ
တစ်မြို့သို့ ပွဲချိတ်စိပ်စိပ် ကူးခဲ့ရတယ်။ အကြောင်းအရင်း စုံလင်ပြီး
ကောင်းသတင်း တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ ပရိသတ်အားပေးမှုကို တစ်ခဲနက်
ရထားတဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ဆိုတော့ ကံထရိုက်တွေက အလှအယက် ငှား
ကြတယ်။ တချို့ကဆို ကြေးပိုပေးပြီး အညာဒေသ ဘုရားပွဲတော်
တွေအတွက် ဒိတ်လုပ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ပုဂံဘုရားပွဲ၊ မန္တလေးဘုရား
ပွဲ၊ ကျောက်ဆည်၊ စစ်ကိုင်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ အထက်အညာ
ဘက် ဆန်တက်ရင်း ကပြဖို့ ဒိတ်ချိတ်ထားတာတွေ စီတန်းနေ
တယ်။

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ။ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အတွင်းနေ
ကတော့ ဝါးအစည်းပြေသလို ဖြစ်နေပြီ။ ကြာရင် အပျက်အပျက်
နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက် ဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ်။

ရွှင်မြူးတစ်ယောက်ကလည်း ကြည်နူးအကျင့်နောက်တို့
လိုက်ပြီး ခြုံခံကောင်လေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့။ ကြည်နူးတစ်ယောက်
ကတော့ သူမအနားက တောက်တဲ့လေး လွင့်ခါသွားတာကို လွမ်း
ပြလိုက်ရသေးတယ်။ အနားမှာ အပြုစု အယုယကောင်းတဲ့ ချမ်း
သာကြောင့် ကြည်နူး ကြာကြာတောင်မခံနိုင်တော့။

“ကြည်နူးအတွက်လေ... ရန်ကုန်ကနေ လှမ်းမှာထားတဲ့
အသားပတ်ကင်ထုပ်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ဟော့ပေါ့ကို စားဖို့မှူးကြီး
ကို လုပ်ခိုင်းထားတယ်။ ကိုယ်က ကြီးကြပ်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့
ကိုးရိုးယားအသားကင်ဇီတွေ... ပါဆယ်ထုပ်နဲ့မှာပြီး တုတ်ထိုးလုပ်
ကျွေးဦးမှာ။ ကြည်နူး... ကြိုက်လား”

“နင်က ငါ အစားသရဲမလေးမှန်းသိလို့ အစားနဲ့ များနေ
တာလား။ ပျော်ရွှင်ကို ငါ မကျေနပ်ဘူးဟာ၊ ငါ့ကို ရှောင်နေတယ်။
တစ်နေ့ကုန် ဇာတ်ရုံအပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်လည်နေတယ်။ ည
ဘက် ပြန်ရောက်တော့ မကခင်လေးမှာ မှီထိုင်နပ်နေတယ်။ ငါ
တောင် စကားလာပြောခွင့် မပေးဘူး။ မာမိနှစ်ယောက်က သူတို့

လင်ဘက်က နာနေလိုက်ကြတာ... ဟွန်”

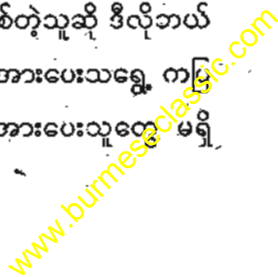
“သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါစေ။ သူလုပ်ပေး
လို့ တောက်တဲ့ကွာသွားတာ ငါက ကျေးဇူးတောင် တင်သေးတယ်။
နို့ဖို့ဆိုရင် နင့်အနားကို ခုလို ကပ်ခွင့်တောင် ငါရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... နင်ကပါ ကြံရာပါကောင်ကြီးကိုး။ သွား...
နင့်ဟာတွေ ငါမစားဘူး”

“ကြံရာပါတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ပျော်ရွှင် ငါ့ကို မကြည်
တာ နင်လည်း သိပါတယ်။ လူကြမ်းမိုက်ကြီးတို့ ငါနဲ့ငြိုငြီး ထွက်
သွားရကတည်းက ဒီကောင် ငါ့အပေါ်... အချိုးပြောင်းနေတာ
နင်လည်း သိသားပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြံရာပါ ဖြစ်ရမှာလဲ။ စဉ်း
စားကြည့်ပါဦး”

ကြည်နူးက ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ခြေထောက် တွဲလောင်းချ
ထားရာက ပွဲကြည့်စင်တန်းတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“အေးပါလေ... ထားလိုက်ပါတော့။ ငါ့အနားက ခွာသွား
တဲ့ တောက်တဲ့လေးလည်း... ငါ့ဘဝကို သဘောပေါက်သွားလို့
နောက်ဆုတ်သွားတာ နေမှာပေါ့။ တကယ်ချစ်တဲ့သူဆို ဒီလိုဘယ်
ဆုတ်မှာလဲ။ ငါတို့ဘဝက ပရိသတ်တွေ လာအားပေးသရွေ့ ကမြို့
နေရမှာပဲ။ ဒီနေ့လယ်ခင်းလို့... ပရိသတ်အားပေးသူတွေ မရှိ

တော့လည်း ပျင်းရိခြောက်ကပ်နဲ့... နေရတာ ကိုးလို့ကန့်လန့်ကြီး ပဲနော်”

“နင်က နေ့ပွဲပါ ဆက်ကမလို့လား... ကြည်နူး။ မလုပ်ပါနဲ့ ဟာ။ တစ်ညတာ ဖျော်ဖြေထားတာတောင် ပြန်အိပ်လို့ မဝနိုင် သေးဘူး။ နင်က မနက်ပိုင်း အိပ်ပြီးပြီ။ ငါက နင့်အတွက် အစား အစာတွေ လုပ်နေတာနဲ့ တစ်ရေးတောင်... မမှေးရသေးဘူး။ နင့်ကို ကျွေးပြီးမှ ငါပြန်အိပ်ရမှာ”

“နင် ဘာလို့ ငါ့အပေါ် ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ကောင်း ပြနေရတာလဲ... ချမ်းသာရယ်။ နင့်အနားမှာ လေဒီလေးတွေ ပိုင်းပိုင်းလည်နေတာပဲ။ နင့်ဆိုရင် ချမ်းချမ်းခေါ်လိုက်၊ သာသာ ခေါ်လိုက်နဲ့။ နင့်အကြိုက် နင့်သဘောကို လိုက်လျော့ချင်လွန်းလို့ လာစောင့်နေကြတာ မနည်းမနောပဲ။ ငါက နင့်ဆို... တစ်စစ် ကလေးမှ ကြင်နာပြတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“အဲ့ဒါကြောင့် နင် ကြင်နာပြတာ လိုချင်လို့-ငါ အပင်ပန်း နေရတာပေါ့။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုသလို... ငါချစ်တာ ကြောင့် နင်လည်း ငါ့ကို ချစ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါယုံတယ်လေ”

“ကောင်စုတ်... လုပ်လာပြန်ပြီ။ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကား”

“နင်နဲ့ငါကြားမှာ ဒါပဲ အရေးကြီးတာလေဟာ...”

“ဟယ်... သေနာနော်”

“တို့ကျောင်းတက်တုန်း အချိန်ကတည်းက နင့်ကို ငါကြိုက် ပိုးနေတာ နင်သိပါတယ်... ကြည်နူးရယ်။ နင်က သေနာလို့ ခေါ် တိုင်း ငါ့နားထဲမှာလေ မောင်ရေ... မောင်ရေလို့ နင် ပြောနေ သလိုလို ခံစားခဲ့ရတယ်”

“ဟယ်... အစုတ်ကောင်နော်”

“အဲ့ဒီလို ပြောလိုက်ရင်လည်း အဟုတ်မောင် ခေါ်နေတာ နော်လို့ ပြောလိုက်သလိုပဲ”

“တကယ်မလွယ်ပါလား ချမ်းချမ်း... သာသာရယ်”

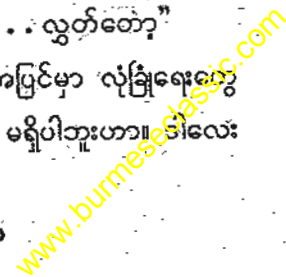
“ငါကတော့... ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ နင့်လက်မောင်းအိုးနှစ် ဖက်ကို ဟောဒီလို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ”

“ဟယ်... မလုပ်နဲ့ဟာ...။ ကြည့်ပါလား... နင် သိပ် ကြမ်းတာပဲဟာ”

“လွမ်းနေရတာ ကြာလို့ ကြမ်းနေရတာပါ ကြည်နူးရယ်”

“လူတွေမြင်ကုန်ရင် ရှက်စရာကြီး... လွတ်တော့”

“အားလုံး အိပ်မောကျနေတယ်။ အပြင်မှာ လုံခြုံရေးတွေ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူးဟာ။ ဒါလေး”

ဖက်တာများ... အသက်ပါသွားမှာ ကျနေတာပဲ”

“အေး... နင်ပြောသလို အသက်ပါသွားချင်တဲ့သူက ငါ ဖြစ်နေပြီ ချမ်းသာရဲ့။”

ကတ္တီပါကားလိပ်ဘေးက ပတ်ထွက်လာတဲ့ ရွှင်မြူးရဲ့စကား ကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပူးနေရာက အမြန်ခွာလိုက်မိတယ်။

ရွှင်မြူးက သူတို့နှစ်ယောက် အနားကို ရောက်လာပြီး...

“ပျော်ရွှင်တစ်ယောက် နေ့ရှိသရွေ့ ပျောက်နေတယ်။ သူ တာဝန်မယူတော့ဘူးဆိုပြီး ဒီမှာလုပ်စရာရှိသမျှ လုံးလုံးကို ရှောင် ဖယ်သွားတာကတော့... သိပ်အရွံ့တိုက်လွန်းတယ်ဟာ”

“အခု... ပျော်ရွှင် ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

ချမ်းသာက အရှက်ပြေ ထမေးလိုက်တယ်။

ရွှင်မြူးက ချမ်းသာတို့နေသက်ကနေ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း...

“ဘယ်သွားသေနေသလဲ မသိဘူး။ ငါ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲ ဖြော လိုက်ချင်တော့တယ်။ ညကြေးရှင်းတော့... ငွေကြေးတွေ အရင် ကွာနေတယ်။ မန်နေဂျာကလည်း အမူးမပြေသေးဘူး။ သူ့လတ် ထောက်ကလည်း မသိဘူး ခံငြင်းနေတယ်။ တို့အတွက် အမြတ် တောင် မထွက်တဲ့အပြင်... တို့လုပ်အားခတွေပါ စိုက်ရှင်းနေ

တယ်။ ပြီးတော့... မီးစက် လောင်စာဆီဖိုးက တစ်ညတစ်ညကို မျက်ဖြူဆိုက်လောက်တယ်။ ကားပြင်ဖို့ ရေပိုက်လိုင်းပြင်ဖို့ စားဖို ဆောင်အတွက် ဝယ်ခြမ်းဖို့ ဒီအနီးအနားက ရေပေးတဲ့အိမ်က ရေတွင်းလည်း တို့စက်နဲ့ စုပ်သုံးလို့ ခန်းကုန်ပြီ။ နောက်အိမ်တွေ ကလည်း ရေ ဒီလောက်သုံးတာ လန့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ရေသုံး ကြမ်းလို့ ရေသွယ်မြောင်းဖော်တဲ့နေရာတွေ ဗွတ်ပေါက်ကုန်ပြီ။ အဲဒါတွေ ခမ်းဝေးဝေးရောက်အောင် သွားစွန့်ဖို့ မြေမြောင်း ပြန် ဖော်ဖို့အရေး အထွေထွေလုပ်သားတွေက တွက်ကပ်နေတယ်။ သူ တို့ ညက ပင်ပန်းတယ်... လုံခြုံရေးတွေကို တာဝန်ပေးပါတဲ့”

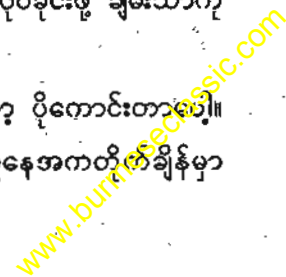
ချမ်းသာက...

“အထွေထွေလုပ်သားတွေလည်း ညရော မနက်ရော ရေ အိမ်က စွန့်ပစ်ပစ္စည်းတွေ မြေသွယ်မြောင်း ဖောက်ပြီး တွင်းကြီး တူးထားတဲ့အထဲ စွန့်ပစ်နေကြရတာ... ပင်ပန်းကုန်ကြပြီလေ”

ကြည်နူးက...

“ရွှင်မြူးက အခု... အဲဒါတွေကို လုပ်ခိုင်းဖို့ ချမ်းသာကို လာခေါ်တာလား”

“ချမ်းသာက ဦးစီးဦးဆောင်ခိုင်းတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ကြည်နူးအနေနဲ့လည်း ယိမ်းအဖွဲ့တွေ ညနေအကတိုက်ချိန်မှာ

စင်ကြီးကြပ်ပေးသင့်တယ်။ ယိမ်းအဖွဲ့အတွက် အသစ်တိုက်နေတာ နောက်ပွဲစဉ်တွေမှာ အကတွေ မထပ်အောင်လို့ပေါ့။ အခုတော့ ယိမ်းအဖွဲ့ ကနေတာ ကပြက်ကချော်နဲ့... ပြောလို့လည်း မရဘူး။ တို့လေးယောက်က ဝင်ပြောမှရမှာ။ အစက... ဒါတွေအားလုံး ပျော်ရွှင်တစ်ယောက်တည်း နိုင်ခံလုပ်သွားလို့ တို့တစ်တွေ ကိုယ် ရောစိတ်ပါ မပင်ပန်းခဲ့ကြဘူး။”

ရွှင်မြူးရဲ့ စကားကြောင့် ကြည်နူးက မဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“ဆိုလိုရင်းက... ဒီဇာတ်ပွဲမှာ ပျော်ရွှင်သာ အဓိကကျနေ တယ်ပေါ့!”

“ဟဲ့... အဲ့ဒီလို မပြောနဲ့လေဟယ်။ တို့ တာဝန်ယူထားရင် တို့လိုက်လုပ်ရတော့မယ့်ဟာတွေကို ပြောပြနေတာ ကြည်နူးရဲ့။”

“တော်စမ်းပါ... ရွှင်မြူးရယ်။ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်နေ တာ။ ပျော်ရွှင်ကိုပဲ အဓိကနေရာ ပြန်ပေးချင်ရင် ပေးချင်တယ် လုပ်စမ်းပါ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ။ နင်တို့က ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေပါ။ နင်တို့ပါးစပ်ဖြားကပြောရင်... အားလုံး ပြီးပါတယ်။ ငါနဲ့ချမ်းသာက နင်တို့လို အရာမရောက်တော့ ယိမ်း သမလေးတွေကအစ သွားငေါက်ရင် ချမ်းသာကို လူကြမ်းခိုက်ကြ ပြန်ပြောတာထက် ပိုဆိုးတာမျိုး ကြုံရဦးမယ်။ အခုဆိုရင် ယိမ်းသ-

လေးတွေကအစ ငါနဲ့ချမ်းသာကိုတွေ့ရင် မဲ့ရွဲ့ပြီး အတင်းတုတ် စရာလိုကို မြင်နေကြပြီ။ မပြည့်စုံတဲ့... ငါတို့ဘဝက ဒီလိုနာမည် တစ်လုံး ရလာတဲ့အထိ အနှိမ်ခံနေရတာတော့ တွေးမိလေ ရင်နာ လေ ဖြစ်နေရပြီ”

ကြည်နူးက ခံစားချက် လင်းပြက်နေတဲ့ မျက်နှာထား။ စကားသံတွေနဲ့ ပြောချလိုက်တော့ ရွှင်မြူးဆိုတာ အခံရခက်သွား လိုက်။ ပြောရခက်သွားလိုက်နဲ့ အခက်တွေ ကြားညပ်ပြီး မျက်နှာ မထားတတ်အောင် စိတ်ညစ်သွားတဲ့ပုံစံနဲ့...

“ကြည်နူးရယ်... ငါတို့ချမ်းသာတာ နင်တို့လည်း ကောင်း စားဖို့ပါ။ နင်ပြောလိုက်တဲ့စကားကြီးက ငါနဲ့ပျော်ရွှင် အမွေအနှစ် တွေ ရခဲ့တာပဲ အပြစ်ရှိနေသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။ ယိမ်းသမလေး တွေ ပြောတာကို မခံချင်ရင် နင် ချက်ချင်း ခေါ်ပြောပစ်လိုက်ပါ လား။ တဆိတ်ရှိ... အချင်းချင်း ပြန်မဲတာကတော့ မကောင်း ပါဘူးဟာ။ အခု ငါလာပြောတာကလည်း နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ဦးစီးဦးကိုင်လုပ်ပေးဖို့ အကူအညီ လာတောင်းတာ။ နင်တို့ကို ပါဝါအာဏာ လာပြတာလည်း မဟုတ်ဘူး။”

ကြည်နူးကလည်း တင်းခနဲ မာသွားတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့...

“လျှာအရိုးမရှိတဲ့စကား အလှတန်သာဆင်ပြီး ပြောချင်

သလို ပြောလိုရတယ်... ရွှင်မြူး။ နင် အခု ခေါ်သွားချင်တာ ချမ်းသာကို... မဟုတ်လား။ ခေါ်သွားလိုရတယ်။ နင် ပြောသလို လည်း ယိမ်းသမတွေကို ငါ ဝင်ပြောပေးမယ်။ ချမ်းသာကို ငါ လူ မယ်လို့တော့ နင် စိုးရိမ်ပူပန်မနေနဲ့။ ချမ်းသာဘာသာ သူ့သဘော သူ့ဆောင်ပြီး ငါ့အပေါ် ညွတ်ယိမ်းလာတာကိုတော့ ငါလည်း ဘာ မှ မလုပ်ပေးတတ်ဘူး။ ငါ့ဘက်က... မဖြားယောင်းဘူး။ သွေး မဆောင်ခဲ့ဘူးဆိုတာတော့ ရဲ့ရဲ့ကြီး ပြောရဲတယ်”

“ဘာ... နင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်... ကြည်နူး။ ငါက နင်တို့ အကြည်ဆိုက်နေတာကို မနာလိုလို့ ဝင်ဖျက်တယ် ထင်နေ သလား။ ဟား... ဟား နင့်စွဲချက်ကြီးက ငါ့အရှက်ကို ဟက်တင် ကွဲစေတယ်ဟာ ။ ငါ ဒီလို မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ချမ်းသာကိုလည်း သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ဘာစိတ်မှ မပိုခဲ့ဘူး။ ဖျော်ရွှင်နဲ့တုန်း ချမ်းသာက သူတို့မှာ ငွေကြေးမရှိလို့... ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားတဲ့အပေါ်မှာ ငါ နှစ်သိမ့်မှု ပေးနေတာ။ ချမ်းသာ အဲ့ဒီလိုမျိုး ထပ်မထင်အောင် ငါ ဦးစားပေးနေမိတာ။ အဲ့ဒါတော့ ကို နင် အထင်လွဲပြီး... ငါလို သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကိုတောင် ပြောရက်တယ်... ကြည်နူးရယ်”

ရွှင်မြူးတစ်ယောက် မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်တည်း

အသံတုန်ယင် အက်ကွဲစွာ ပြောလာတဲ့အပေါ်မှာ ကြည်နူးက တစ် စက်ကို မျက်နှာလွဲလျှက်သားပင်။

ချမ်းသာက...

“တော်ကြပါတော့ဟာ။ အထင်တွေ မလွဲကြပါနဲ့။ ဒါ... တို့ကောင်ပျော်ရွှင် မွေထားခဲ့တဲ့ စနက်တွေပဲ။ ကဲပါ... လိုအပ် တာတွေ ငါ သွားလုပ်လိုက်မယ်။ မန်နေဂျာ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

ရွှင်မြူးက မျက်ရည်စက်လက် ထထွက်သွားတယ်။ ကတ္တီ ပါကားလိပ်ကြားထဲကို ဝင်သွားတာပေါ့။ ချမ်းသာက အခုမှ ပူပူ နွေးနွေး ရထားတဲ့ ရည်စားလေး ကြည်နူး အထင်လွဲသွားမှာစိုးလို့ ဘာမှ ဝင်မတားဘူး။ ဒါပေမဲ့...

“ကိုယ် ခဏလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်နော်... ကြည်နူး”

“နင် သွားသင့်တာ ကြာပြီ”

အခန်း (၁၁)

“မင်းကြောင့်... ငါတို့ကမ္ဘာ မီးလောင်ကုန်ပြီ ဖျော်ရွှင်”

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ... ချမ်းသာ”

“မင်းက တစ်ဖွဲ့လုံးကို ဥပေက္ခာပြုနေတာတော့ လွန်တယ် ကွာ”

“ငါ လွှဲထားပြီးသား...။ ပါမိရင် ဝင်စွက်ဖက်ရာ ကျနေမှာ ပေါ့။ ငါ့တာဝန်ပိုင်း မလစ်ဟင်းရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား။ အရင် ကဆို တစ်ဖွဲ့လုံး တာဝန်ကြီး ငါ့ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားရလို့ ဝန်ပိနေ ခဲ့ရတယ်။ ဘယ်မှတောင် မသွားနိုင်ဘူး။ အခုတော့ ဝန်ထုပ်ကြီး ဖြုတ်ချလိုက်လို့ ဝန်ပေါ့ပြီး လျှောက်သွားနိုင်တာကို ငါသဘောကျ

နှစ်ခြိုက်မိသွားပြီ”

ညဘက် ကဖို့ မိတ်ကပ်လိမ်းနေတဲ့ ပျော်ရွှင်ကို ကြည့်ပြီး ချမ်းသာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေမိတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ တမင်အရွဲ့တိုက်နေတာ ထင်ရှားလာလို့ အရမ်းကို မခံချင်ဖြစ်နေမိတယ်။

“အေးလေ... မင်းဘက်က ဒီလောက်တောင် ရွဲ့တတ်နေမှတော့ ရွဲ့ပေါ့။ အိုးရွဲ့ကို စလောင်းရွဲ့နဲ့ ပြန်ဖုံးရမှာပေါ့။ ဒါပဲ မဟုတ်လား... ပျော်ရွှင်”

ချမ်းသာက မခိုးမခန့်ဟန်နဲ့ ပခုံးတွန့်ဆတ်ပြီး မျက်မှောင်ပင့်မေးလာတော့ လက်နဲ့လည်ပင်းတွေ လိမ်းကျဲနေရာက ပျော်ရွှင်ရုပ်တန်လိုက်ပြီး ချမ်းသာကို ပြန်တုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။

“မင်း ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”
ထွေငွေ့မျက်နှာထားနဲ့ ချမ်းသာ မေးလာတော့ ပျော်ရွှင် စိတ်ကို ဖော့ချလိုက်ပြီး...

“မင်း စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ နေပါကွာ”
ချမ်းသာ ခနဲတုတ်တုတ်နဲ့ လှောင်ရယ်ဟားပြီး ထွက်သွားတယ်။ အတွင်းရေးတွေကတော့ အက်ရာ ထင်စပြုချေပြီ။ ရွှင်မြူးက ထွေတွေ့ခြင်း မျက်စောင်းကြီး ခဲပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတာ ကြား

ရပြီးပြီ။ ကြည့်နူးကလည်း ထူးမခြားနား။ ပျော်ရွှင်အပြင်က ပြန်လာတာကို မြင်နေတာတောင် အရင်လို 'ဘာမှန်ပါလာသေးလဲ' ဆိုတာမျိုး မမေးတော့ဘူး။ ခက်ထန်သန်မှုန်တဲ့မျက်နှာကြီးနဲ့ တစ်ဖက်လှည့်ထွက်သွားတယ်။ အမူးပြေစ ပြုနေတဲ့ ကိုသိန်းဝင်းကို ခေါ်ပြီး မေးကြည့်တော့...

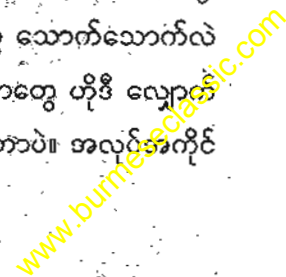
“ကျုပ် မရှိတုန်း ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ဘာတွေ ပြဿနာတတ်သေးလဲဗျ”

ကိုသိန်းဝင်းက အရင်လို လေးလေးစားစား ရှိပုံမပြတော့ဘူး။ နားထဲကို ကြက်တောင်နဲ့ ကလိရင်း အသိတစ်ယောက်ကို ပြန်ပြောသလို လှစ်နေတယ်။

“အေးဆေးပါပဲ... တရားထိုင်လို့တောင် ရတယ်”

“ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာတွေကိုတော့ ခင်ဗျားမန်နေဂျာပီပီ ထိန်းသင့်တယ်ဗျာ”

“အငြိမ်ပါ... ဘာကျိုင်မှ မရှိဘူး။ ဘယ်သူတွေက ကိုပျော်ရွှင်ကို ချွန်တုန်းနေကြတာလဲ မသိဘူး။ ဟော့ဒီဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ကြီး အရမ်းကို အောင်မြင်နေတယ်။ ငွေတွေ သောက်သောက်လဲ ရနေတယ်။ အရေးကြီးတာ အဲ့ဒါပဲ။ ကျန်တာတွေ ဟိုဒီ လျှောက်မေးမနေပါနဲ့။ ကချိန်တန်တော့ ထွက်ကကြတာပဲ။ အလုပ်အကိုင်

မပျက်ဘူးဆိုရင် လူတိုင်း... နတ်စည်းစိမ်မျိုး ခံစားခွင့်ရှိပါတယ်
ကိုပျော်ရယ်။ ကိုပျော်တောင်... ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်လိမ့်နေ
တဲ့ ကျောက်တုံးလေး မဟုတ်လား။ ဂေါ်လီလုံးလေးဆို ပိုလိမ့်တာ
ပေါ့။ ဂေါ်လီလေး လုပ်လိုက်... ဖဲဖဲဖဲ”

တွေ့ရာနဲ့ မပစ်ပေါက်မိအောင် စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရတယ်။
ကိုယ်ပြောသင့်တဲ့ အလိုအပ်ဆုံးစကားပဲ ပိတ်ပြောချလိုက်တော့
တယ်။

“ခင်ဗျား သွားလို့ရပြီ”

မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းကလည်း မခေ။ မိတ်ကပ် မာ
စတိုင်(လ်)နဲ့ ‘ဘိုင့်ဘိုင့်’ ဆိုတာမျိုးက လုပ်သွားလိုက်သေးတယ်။
“တောဏ်”

နောက်ထပ် ပွဲချိန်ရောက်ကြရတော့ အဲယားကွန်းဘတ်စ်
ကြီးပေါ်မှာ လေးယောက်သား အတူထိုင်နေကျနေရာမှာ အ
မထိုင်ဖြစ်ကြတော့။ ရွှင်ဖြူက အရံမင်းသမီးငယ်၊ မင်းသမီးကြီး
ရဲ့ကားနဲ့ လိုက်တယ်။ ကြည်နူးနဲ့ ချမ်းသာက အရံမင်းသားငယ်

မင်းသားကြီး စီးတဲ့ကားနဲ့လိုက်တယ်။ ယိမ်းသမနဲ့ လူကြမ်းကြီး၊
လူကြမ်းမယ်တွေ စီးတဲ့ကားနဲ့ပဲ ပျော်ရွှင် လိုက်တော့တယ်။ ကား
ပေါ်မှာ ထိုင်ခုံတွေ နောက်လျှော့ပြီး ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ ခလော
ခလူး သွားကြတာပါ။

ကူးရတဲ့မြို့က မိုင်လေးဆယ်တောင် မရှိတော့ နာရီဝက်
လောက်ပဲ ခလောလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့... ကပြဖျော်ဖြေရမယ့်
မြို့ရဲ့ အရိပ်မြိုင်တဲ့နေရာမှာ ဘတ်(စ်)ကားတွေ တန်းစီရပ်ပြီး ကား
ပေါ်မှာ ဆက်အိပ်ကြပေါ့။

အရင်ကဆိုရင် ပျော်ရွှင်က ဇာတ်ရုံဆောက်ဖို့ အားလုံးကို
လိုက်ဦးစီး အော်ဟစ် အမိန့်ပေးနေကျ။ အခုကျတော့ ချမ်းသာက
တာဝန်လွှဲယူထားပြီး သူ့ကားထဲက မထွက်။ ရွှင်ဖြူလည်း ထွက်
မလာ။ မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းတစ်ယောက်တည်း မြို့ခဲတွေနဲ့ ရုံ
ပန္နက်ချမယ့် နေရာအကျယ်အဝန်းကို တိုင်းတာနေတယ်။ ပျော်
ရွှင်အနေနဲ့ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး ဖြစ်နေရတဲ့ အခြေအနေ။
ဝင်ပြောရအခက်။ ဝင်မပြောရအခက်။

ဘေးကားပေါ်ကနေ အကြောဆန့် သမ်းစေပြီး ချမ်းသာ
ဆင်းချသွားမှပဲ ပျော်ရွှင် စိတ်အေးလက်အေး ပြန်နှပ်နေနိုင်တော့
တယ်။

www.burmeseclassic.com

ချမ်းသာနဲ့ ကန်ထရိုက်တို့ ဇာတ်ရုံဆောက်ဖို့ ပြောကြဆိုကြပေ။ ကားကြီးတွေ လေမှုတ်သွင်းနိုင်မယ် နေရာအနေအထားကအစ စနစ်တကျ တိုင်းတာရတဲ့အပိုင်းကို တတ်သိနားလည်တဲ့ လေမှုတ်တဲ့ ကားဆရာနဲ့ တပည့်ကို ပျော်ရွှင် ကြိုမှာထားလို့ သူတို့ဘာသာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်နေပါပြီ။ နို့ပို့ ဇာတ်ရုံကို လေမသွင်းတတ်လို့ ကိုးလို့ကန့်လန့်တွေ မကြာခဏဖြစ်သလို ထ,ထဖြစ်နေရင် အလွန်စိတ်ညစ်ရပါလေရော။

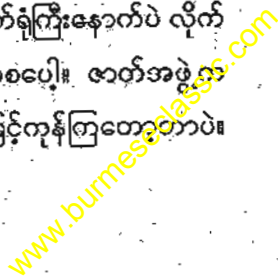
ချမ်းသာက ဆရာကြီးသာ လုပ်ချင်နေတာ။ ဘာမှ တည်ဆောက်မှုအပိုင်းမှာ တတ်ကျွမ်းတာလည်း မဟုတ်။ ဇာတ်ခုံနေရာ ချထားရေးအပိုင်းကိုတော့ ကိုသိန်းဝင်းနဲ့ သူ့လက်ထောက်က ကွမ်းနေပြီ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေတပ်ရမယ်။ ဘယ်လိုနေရာမှာ ဘာတွေဆင်ရမယ်။ ဘယ်လိုလိုက်တွေကို ဘယ်လို ဝှိုင်းဆက်သွယ်ဝန်းရမယ်ဆိုတာကအစ နပ်နေပြီ။ အနီးအနားအိမ်တွေက တွင်းကို အသုံးပြုမယ့်အစွဲကို ကန်ထရိုက်က စီစဉ်ပေးပြီးသာ မြေကျင်းတူးတဲ့ကားနဲ့ သန့်စင်ခန်းတွေအတွက် မြေကျင်းတူးမြောင်းဖော်၊ ပိုက်လုံးကြီး ထိုးချသွယ်တာတွေကအစ သူတို့နဲ့သူ ယူတတ်နေကြပါပြီ။ ခိုင်းမယ်လူ မရှိရင်သာ သူပြီးအောင်စောင့်၊ ကိုယ်ပြီးအောင်စောင့်နဲ့ ခိုကပ်နေတတ်ကြတာ ဆိုးတယ်။

ခိုင်းမယ်လူရှိတော့ ဘယ်သူ့အလှည့်၊ ဘယ်ဝါ့အလှည့်ဆိုပြီး ဇယ်ဆက်သလို သွားနိုင်တယ်။ နို့ပို့ ငါ့အလှည့် အချိန်ကြာကြာရပါသေးတယ်ဆိုပြီး နီးရာဆိုင်မှာ အဖြူအနီ သွားပက်ချင်တဲ့ ကားဆရာနဲ့ အထွေထွေလုပ်သားတချို့ကလည်း ရှိနေကြပြန်သေးတယ်။

ဇာတ်ရုံကြီး တည်ဆောက်ပြီးစီးလို့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ခင်းကျင်းပြီးသွားတော့မှပဲ အဖွဲ့သားတွေ အိပ်ရေးဝဝနဲ့ ဇာတ်ရုံထဲကို ပြောင်းနှုပ်ကြတယ်။ စားဖိုမှူးတွေ ချက်ပြုတ်ကြတာကလည်း မြန်တယ်။ ညနေစောင်း အိပ်ရေးနိုးတာနဲ့ ညနေစာအသင့်ရပြီ။

နေ့လယ်စာကို ဇာတ်ရုံမပြောင်းခင် မနက်ဆယ်နာရီက တည်းက ကြိုလွေးခဲ့ကြပြီလေ။ ဒီကြားထဲ ဝိုက်ဆာရင်တော့ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် ဝယ်စားပေါ့။

ဇာတ်သမားပြန်တော့ မှတ်သားစရာ ကျန်ရမယ်ဆိုပြီး ဘက်ခမ်းတို့ ဂေါက်ကြီးတို့လို ဟိုကွမ်းယာဆိုင် အကြွေးကျန်တာ၊ ဒီမုန့်ဆိုင် အကြွေးကျန်တာတွေတော့ လုပ်လို့မရ။ ဈေးသည်ဆိုင်ကြီးနဲ့ ရဟတ်ချားတွေကလည်း ဒီအဆင့်မြင့်ဇာတ်ရုံကြီးနောက်ပဲ လိုက်လာကြတာ။ ကွမ်းယာဆိုင်လေးတွေက အစပေါ့။ ဇာတ်အဖွဲ့က အဆင့်မြင့်ဆိုတာနဲ့ သူတို့ပါ လိုက် အဆင့်မြင့်ကုန်ကြတော့တာပဲ။

မှန်လုံရှိုးကပ်တွေနဲ့ ရောင်းလာတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေ ယူနီဖောင်းနဲ့ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းမှုကို အထူးဦးစားပေးလာကြတယ်။ ရဟတ်နဲ့ ချား(လ်)တွေမှာတောင် ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေနဲ့ပေါ့။

ဇာတ်ပွဲက အရင်ကခဲတဲ့ သုံးလေးလ အရှိန်အဝါနဲ့ အောင်မြင်မှု ပွဲဆက်တွေ ရနေသေးတာ မှန်ပေမယ့် နောက်ဆက်ခါနီး ပွဲခွင်တွေမှာ အသံထွက်လာတယ်။ ယိမ်းအဖွဲ့ကလည်း စာလွဲတချောတွေ။ ပြဇာတ်ကလည်း ပီပီပြင်ပြင်မဟုတ်။ နှစ်ပါးသွားကလည်း လျှော့တိလျော့ရဲ့။ အော်ပရာကလည်း ချာတူးလဲ။ နောက်ပိုင်းဇာတ်က အရက်နဲ့ကို မှန်နေတာပဲတဲ့။

ဒါတွေကို ရွှင်မြူ၊ ချမ်းသာနဲ့ ကြည်နူးတို့လည်း ကြားကြမှာပါ။ ရွှင်မြူနဲ့ကြည်နူးတို့ စကားများထားကြတာကို နားစွန်နားဖျားကြားတဲ့ ယိမ်းသမရွက်စိမ်းက ပြောပြသေးတယ်။

ချမ်းသာကို ဝိုင်းလုလို့ ရန်ဖြစ်ထားကြတာတဲ့။ ချမ်းသာမျက်နှာပွင့်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဇာတ်ကိုလည်း ရွှင်မြူက အလေးထား ကိုးစားသလို ချမ်းသာက အုပ်ချုပ်မှု ကောင်းကောင်းပေးသင့်တယ်။ ခုတော့...။

ချမ်းသာက ရွှင်မြူ စေခိုင်းသလို လိုက်လုပ်နေပြန်ရင်လည်း ကြည်နူး သဝန်တို့ စိတ်ကောက်ဦးမယ်။ ဒါကြောင့်များ ချမ်းသာ

မလှုပ်နိုင်ဖြစ်နေရတာလား။

မြို့သစ်မှာ ပွဲခွင် ပထမညစင်တော့ ချမ်းသာနဲ့ စကားပြောကြည့်မိတယ်။

“ရွှင်မြူနဲ့ ကြည်နူးတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား”

“မင်းကြောင့် စိတ်ဝမ်းတွေ တွဲကုန်ပြီ... ပျော်ရွှင်”

“မဆီမဆိုင်ကွာ။ ငါ သတင်းကြားတာ... မင်းကြောင့်ပါ ချမ်းသာရ”

“ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဇာတ်ထဲမှာ... ဘာမှ အုပ်စီး မပေးတော့တာကို ရွှင်မြူက အပြစ်ဆိုရင်း ကြည်နူးနဲ့ ငြိကုန်တာ”

ချမ်းသာက အဖြစ်မှန်ကို ပြန်ပြောပြတော့ ပျော်ရွှင် ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဒါဆို ရွှင်မြူက ချမ်းသာကို သနားလို့ လိုက်လျောမှုတွေ ပေးနေတာကို ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတောင် ရွှင်မြူက ဘာတစ်ခွန်းမှ လာမပြော။

“ငါ့ကို ဘာမှ လာမတိုင်ပင်ကတည်းက... ငါ့ကို ဒီဇာတ်အပေါ် မဦးစီးစေချင်သေးတဲ့ သဘောပဲ ချမ်းသာ။ မင်းပဲ ဆက်လုပ်ပါ”

“ငါလည်း မနိုင်ဘူး။ ကြည်နူး အထင်လွဲမှာ စိုးနေရတယ်”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ရွှင်မြူး မာန်လျော့ပြီး ငါ့ဆီ လေသံပျော့ကလေးနဲ့ လာတိုင်ပင်ဖို့ မင်းပဲ တိုက်တွန်းလိုက်ပေါ့ကွာ”

“လာမယ် အားကြီးကြီး...။ ဒီစကားကြားရင်တောင် ဒေါသပုန်ထလို့ ငါ့ကျောကို... အရင် တပဲခုံ တီးချလိုက်မယ်မျိုး။ ရွှင်မြူးများ ဘာအောက်မေ့နေလို့လဲ။ အကြောင်းမသိတဲ့သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘာသာ... ရင်ဆိုင်ရှင်းတော့”

“လာကို... မရှင်းလို့ ခက်နေတာပေါ့ကွ”

“မင်းကလည်း ခေါင်းလွဲချင်စရာ ကောင်းလို့လား။ မနက်ဆို ထွက်ပြီး ဘယ်ချောင်မှာ သွားခိုအိပ်ပြီးမှ ဇာတ်ရုံ ပြန်ရောက်လာသလဲ မသိဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း မင်းသားဆိုတာလည်း သတိလေးဘာလေး... ထားဦး”

“ငါ အလေလိုက်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“အရွဲတိုက်နေတာလေ။ ရွာလွန်ရွက်တိုက် လုပ်နေတာ”

“ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ ရှိလို့ပါ...။ ချမ်းသာရာ”

“ဘာလဲ... ကိုပျော်ကို အားပေးတဲ့ ချစ်အသည်းကျော်လေးတွေ ကခုဲတဲ့မြို့ကနေ လိုက်လာပြီး အတင်းဖမ်းချုပ် ဧည့်ခံနေလို့လား။ အဲ့ဒီလို ဇရက်မင်းစည်းစိမ်ကို... ခံစားနေရတာနဲ့ ခွင်တည့်နေလို့လား”

“ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ဘူး”

“မင်း တော်တော် ဟာသပြောတာပဲ ပျော်ရွှင်။ မင်းလုပ်နေတဲ့ပုံစံက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ”

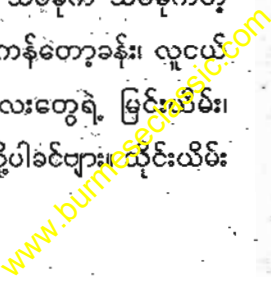
“မင်း နားလည်အောင် ငါမပြောတတ်သေးဘူးကွာ”

“ပြောတတ်မယ့်နေ့ကို ကျောကပ်ပြီး စောင့်နေမယ်”

ချမ်းသာက ပြောပြီး ဘေးက သူ့အခန်းထဲ သူဝင်သွားတယ်။ ဂိတ်နှိုးက အနောင်စာရဲ့ မြို့မိမြို့ဖ ပရိသတ်တွေ ပွဲလာကြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေသံကိုလည်း အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ ကြည့်စမ်း မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်း ကိုယ်တိုင်အော်နေတာပါလား။

“ဟဲလို... တက္ကသိုလ်... အဲလေ... တက္ကစီ... ဝမ်း... တူး... ဖော... ဟုတ်ပြီ... ရပြီ... အဟမ်း... အော့... ဝေ... ပွဲကြိုက်သူ ရွှေပွဲလာ ကိုကို မမနဲ့ မြို့မိမြို့ဖအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား...။ အဲ... ဒီနေ့ညမှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော်များရဲ့ ပျော်ရွှင်၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာ အဆင့်မြင့်ဇာတ်သဘင်မဟာ

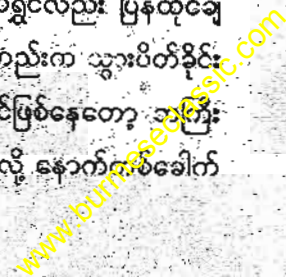
ဖြေဖျော်တင်ဆက်မယ်။ ပရိသတ်အကြိုက် သိပ်ခိုက် သိပ်မိုက်တဲ့ အစီအစဉ်များကတော့ ပထမဦးစွာ ဘုရားကန်တော့ခန်း၊ လူငယ်သွေးသစ် ပြည်တော်ချစ် မင်းသားချောလေးတွေရဲ့ မြင်းယိမ်း၊ ဆင်ယိမ်း၊ ထဘီသိမ်း အဲလေ... ယောင်လို့ပါခင်ဗျား။ ယိုင်းယိမ်း

အကအလှတွေနဲ့ မိဘများ စကွဲပဒသ စွဲမက်သွားအောင် ပီပီပြင်ပြင် ဖျော်ဖြေတင်ဆက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့... ဒီနောက်မှာတော့ မင်းသမီးအလှပဝေးတွေက ညတေးအလှအနေနဲ့ ဆန်ကောယိမ်း ဆန်ကောယိမ်း၊ ခြင်းတောင်းယိမ်း၊ ယပ်တောင်ယိမ်းတွေအပြင် ဂျပန်အက ဆန်တိုးဆီတိုး ယိမ်းအလှတွေကို... တဝကြီး ရှုစား အားပေးရဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒီနောက်မှာတော့ အပြတ်ဆော် ပြမယ့် နတ်ကတော်အကမှာ... ပခန်း၊ အမေကြမ်းတို့ ထာဝရ အလွမ်း ဟာ... မှားသွားလို့ သည်းခံတော်မူကြပါခင်ဗျား။ နတ် ကတော်အကကို... လှလှပပ တင်ဆက်ကပြမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ နောက်မှာတော့ မြန်မာမှု၊ မြန်မာသံ စတိတ်ရှိုး... ဟတ်ရှိုး... ဘွားတေး... ဟတ်ချိုးဆိုပြီး နှာချေမိသွားတာပါ။ ဟုတ်ကဲ့ မြန်မာ သံစတိတ်ရှိုး... မိဘပြည်သူများအကြိုက် တင်ဆက်လိုက်မယ့် တေးအဖုဒ်ပေါင်းကတော့ အခုထက်ထိ ရွေးထုတ်ကောင်းနေဆဲ ပါ။ အသစ်တွေ ဖျော်ဖြေချင်လို့ တီးဝိုင်းနဲ့ တိုက်နေပါတယ်လို့ ဟောဗျာ... နောက်ထပ်တဖန် အလှည့်ကျလာတာကတော့ ဒီဒီ ဒန်ဒန်ဂီက... ခေတ်ပေါ်စတိတ်ရှိုးကဏ္ဍမှာ မိုက်ကယ်(လ်) တုန် ဆင်၊ မက်ဒေါနား၊ အရစ်တနေစပီးယား၊ ထုံချိုင်းတို့အပြင် ဟစ်ဟော့ဂီတနဲ့ ရက်(ပ်)ဂီတ 'လောင်စာများ' အဖွဲ့ကနေ ဘယ်

ပြဿနာအစဖော်ပြီး မီးထရှို့မလဲဆိုရင်... ဘွားတေးနော်။ အဟဲ ... မှားတွားလို့... 'လောင်စာများ' အဖွဲ့က လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ကပွလီမတွေ နီဂရိုးမတွေ၊ မရိုးမရွကဟန်နဲ့ ဘရိတ်ကီးလို ထိပ် ကြီး ကောက်ဖွထားတဲ့ မင်းသားငယ်လေးတွေရဲ့ သင်္ကြန်မှာ တူးပို့ တူးပို့ ကကြစို့ဟေ့ xxx သင်္ကြန်မှာ တူးပို့တူးပို့ ကမယ်ဟေ့ xxx ဒါ ငါတို့ရဲ့သင်္ကြန် ငါတို့ရဲ့သင်္ကြန် xxx ဘောင်းဘီကျပ်ပြီး ပြ သွားတာ xxx ပြောပြစမ်းပါဟေ့ဆိုတဲ့တေးတွေနဲ့ ဖျော်ဖြေဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနောက်မှတော့ အင်္ဂလိပ်နဲ့ဂျပန်ကို တစ်ပြိုင်နက် တော်လှန်တဲ့ တော်လှန်ရေး ဇာတ်ကြမ်းပြဇာတ်ကြီးပေါ်ခင်ဗျာ။ အင်္ဂလိပ်ဘုရင်မနဲ့ ဂျပန်ဘုရင်ညားကြတဲ့ ဇာတ်ကြမ်းကြီးကို အေ့ ... ရော့... ဟေ ဘာတုန်း မှားကုန်ပြီဟုတ်လား။ နာလည်း မူး လာပြီလေတွာ... တစ်ညလုံးလည်း သောက်... အဲလေ မောက် အိပ်ခဲ့ရဒါမှ မဟုတ်တာ... ရော့... မင်းတို့ဘာတာ ရော်ညာ" မင်းသားဘကြီးညို မိုက်ကို လွဲကိုင်ယူပြီး ကြော်ငြာသံ ပြောင်းသွားမှ ရင်တဖိဖိနဲ့ ဖြစ်နေရတဲ့ ပျော်ရွှင်လည်း ပြန်ထိုင်ချ လိုက်နိုင်တော့တယ်။ အော်တာ မဟုတ်ကတည်းက သွားပိတ်ခိုင်း ပါတယ်။ သွားတဲ့ငနဲကပါ မူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေတော့ သင်္ကြန် သို့ကို မခေါ်မိဘဲ မိန်းမကြမ်းကြီး ခေါ်သွားလို့ နောက်ကပ်ခေါက်

၂၀၈ နေ့အံ့ခါင်

လူပြန်လာလဲနေရတာနဲ့တင် မန်နေဂျာအသိန်း လျှာရှည်ခွင့်ရ သွားတော့တာပေါ့။ ပျော်ရွှင်ရဲ့အမျိုးအဆွေတွေသာ ဒီအကြောင်း တွေကို ကြားသိလျှင် (နဂိုကတည်းက မဖြစ်စေချင်လို့ ဖျက်ခဲ့တဲ့ သူတွေမို့)။

“ဟင်... ထောင်ချင်ဦးတဲ့ ဇာတ်”

ဆိုတာမျိုး ပြောလာကုန်ကြမှာ အမှန်။ ဇာတ်ထောင်တာ ဘာမှမမှား။ ဇာတ်ထဲ လိုက်တဲ့လူတွေက အမှားနည်းဖို့ အရေးကြီး တယ်။ အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းတွဲကုန်တာနဲ့ လုပ်သမျှဟာ ကပေါက် တီ ကပေါက်ချာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။

စည်းကမ်းထားပြန်တော့ ငွေရှင်ကြေးရှင်ဆန်ဆန် ဖိနှိပ် ပြန်သတဲ့။ လုပ်ချင်တာလုပ်ဆိုတော့ လွတ်လပ်ခွင့် ရလိုသူတွေက သူတို့က ထပ်မံလွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားတဲ့သူတွေအပေါ်မှာ ဩဇာ မညောင်းနိုင်တော့ မန်နေဂျာဆိုတာကအစ ဖောက်မှတော့ အရင် လဲ၊ အဖျားထင်းဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့။ အချိန်မတန်သေးဘဲနဲ့ ငါပြန် ဦးစီးမယ် လုပ်လာရင်လည်း ကြည်နူးနဲ့ချမ်းသာတို့က စကားနာ ထိုးဦးမည်။

“ဒီစခန်းလှမ်းမြင်လို့ ဒီခြေလှမ်းပြင်လာတဲ့လူ” လို့။

အခန်း (၁၂)

ဒုတိယည ကပြရာမှာတော့...

“ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကကွယ် xxx ပြောချင်တာ တွေလည်း ပြောကြပါစေကွယ် xxx ဘဝဆိုတာ xxx စိတ်တိုင်း တဲ့ xxx တည်ဆောက်မှုရယ် xxx သာယာလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

ပျော်ရွှင်တစ်ယောက် မြန်မာသံစဉ် စတိတ်ရှိုးကို သီဆိုနေ ခဲ့မှာ ပရိသတ်ရပ်ကြည့်အုပ်စုထဲက ဓာတ်မီးရှောင်စူးစူးဖြင့် လေး ငါးခြောက်ခါ ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် လုပ်ပြနေတာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရ တယ်။ အရေးပေါ် အချက်ပြနေပြီ။

ဒုတိယပိုဒ်ကိုတောင် ဆက်မဆိုနိုင်တော့ဘူး။ တိုင်ဖူးကြား

www.burmeseclassic.com

ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ နီးရာလူ မိတ္တူရီဖုန်း ထိုးပေးလိုက်ပြီး စင်အောက်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်တယ်။ ဒီည ပြောင်ပြောင် လက်လက်အင်္ကျီတွေ ဝတ်မထားမိတာ တော်ပါသေးရဲ့။ အပေါ်က တိုက်ပုံအင်္ကျီအပြုကို ချွတ်လိုက်တယ်။ အောက်ခံအင်္ကျီ နှုတ်လက်ရှည်ဖြူ။ ယောပုဆိုးရောင်ပြေးနဲ့ပဲ မရိသတ်ထဲရှိရာ ဆင်းလာခဲ့တယ်။

ဓာတ်မီးရောင်က ဇာတ်စင်ဘက်ကို လှမ်းထိုးပြနေသေးတယ်။ ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ မီးရောင်ဝက်ဘာ၊ မီးစင်္ကြာတွေ လှည့်ပတ်နေတယ်။ တီးလုံးက ပြန်ဆိုပိုဒ်ကိုဝင်တော့ ဆိုတဲ့အသံပေါ်လာတယ်။ မိတ်ကပ်မာမိကြီးကို မိုက်ထိုးပေးခဲ့မိတာကို လေ့လာတဲ့အကြီးနဲ့ တိုင်ဖုံးထဲက လိုက်ဆိုနေလိုက်တာမှ ချွတ်ပျစ်ပျစ်ကြီး။ သေမပြီ။ မင်းသားပျော်ရွှင် ဘယ်လိုကြောင့် နွဲ့နှောင်းမူယာ သူ့ဇာတ်စင်သွားပါလိမ့်လို့ ပရိသတ်က ထင်ကြတော့မှာပဲ မတတ်နိုင်ဘူး ဒီဘက်မှာကလည်း ကမ္ဘာဖျက်ပြိုမယ့် ဂြိုဟ်သားတွေ ပွဲခင်းရောက်နေကြပြီလေ။ အချိန်မီ မတားနိုင်ရင် ဇာတ်အဖွဲ့အတွက် ရော ပရိသတ်တွေအတွက်ပါ အန္တရာယ် သိပ်ကြီးတယ် မထင်လား။

ဓာတ်မီးထိုးပြနေတဲ့ နေရာမှာ ရပ်နေတာက မုတ်ကြီး

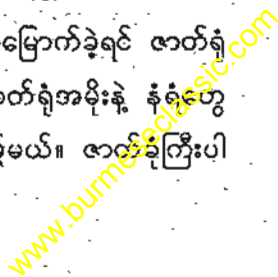
“မုတ်ကြီး... ဗိုက်ကြီးတို့အဖွဲ့ ဘယ်မှာလဲ”
“ဘယ်ဘက်ပွဲကြည့်စင်ထောင့်မှာ ဇာတ်ဆရာ။ လုံခြုံရေးတွေ ခေါ်ဦးမလား”

“ရတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း သွားတွေ့တာ တောင်းတယ်”

ဘယ်ဘက်ပွဲကြည့်စင်ထောင့်ထဲက လူငယ်အုပ်စုထဲမှာ ဝါးခမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်းပြီး ဝါတာဖလူးခြုံထည်တွေနဲ့ ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့ ဗိုက်ကြီးနဲ့ တစ်ခါက ဒီဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ လူကြမ်းမင်းသား လုပ်ခဲ့တဲ့ အဖော်လေးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဗိုက်ကြီးရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ ဗိုအားပြင်းတဲ့ ဘဏ္ဍရီ။ အဲဒီဘဏ္ဍရီနဲ့ ဝှိုင်းထားတဲ့ သစ်သားဖောက်လွန်စက်။

ဗိုက်ကြီးရဲ့ အကြံအစည်က အဲဒီစက်နဲ့ ရာဘာအမာထည် နံရံကို ဖောက်မယ်။ လေထွက်လာတဲ့ အပေါက်ထဲကို လောင်စာတွေ ထိုးထည့်ပိတ်။ ပြီးတာနဲ့ စနက်တံ ထုပ်သလို ထုတ်ထားတဲ့ မီးစကို မီးတို့ပေးပြီ လစ်ပြေးကြမယ်ပေါ့။

အဲဒီအကြံအစည်အတိုင်းသာ အထမြောက်ခဲ့ရင် ဇာတ်ရုံ နံရံတွေ မီးစွဲ၊ လေတွေ ပန်းထွက်ပြီး ဇာတ်ရုံအမိုးနဲ့ နံရံတွေ ပရိသတ်အပေါ် တအိအိနဲ့ ပိကျတုန်လိမ့်မယ်။ ဇာတ်ရုံကြီးပါ

ပျော့တဲ့ အိကျပြီး ဧရာမ အာဇာထည် ရာဘာဇာတ်ရုံပျော့စိကြီးထဲ လူထောင်ပေါင်းများစွာ လုံးချာလည်လိုက် ပိတ်မိပြီး အသက်ရှူ ကျပ်ကုန်ကြကုန်လိမ့်မယ်။ ရွှံ့ထားတဲ့မီးကလည်း ရာဘာကို လောင် ရတာဆိုတော့ လောင်တာ အရမ်းမြန်တယ်။ လူတွေအားလုံးရော ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေပါ မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသလို ဖြစ်ကုန် မယ်။

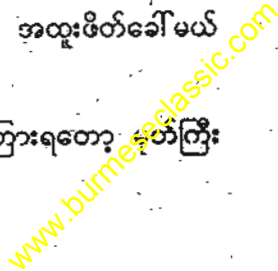
အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရမယ့် အန္တရာယ် ဆိုးကြီးကို ဗိုက်ကြီးတို့အဖွဲ့ တိုင်ပင်ကြစည်နေကြတာ ကြာပြီ။ ဒါ ကို ပျော်ရွှင်က ကြိုသတင်းရလို့ နောက်လိုက်နေရတာပေါ့။ ဗိုက်ကြီး တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဇာတ်အဖွဲ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ မုတ်ကြီးရို နေတော့ ဗိုက်ကြီးရဲ့အကြံဆိုးကို လက်မခံဘူး။ ဗိုက်ကြီးကလည်း သူ့အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ထဲက မောင်းထုတ် ခံခဲ့ရတာကို လုံးဝ အခဲမကျေဘူး။ ဗိုက်ကြီးလိုပဲ သူ့အဖွဲ့သား လူ ငယ်လူကြမ်းတွေကလည်း အခဲမကျေကြဘူး။ ဗိုက်ကြီးနဲ့ ဆွေဇနီး မကင်းတဲ့သူတွေဆိုတော့ ဗိုက်ကြီးဘက်ကနာပြီး ဗိုက်ကြီး ဗိုက် ချင်တာမိုက် နောက်ကနေ ကူညီပြီး လိုက်ဖိုက်ပေးကြမယ့်ကောင် တွေ ဖြစ်ကုန်ကြရော။

မုတ်ကြီးက လက်မခံပေမယ့် သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဆန့်

ကျင်ဘူး။ အသာမောလိုက်ပြီး ဗိုက်ကြီးတို့ ဗိုက်ကြမ်းမယ့် အကြံအစည် ကို သိအောင် ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီလို အခြေအနေမှာ ရုံပြင်ထွက် လျှောက်လည်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်နဲ့ မုတ်ကြီးတို့ ဆုံမိကြပြီး ပျော်ရွှင်က ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်နိုင်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတယ်။ မုတ်ကြီးကိုလည်း ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ တယ်။ ဗိုက်ကြီးနဲ့ မုတ်ကြီးတို့အဖွဲ့သားငါးယောက် ဒီဇာတ်ကြီး ပြောင်းကရာဇ်မြို့တွေကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတာ ဇာတ်အဖွဲ့ အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလို့ဆိုတာ ပျော်ရွှင် သိနားလည်နေ တယ်။ မုတ်ကြီးက စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဗိုက်ကြီးရဲ့သဘောထား အမှန်ကို ရှင်းပြတော့ ပျော်ရွှင် သိပ်မအံ့သြမိတော့ဘူး။ ဇာတ် အဖွဲ့အပေါ် အချစ်ကြီးလွန်းလို့ အမျက်ကြီးကုန်ကြတာပဲပေါ့။ ဇာတ်အဖွဲ့အပေါ် သံယောဇဉ်မကြီးရင် တစ်ဇာတ်မကောင်း တစ် ဇာတ်ပြောင်းပြီး လှည့်တောင်ကြည့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဗိုက်ကြီးတို့ရင်ထဲ စူးဝင်နေတဲ့ အမှန်းမြားတွေ နုတ်ပြီး အဆိပ်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ဇာတ်အဖွဲ့ကို ပြင်ဆင်ထူထောင်တဲ့အခါ မှာ ဗိုက်ကြီးတို့ငါးယောက်ကို ဦးစားပေးပြီး အထူးဖိတ်ခေါ်မယ် ပေါ့။

ပျော်ရွှင်ဘက်က ဒီလိုစကားတွေ ကြားရတော့ မုတ်ကြီး

လည်း ပျော်ရွှင်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဗိုက်ကြီးတို့ကို ဆက်သွယ်ပေးတော့တာပေါ့။ ပျော်ရွှင်ကို ပြန်ပူးပေါင်းပါဝင်ဖို့ မကြာမီ ဖိတ်ကမ်းပေါ့မယ့်ပြောတာကို ဗိုက်ကြီးတို့က မယုံဘူး။ အချို့သတ်တာလို့ပဲ ထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ချမ်းသာတို့ကို ပညာပြန်ပေးကြဖို့ပဲ ကြိတ်ကြံကြတယ်။ ပြောမရတာမရတော့တာနဲ့ လွတ်ပေးထားလိုက်တယ်။ ဗိုက်ကြီးတို့ တကယ်ကြံစည် လုပ်ကိုင်လာကြရင် အချက်ပြသတိပေးဖို့ နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်တွေကို ပျော်ရွှင်က မုတ်ကြီးကို ကြိုပြောပြထားခဲ့တယ်လေး။ အခုတော့မိပြီ။

“ဗိုက်ကြီး... မင်း အဲဒီလို မလုပ်နဲ့ဦး။ ငါ ထအော်လိုက်ရင် မင်း ပိတ်မိသွားမှာနော်။ ဒါပေမဲ့... ငါမအော်ဘူး။ မင်းဘာ မှ အပြစ်မရစေရဘူး။ မင်းအမှား မလုပ်မိခင်မှာ ငါကြိုတင်လာတာပေါ့။ လာ... ဒီညပဲ ငါတို့ဇာတ်အဖွဲ့ထဲ မင်းပြန်ဝင်ပါကွာ”

ဗိုက်ကြီးက လူမိခံလိုက်ရလို့ လန့်တွန့်သွားတယ်။ ဗိုက်ကြီးရဲ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားတဲ့ ချမ်းသာရဲ့အပြောကို ဗိုက်ကြီး မထီလားနိုင်သေးဘူး။ ဘေးကအဖော်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်တယ်။ အဖော်က ပျော်ရွှင်ရဲ့လည်ကုပ်ကို ပိတ်ထုချလိုက်တယ်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံထုလိုက်တာက လူကြမ်းဖော်မောင်မောင်ဦးပေါ့။ လူကြမ်း

ကျော်သူရက လည်ကျလာတဲ့ ပျော်ရွှင်ရဲ့ခေါင်းကို ဒူးပျံ့နဲ့ ပစ်တိုက်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ချက် ဝိုင်းပေးလိုက်ကြတာ။ ဘေးလူတွေ လန့်ရွံ့ကုန်တဲ့အချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကွယ်ကာလိုက်လာတဲ့ မုတ်ကြီးက လှမ်းမြင်သွားပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ... ခွေးတွေ အဲဒါ ဇာတ်ဆရာကွ။ မင်းတို့လူမှ ဟုတ်ကြသေးရဲ့လား။”

“ဟာ... မုတ်ကြီး... မင်း... သစ္စာဖောက်”

“သစ္စာဖောက်တာ ငါမဟုတ်ဘူး ဗိုက်ကြီး... မင်းတို့ကွ မင်းတို့”

“ရန်ဖြစ်ကုန်ပြီဟေ့... ချကုန်ပြီ... နှက်ကုန်ပြီ။ ဆော်ကုန်ပြီ”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒူးညွတ် မှောက်လဲသွားတဲ့ ပျော်ရွှင်ရဲ့နားထဲမှာ ဝယ်ဇယ်မှုတ်သံ။ လူတွေ ဝရုန်းသုန်းကား ခုန်ပေါက်ကျော်လွှား ထွက်ပြေးသံ။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ အော်ဟစ်ပြေးလာသံ။ ဗိုက်ကြီးနဲ့ မုတ်ကြီးတို့အဖွဲ့ လုံးထွေးပြိုလဲသံတွေသာ ငရဲပွတ်သလို ကြားလိုက်ရတော့တယ်။ ထပ်မံ သိလိုက်တဲ့အသိမှာ အမှောင်တွေ ပိန်းပိတ်သွားပါလေရော။ သေငယ်ဇောနဲ့ မျောချိန်ထိအောင် ဇာတ်ရုံကြီး ဘာမှမဖြစ်အောင်တော့ ဆုတောင်း

လိုက်နိုင်သေးလေရဲ့။

ပျော်ရွှင် သတိရလာတော့ အနားမှာ ရွှင်မြူးက တယုတယ စောင့်ရှောက်မှုပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။

“နင် သတိရလာပြီ... သတိရလာပြီ”

ရွှင်မြူးရဲ့ အော်ခေါ်သံကြောင့် တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုတွေ ပြေးလာကြတယ်။ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်တာဆိုလို့ ဗိုတ်ကို လွန်သွားနဲ့ ဆောင့်ထိုးခံထားရတာပဲ ရှိတယ်။ အူကို မထိလို့ တော်သေးတာပေါ့။

ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုတွေက စစ်ဆေးပေးပြီး စိတ်ချရတာ နဲ့ နောက်လူတွေ ဝင်ခွင့်ပေးတော့ ကြည်နူးနဲ့ ချမ်းသာပါ ရောက်လာတယ်။

“မင်း နေရတာ သက်သာရဲ့လား... ပျော်ရွှင်”

ပျော်ရွှင် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပြလိုက်တယ်။ ချမ်းသာရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စိတ်မကောင်းခြင်းတွေ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဒီလိုပါပဲ ကြည်နူးရဲ့မျက်နှာလေးလည်း ညှိုးချိုးပြီး မာန

မာန ထောင်ထားပလွားမှုတွေ ကင်းကွာနေတယ်။ ပျော်ရွှင်က တော့ မျက်ရည်လေး ဝဲတဲဝဲတဲနဲ့ပေါ့။ ဆိုးတာက တစ်ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ နှပ်ချီးညှစ်သံပဲ။ လက်ကိုင်ပဝါ ဘယ်နှစ်ထည်ဆောင်လာသလဲ မသိဘူး။

“ငါ့ဇာတ်ရုံ ဘာ... ဘာဖြစ်... သွားသေးလဲ ချမ်းသာ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ပျော်ရွှင်။ အကောင်းပတိအတိုင်းပဲ”

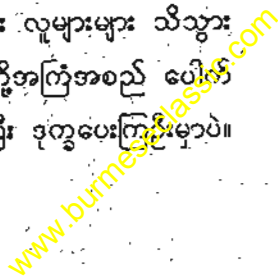
ချမ်းသာက ပြန်ပြောလာတယ်။ ကြည်နူးက...

“ဗိုတ်ကြီးတို့ကို ရဲကမ်းသွားပြီ။ မုတ်ကြီးက အားလုံး

ရှင်းပြတယ်။ နင်က ကြိုတ်လုပ်နေတာကိုး။ တကယ်ဆို... တို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး မုတ်ကြီးတို့ကို အမိဖမ်းဖို့ ကောင်းတာပေါ့တာ။ အခုတော့ နင်တစ်ကိုယ်တော် လူစွမ်းကောင်း ဝင်လုပ်လို့... နင်ပဲ ခံလိုက်ရပြီ မဟုတ်လား။ အဲ့ဒါ သင်ခန်းစာပဲ... သေကံမရောက် သက်မပျောက်တာပဲ ရတနာသုံးပါးကို ကျေးဇူးတင်”

ချမ်းသာက ကြည်နူးဘက်လှည့်ပြီး...

“အဲ့ဒီလို အပြစ်တော် မတင်ပါနဲ့။ တို့အဖွဲ့က အုပ်ချုပ်ရေး အပိုင်းကို တာဝန်ယူထားတော့ ဗိုတ်ကြီးတို့ကိစ္စတို့ ဘယ်လိုလုပ် လှည့်ကြည့်နိုင်မှာလဲ။ ဒီလိုဟာမျိုးကလည်း လူများများ သိသွားလေ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ သူတို့အကြံအစည် ပေါက် သွားတာကိုသိရင် တစ်ခြားနည်းနဲ့ လှည့်ပြီး ဒုက္ခပေးကြည့်မှာပဲ။

ပျော်ရွှင်လုပ်တာ မှန်ပါတယ်ဟာ။ သူ့အသက်နဲ့ ရင်းပြီး စွန့်စား တားမြစ်ခဲ့တာပဲ”

ရွှင်မြူးကလည်း ဝင်၍...

“ချမ်းသာပြောတာ ဟုတ်တယ်...။ ငါတို့က ပျော်ရွှင်ကို အထင်တွေ မှားနေကြတာ။ ရော့... ဒီမှာ ပျော်ရွှင်ရဲ့ လျှို့ဝှက် ဒိုင်ယာရီ... သူ့သေတ္တာထဲကနေ ရလာတာ။ ပျော်ရွှင်က ငါတို့ စိတ်ဝမ်းကွဲနေတာကို ပြန်လည်စေ့စပ်ပေးဖို့အရေးပဲ အမြဲတွေး နေတဲ့လူ။ ကွဲထွက်သွားတဲ့ ဇာတ်သမားတွေကိုလည်း ပြန်လည် စုစည်းဖို့ အချိန်အခါကို တွက်ဆ စောင့်စားနေတဲ့အကြောင်းတွေ ရေးထားတယ်။ ပျော်ရွှင် အပြင်ထွက်နေတယ်ဆိုတာ ဒီလို လုပ်ကြ ခံရမယ့်အရေး အန္တရာယ်တွေကို လိုက်စုံစမ်းနေတာပါဟာ။ ဒါကို နင်က ဇာတ်ကနေတဲ့အချိန်မှာတောင် စင်ပေါ်က ဆင်းသွားတာ တရားလွန်တယ်။ အရွဲ့တိုက်တာ... လုံးဝသိသာသွားတယ်ဆိုပြီး ထင်ကြေးနဲ့ စွပ်စွဲနေခဲ့သေးတယ်။ အဲ့ဒါတွေဟာ နားလည်မှု လွဲမှား လို့ ဖြစ်ရတာ။ ရော့ပါ... ကြည်နူးရယ်။ တို့တစ်တွေက သိပ်ချစ် ကြတဲ့ သွေးသောက်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဒီစာအုပ်ကို ယူဖတ်ကြည့် လိုက်”

ရွှင်မြူး ထိုးပေးလာတဲ့ ပျော်ရွှင် ကြိတ်ပြီးရေးထားတဲ့

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ကြည်နူး လှမ်းယူပြီး တစ်ရွက်ချင်း ဖတ်ကြည့် နေလေတော့တယ်။ ပျော်ရွှင်က ချမ်းသာလက်ကို ဆွဲဆုပ်ပြီး...

“ငါ့ဆန္ဒကို တစ်ခုပဲ... လိုက်လျောပေးပါ”

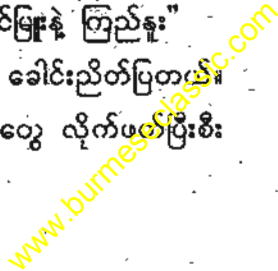
“ဘာလဲ ပျော်ရွှင်...။ ဒီအချိန်မှာ မင်းအပေါ် ငါနားလည် နိုင်နေပါပြီ။ ကြိုက်တာ ပြောပါ”

“ဗိုက်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ခြင်းနဲ့ ကျေးအေး ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့လည်း အနုပညာသမားတွေပါ။ မင်းရဲ့ခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးမှုကို သဘောပေါက်လာရင် မင်းကို သူတို့ ပြန်ချစ် ခင်လာကြမှာပါ”

ချမ်းသာက ခေါင်းတဆိတ်ဆိတ် ညိတ်ပြရင်း...

“မင်းလို အထိုးခံထားရတဲ့လူကတောင် ဒီစကားပြောနေမှ တော့ ငါ ကျေးအေးပေးရမှာပေါ့ကွာ။ ကျေးအေးပေးရုံတင် မဟုတ် ဘူး။ မင်းဒိုင်ယာရီထဲမှာ ရေးထားတဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ပဲ့ထွက်သွားတဲ့ အနုပညာအသွေးအသားတွေကို ပြန်လည် စေးကပ် ပေါင်းစည်း ချင်တယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ဗိုက်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို... တို့ဇာတ်အဖွဲ့မှာ ပြန်လက်ခံလိုက်ပြီ။ ဟုတ်တယ်နော်... ရွှင်မြူးနဲ့ ကြည်နူး”

ရွှင်မြူးက မချီသွားဖြူအပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲက စာတန်းတိုတိုလေးတွေ လိုက်ဖတ်ပြီးစီး

သွားတဲ့ ကြည်နူးကလည်း ပျော်ရွှင်ရဲ့လက်ကို ကိုင်ဆုပ်ပြီး...

“နင် သိပ်သဘောထားကြီးလွန်းပါလား... ပျော်ရွှင်ရယ်။
ငါ နင့်ကို အဲဒီလောက် မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဗိုက်ကြီးကို နင်လက်ခံချင်
တယ် ဆိုမှတော့တို့လည်း လက်ခံရတော့မှာပေါ့ဟာ။ နင့်အပေါ်
မှာ ငါတို့ အထင်လွဲမိတာတွေ... စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တောင်း
ပန်ပါတယ်ဟယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်”

ချမ်းသာကပါ ကြားဖြတ်ဝင်ပြီး...
“ငါ့ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပါကွာ။ ငါလည်း... မင်းအပေါ်
အထင်မှားပြီး စော်ကားခဲ့မိတယ် အခုမှားမှန်း သိပြီ”

“ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ သူငယ်ချင်းတို့ရာ”
“ရွှင်မြူးကိုရော... ဟင်”

ရွှင်မြူးက မဝံ့မရဲလေး ဝင်မေးလာတော့ ပျော်ရွှင်က အသာ
မော့ကြည့်ပြီး...

“အတိုင်းထက်အလွန်... ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပေါ့”
လေးယောက်သားရဲ့ အပျော်အပြုံးတွေ ဆေးရုံအခန်းကွင်း
လေးထဲ မြိုင်လှိုင်ဝေသွားတော့တယ်။ လွှပ်လိုက်မိလို့ ရှုံ့မဲ့နာတုန်
သွားတဲ့ ပျော်ရွှင်ကို သုံးယောက်သားဝိုင်းပြီး ‘ဥုံဖုံ’ လုပ်ပေး
ကြပုံကလည်း ရယ်ချယ်စရာ။

မန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်း ရောက်လာတော့ ချမ်းသာက...
“ဒီနေ့ကစပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ကို... ပျော်ရွှင် ပြန်လည်အုပ်စိုး
မယ်လို့ ဇာတ်ရုံကို ပြန်ရောက်ရင် အဖွဲ့သားတွေကို ခင်ဗျား
ကြေငြာလိုက်... ကိုသိန်းဝင်း”

“ဗျာ”
“ဗျာမနေနဲ့။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ။ ဒါပေမဲ့... မနေ့ညက ရုံကွဲတဲ့
ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း။ ရန်ဖြစ်လို့ ပွဲပျက်တယ်ဆိုပြီး ပရိသတ်
တွေ ငွေပြန်တောင်းတာနဲ့ ပြန်အမ်းပေးလိုက်လို့ တက်တက်ပြောင်
ကုန်ပြီ။ ဒီမြို့မှာ ဆက်ကလို့ ဖြစ်ပါတော့မလား... ဇာတ်ဆရာ
တို့ရယ်”

ပျော်ရွှင်က...
“ဒီမြို့မှာ ပျက်သွားတဲ့ နာမည်ကို ဒီမြို့မှာ အပတ်ဆယ်စဉ်
အနေနဲ့ အားကြီးမာန်တက် ဆက်ပြီးကမယ်။ ဒီမြို့က ပြန်လည်
လက်ခံအားပေးလာတော့မှပဲ ဒီမြို့ကနေ ဆက်လက် ထွက်ခွာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ခင်ဗျားလည်း ဒီနေ့ကစပြီး အရက်ဖြတ်တော့... ”
“အဲ... အဲဒါက”

ကိုသိန်းဝင်း ခေါင်းကုတ်နေတော့ ချမ်းသာက...

“မဖြတ်ရင် ကျုပ်တို့အဖွဲ့က ခင်ဗျားကို ဖြတ်ရလိမ့်မယ်၊ မန်နေဂျာရာထူး ရုပ်သိမ်းပစ်လိုက်မယ်”

“ဆယ်ခါပြန် ဖြတ်ပါ့မယ်ဗျာ”

“ခွက်ပုန်းကစ်ရင် တစ်သက်လုံး စွန့်ပစ်တာ ခံရမယ်နော်”

ခွင်မြူးက ဝင်ထောက် ပြောလိုက်သောအခါ ကိုသိန်းဝင်း ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်သွားပြီး အဟီးဟီး လုပ်ပြနေစဉ် ကြည့်နူးက...

“ယတိပြတ်ကို ဖြတ်ရမယ်... စိတ်နိုင်အောင် စဉ်းစား နောက်နောင်အဖွဲ့ထဲက အရက်သမားတွေ၊ ဖဲသမားတွေ မှန်သမျှ သံမဏိစည်းကမ်းနဲ့... ဇကာတိုက်ချပစ်ရမယ်။ ကွမ်းသမားတို့ မထားဘူး... ဟွန့်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဇာတ်ရုံပြန်ရောက်ရင် သံမဏိစည်းကမ်းတွေ ထုတ်ပြန်ကြော်ငြာပြီး ဟော့ဒီက ကျွန်တော်မျိုးကြီး အရင်ဦးဆုံးစကား... ဆေးလိပ်ဖြတ်၊ ကွမ်းဖြတ်၊ အရက်ဖြတ်၊ ဖဲဖြတ်နဲ့ အကုန်ဖြတ်ကြောင်း ကြော်ငြာလိုက်ပါ့မယ်”

ကြည့်နူးက...

“ဖြတ်မယ်ဆိုပြီး မပြတ်တာ တွေ့ခဲ့ရင်ကော”

“လက်သည်း မပါတဲ့ဟာကိုသာ ဖြတ်ပြီး အပြစ်ပေးလိုက်ပါတော့”

ချမ်းသာက ကိုသိန်းဝင်းကို...

“ဟေ့လူ... ဘာစကားပြောတာလဲ”

“လည်ပင်း... လည်ပင်းကို ပြောတာပါ။ ဇာတ်ဆရာနံပါတ် (၂) ရဲ့။ လည်ပင်းမှာ... ဘယ်မှာ လက်သည်းပါလို့ တုန်းလို့”

အခန်း (၁၃)

ဗိုက်ကြီးတို့အဖွဲ့ကို ကျေအေးပေးပြီး ဇာတ်အဖွဲ့ထဲမှာ နေရာ ပြန်ချထားပေးလိုက်တယ်။ လူကြမ်းမင်းသားကြီးတွေကိုလည်း နောက်နောင် ပစ္စည်းပျောက်ရင် ဟိုဒီ လိုက်မစွပ်စွဲဖို့ မှာရတယ်။ စွပ်စွဲရင် (သက်သေ မခိုင်လုံရင်) စွပ်စွဲသူသာ ဇာတ်အဖွဲ့ထဲက ထွက်ရမယ်လို့ ရာဇသံပေးလိုက်တယ်။ ဖဲရိုက်၊ အရက်သောက် စည်းကမ်းဖောက်ချင်သလို ဖောက်နေတာတွေကို ပြန်တင်းကျပ် လိုက်ပြီး တတိယ၊ စတုတ္ထည၊ ပဉ္စမည၊ ပွဲစဉ်တွေ ဆက်လက်နှံ့ဖို့ စိုင်းပြင်းရတော့တယ်။

လူကြမ်းဗိုက်ကြီးတို့ခမျာ အမြင်မှန်ရပြီး ယောကျ်ားရင့်

မကြီးတန်မယ့် မျက်ရည်ကျကာ ပျော်ရွှင်ကိုရော ချမ်းသာကိုပါ တောင်းပန်စကား ဆိုကြတယ်။

သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းရဲ့ အတိုးရလဒ်ပီတိဟာ ဘယ်အရာ နဲ့မှ နှိုင်းလို့မမီနိုင်အောင် အရသာရှိလွန်းလှပါတယ်။

သုံးလောကထွဋ်ထား မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူခဲ့တဲ့အတိုင်း လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတွေဟာ သံသရာတစ် လျှောက်မှာ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းဆွေမျိုး တော်စပ်ခဲ့ကြ တယ်။ အဲဒီမေတ္တာစိတ်နဲ့ ရန်သူအပေါ်မှာ ငါ့ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မိဘ၊ သားသမီး၊ ဆွေမျိုး၊ မိတ်သဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော်စပ် ပူးခဲ့တဲ့သူပဲ။ သူမသိ မိုက်မှားလို့ နားမလည်နိုင်တာ သည်းခံ ခွင့် လွှတ်လိုက်ပါမယ်လေဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး လက်ကိုင်ထားပေးလိုက် ရင် ရန်မလိုတော့ ရန်ပြိုရောပေါ့။

ရန်မလိုလို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားတဲ့သူအပေါ် ရန်လိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လိုက်ချိတ်လို့ မရဘူး။ သူ့စိတ်ကလည်း ရန်လိုတဲ့ချိတ် ကိုယ် စိတ်ကလည်း ရန်လိုတဲ့စိတ်နဲ့ ချိတ်ဖြစ်နေမှ အဲဒီချိတ်တွေ ချိတ် မိကုန်ကြတာလေ။

ဒီသဘောတရားတွေ ဖြန့်ပွား လက်ကိုင်ထားပြီး စည်းလုံး ညီညွတ်မှုအင်အားနဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးကို ဆက်လက် ချီတက်သွား

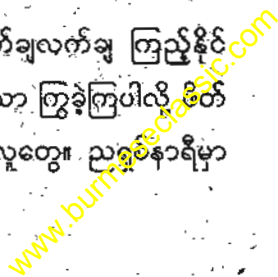
အားလုံး သံပြိုင်ထောက်ခံလိုက်သံဟာ ဘဝင်ထိ ညံသွားတော့ တယ်။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ တရုန်းရုန်း တက်ကြည့်ကြတဲ့ ပရိသတ် (ငြင်းမရ)တွေလည်း မရှိတော့ဘူး။ အဆင့်မြင့်ဇာတ်ရဲ့ ဆက်တင် ကြီးတွေက ကြီးမား များပြားကြတယ်။ အခန်းအကူးအပြောင်းမှာ ပရိသတ်တွေ စောင့်ကြည့် ရိုးအီမသွားစေရအောင် ဆက်တင် အပြောင်းအလဲ ကြန့်ကြာတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ တိုင်ဖုံးနေရာ မှာ နောက်အခန်းဝင်မယ့်လူတွေလောက်ပဲ ရပ်နေတာ ကောင်း တယ်။

နို့မို့ဆို လူတွေက တရုန်းရုန်းနဲ့ ဟိုရှောင်ဒီရှောင် လုပ်နေရ တာနဲ့တင် အလုပ်မတွင်ဘဲ ကြန့်ကြာကုန်ကြရရော။

ဒုတိယညပွဲခွင် ပျက်သွားလို့ တတိယည လူဝင်နည်းကုန် တယ်။ အရဲစွန့်လာတဲ့ ပရိသတ်ကိုပဲ အားပါးတရ ဖျော်ဖြေလိုက် တော့ 'ကောင်းလိုက်တဲ့ပွဲ' ဆိုတဲ့ အသံထွက်သွားရော။ စတုတ္ထည အတွက် ပွဲကားကြီး လှည့်ကြော်ငြာတော့...။

ပထမတန်းစား လုံခြုံရေးတွေနဲ့ စိတ်ချလက်ချ ကြည့်နိုင် စေရပါမယ်။ အချိန်မဖြုန်းဘဲ တစ်အိမ်လုံးသာ ကြွခဲ့ကြပါလို့ ဖိတ် မန္တက ပြုလိုက်တော့ ဝင်လိုက်တဲ့ လူတွေလူတွေ။ ညာခွဲနာရီမှာ

ရံပြည့်ပြီ' စာတန်း ချိတ်လိုက်ရတော့တယ်။
 ငါးညမြောက်အထိ အောင်ပွဲလှိုင်လှိုင်ခံပြီး ကပြရတယ်။
 ရက်တိုးတောင်းဆိုတာတွေကို အားနာပါးနာ ငြင်းဆန်ပြီး ဒီဇာတ်
 သဘင်ကြီးရဲ့အတိုင်း ဒီမြို့ပေါ်က မရှိဆင်းရဲသားနဲ့ နွမ်းပါးသူ
 တွေအတွက် ဖရီးကတဲဲ့ ခြောက်ရက်မြောက် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်
 ပွဲည။

ဗလာဇာတ်ပွဲ ခင်းတဲ့ညမှာတော့ မြို့ခံပရိသတ်တွေရော
 မရှိတဲ့သူ၊ နွမ်းပါးသူတွေရော အားလုံး ရောသမမေ့ပြီး အဆင့်မြင့်
 ဇာတ်ရုံကြီးရဲ့ ဖြေဖျော်တင်ဆက်မှုကို တစ်ခဲနက် လာရောက် အား
 ပေးကြကုန်တယ်။ ကွင်းလုံးပြည့်လျှံပြီး အမြင့်တွေမှာတောင် တို့
 လို့တွဲလောင်း တက်ကြည့်နေကြရတဲ့ ပရိသတ်ထုကြီးကို ပျော်ရွှင်
 တို့အဖွဲ့တွေကလည်း မီးကုန်ယမ်းကုန် ဖြေဖျော်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးဇာတ်မှာဆိုရင် ငှက်ပျောပင်တွေ ထက်
 ပိုင်းပြတ်ကျ၊ တဲတွေမီးလောင်၊ တိုက်ပွဲခန်း မြင်ကွင်းကျယ်အပြင်
 တိုင်ဖူးကားလိပ်တွေပါ ဖွင့်ပြီး တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ပစ်လိုက်ခတ်
 လိုက်ကြတာများ...။ ကျားတက်ထိုးပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်
 မတော်က အောင်စွဲခံပြလိုက်တော့ ပရိသတ်တွေဆိုတာ သဘောတူ
 လိုက်တာလွန်ရော။

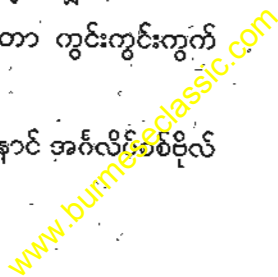
ဗိုက်ကြီးတို့ လူကြမ်းမင်းသားတွေကလည်း ဂေါ်ရာစစ်
 သားတွေ သေနတ်မှန်ပြီး သေပြတာတောင်မှ ပရိသတ်အကြိုက်
 ဝှမ်းသဒန်လန်ကျပြီး ပိုးစိုးပက်စက် သေပြလိုက်သေးတယ်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်လုပ်တဲ့ လူကြမ်းသားကြီးဆိုရင် ဗမာ့
 တပ်မတော်ကာကွယ်ရေးဗိုလ်လေးချမ်းသာက ကုပ်ကနေ ကိုင်ဆွဲ
 ပြီး...

"ဒီမျက်နှာဖြူကောင်ကြီးကို ပရိသတ်ကပဲ စီရင်လိုက်ပါ"
 ဆိုပြီး ပရိသတ်ထဲ ထိုးချပေးလိုက်လို့ ရှေ့တန်းက မိန်းမ၊
 ယောက်ျားတွေ ဝိုင်းဝန်းကုပ်ဆွဲ၊ ထိုးနှက်လိုက်ကြတာ သွားသုံး
 ချောင်းကျွတ်၊ မျက်ကွင်းဝင်းပိတ်။ အထူအထောင်းကောင်းလို့
 ဖုဖောင်းနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အသံကုန်ကို အော်လိုက်ရရော။ အပေါ်
 က ဗမာ့ကာကွယ်ရေးစစ်သားတွေ သဲနားလို့ ပြန်ဆွဲတင်လို့
 အသက်ပြန်ပါလာသေးတာပဲ တော်တော့တယ်။

မြန်မာဆိုတာ အရေးကြီးရင် သွေးစည်းတယ်။ နယ်ချဲ့တွေ
 ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်တာကိုလည်း လက်နက်ချင်းမပျံပါစေ၊ အစိမ်း
 လိုက် ပြန်တိုက် ပြန်တိုက်ရဲကြတဲ့သူတွေဆိုတာ ကွင်းကွင်းကွက်
 ကွက် ပေါ်သွားတယ်။

လူကြမ်းမင်းသားကြီးဆိုတာ နောက်နောင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်

ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူးတဲ့။ သူကလည်း သူပဲ။ မြန်မာ့အမျိုး
ကောင်းသမီးလေးကို စော်ကား ဖျက်ဆီးလိုက်တဲ့အခန်းမှာ သရုပ်
ပီပြင်လွန်းသွားတာကိုး။ မင်းသမီး ကြည်နူးကလည်း အင်္ဂါကောင်း
တော့ ဒီကုလားဖြူဇိုလ် အထောင်းခံရတာ ဘာဆန်းသလဲ။

ပြဇာတ်အခန်း ပြီးဆုံးသွားတော့ အားလပ်ချိန်ပေးတာ
တောင် ပရိသတ်က ဝိုင်းအော်ကြလို့ နှစ်ပါးသွား ထွက်ပေးရတော့
တယ်။ နားချိန်မရလိုက်တဲ့ ဘက်ခမ်းတို့ စိုင်းစိုင်းတို့ အဝတ်အစား
ဖိုသီဖတ်သီ အမြန်လဲပြီး ခွန်းထောက် ထွက်ဆိုရတော့တယ်။
လူရွှင်တော်ဂေါက်ကြီးကတော့ သမ္ဘာရင်ခွံ ဧည့်ပရိသတ်ကို အဦး
ဆုံး မှင်သေသေနဲ့ ထိန်းထားနိုင်တယ်။

“မျိုးတကာမြတ်တဲ့ မြန်မာဇာတ်ဆိုတာ တစ်ခေတ်တစ်ခါ
မှာ xxx အပြစ်အနာအဆာ ကင်းပြီး xxx လင်းရှင်းဂုဏ်ရှိန်နဲ့
xxx တောက်စားလို့ ဝင်းထိန်ခဲပါပြီ xxx ကနေ့ခေတ် လူငယ်
မင်းသားလေးတွေကလည်း အပြိုင်ကြိုးစားကြတယ် xxx ဖျော်ဖြေ
တင်ဆက်မှုတွေလည်း တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အသစ်အသစ်
တွေနဲ့ ပြောင်းလဲ တင်ဆက်ပေးခဲ့တာ မြို့မိ၊ မြို့ဖ ရွှေပွဲလာတို့
မျက်မြင်အသိပါ...တဲ့ (ဗေထိ)

အချက်ဖွေကြည့်တော့ xxx အနက်ပဟေဠိမှာ xxx

အထက်အနေဟာ လနဲ့နေမို့လို့ xxx မြန်ရွှေဆိုတဲ့ နှစ်ပါး xxx
နှမအတွက် စေလိုရာစေဆိုတဲ့ သစ္စာထား xxx ဘယ်လိုကြားမလဲ
xxx ကြားချင်လှ နားဆင်သ xxx ငါးပဉ္စကောင်းခြင်း အလင်္ကာ
xxx ဇမ္ဗူတခွင်မှာ ဘူတင်ကာ ပေါက်နိုင်လွန်းတာက ဦးချိန်တီ
လျှက်ဆား xxx အခုတော့ ကျွန်မသိပြီ xxx အီတနဲ့ဆို ကိုယ့်ကို
ကိုယ် တစ်နေ့လုံး ယုံကြည်စိတ်ချရတယ်လေ xxx အဟီး xxx
ကောင်းမှကောင်း xxx ညစ်ဖို့ xxx ညစ်ဖို့ အားမရှိတော့ xxx
ဒီအသီးအတိုင်းကြီးပဲ xxx စားလိုက်ရမှာလား xxx Ve Ve
ကမ္မလာ မင်းလေးကြိုက်တယ်ပြောတယ် xxx အဖော်နဲ့ ကာကွယ်
ဖို့”

“ခွမ်း”

“ဘာလဲဟ... ဘာလဲဟ”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ...။ တစ်ယောက်တည်း
နဲ့ ပရိသတ်ကို နောက်တီးနောက်တောက် မလုပ်နဲ့။ ဒါကြောင့်မို့
ဂေါက်ကြီးလို့ ခေါ်တာ”

အိုစမာက စတီးလင်ပန်းနဲ့ ဂေါက်ကြီးခေါင်းကို ‘ခွမ်း’ ပြီး
ပြောလာခြင်းပင်။

ဂေါက်ကြီးက...

“ငါလည်း...ဘေးက ထောက်ပေးမယ့်လူ မရှိတော့ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ခေါ်ရတာပေါ့... စအိုမာရဲ့”

“အိုစမာ... အိုစမာ... စအိုမာတာ နင့်ဘိုးအေဟဲ့”

“တားတားမှားရင် ပင်ပေးပေါ့လို့ ဦးဦး အိုချမာကလည်း၊ ဦးဦးကလေး တားတားရှိရင် တိတ်ချစ်တာ။ တားတား ငယ်ငယ် တုန်းက ဆိုရင်လေ ဦးဦးက လူလစ်တာနဲ့ တားတား ရွှေပန်းလေး ကို ခိုးခိုးစုပ်နေကျ”

“မဟုကောင်... ထို့... မဟုတ်မဟပ်... ငါဖြတ်ရိုက် လိုက်ရ။ ပါးနဲ့လက်နဲ့ ဝမ်းဆက်ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ”

“ဟင့်အင်... ဦးဦးက တားတားကို မချစ်တော့ဘူးလား၊ ဒါရှိ တားတားငိုမှာပဲ ဟီးအီးအီးဟီး... ဟစ်အီးအီးဟီး”

“ဟာ... တိတ်... မငိုနဲ့။ လူကြည့်တော့ အပေါ်မွှေး အောက်မွှေး ဖြူနေပြီ။ လန့်ပြီးပြန်မကြည့်နဲ့။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမွှေး အောက်ကမုတ်ဆိတ်မွှေး ဖြူတာကို ပြောနေတာ။ လာ... နီ လောက်တောင် အချောကြိုက်ရင် ဦးဦးခါးပေါ် ခါးထစ်ခွ”

“ဟေး... ခွမယ်... ခွမယ်... လာပြီ”

“အင့်... အမယ်လေး။ ဆင် တက်မိလိုက်တဲ့အတိုင်း လေးလိုက်တာ။ အေးလေးလေး... ကောင်းကောင်း တက်စထိုင်

ဘူး။ ခါးကို ဝှံ့နဲ့ ထိုးထားသေးတယ်”

“ယေးဝွ... ယေးဝွ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ လေးခွကို ပြောတာပါ။ ကဲ ဦးဦး သိချင်း ဆိုပြမယ်။ သားသား လိုက်ဆိုနော်”

“ရှိမယ်... ရှိမယ်”

“တီးဝိုင်းဆရာရေ အတောလေး နည်းနည်းလောက် ခတ် ပေးစမ်းပါ။ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... စပြီ။ ဘယ်ကို သွားမလဲ သား သားရယ် xxx ဦးဦးကိုသာ ပြောပါကွယ်”

ဂေါက်ကြီးက ခါးထစ်ခွင်ထားရာမှ ကလေးဆိုးကြီးလို မူနဲ့ ပြီး...

“လကမ္ဘာဂျီးကို တွားချင်ဒယ် xxx ဥဉ လိုက်ပို့ကွယ်” အိုစမာက ကောင်းကင်ပေါ် လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

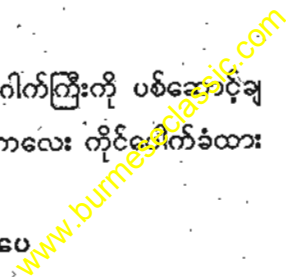
လကမ္ဘာကြီးက...

“ဝေး... ဝေး”

ဂေါက်ကြီးက...

“ဥဉ မိန်းမ... ပေး... ပေး”

အိုစမာက ခါးထစ်ခွင်ထားတဲ့ ဂေါက်ကြီးကို ပစ်ဆောင့်ချ လိုက်တယ်။ ဂေါက်ကြီးဆိုတာ မျောက်ကလေး ကိုင်ခေါက်ခံထား

ရလို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျပြီး ခါးကျိုးသလို တအိုးအိုး၊ တအားအား အော်နေတယ်။

ဘက်ခပ်နဲ့ စိုင်းစိုင်းတို့ ရောက်လာတော့မှ...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ မင်းတို့သားအဖ ဘာတွေ အဝေမတည့်နေကြတာလဲ။ နောက်မှာ ဇာတ်ဆရာနှစ်ပါး နေခဲ့လ လိုဆိုပြီး စောင့်နေကြတယ်။ ကတော့မှာလေ...။ ခွန်းတောက် သဖြန်းလေ ဆိုဟဲပြီး... စာနဲ့ပေနဲ့ အမြန်ခေါ်ကြတော့မှပေါ့”

နှစ်ပါးမြိုင်ထမှာ မီးစလွယ်အက၊ ခြေထိုးအက၊ သေတ္တာ ပေါ်မှာ ခုန်ပျံကျော်လွှားအက။ ပဝါကြိုးဆွဲ ရုပ်သေးအက။ ခုနစ် ထွေကျမျိုးစုံလင်အပြင် ကိုယ်ပိုင်ဟန်နှင့်တီထွင်ထားသော ကိန္နရီ မောင်နံ့ လေမှာပျံဝဲအက။ စပျစ်ဝိုင်ထဲက ကြယ်စင်အလင်းအက။ နွေဦးရဲ့ လေရှူးသစ်ရွက်အက။ လိပ်ပြာနဲ့ ပင့်တူစံအိမ်အက။ သား သမင်နဲ့ ကျားဘုရင်အက။ မှော်ဆရာနဲ့ အဖော်တစ်ရာအတတွေ ပါ တင်ဆက်ကပြလိုက်ကြသည်။

နောက်ပိုင်းဇာတ်တော်ကြီး ထွက်ချိန်မှာတော့ ပရိသတ် တွေရဲ့ တောင်းဆိုလွန်းမှုကြောင့် မင်းသားကြီးတွေရဲ့နေရာမှာ ရွှင်မြူးနဲ့ ချမ်းသာတို့ ဝင်ရောက်ပြီး ရေငန်ပိုင် ဦးရှင်ကြီးရဲ့ စောင်း တော်ရှင်ဇာတ်တော်ကို တင်ဆက်ကပြရတော့တယ်။

လှေသူကြီး လုပ်ရတဲ့ ဘကြီးညိုက...

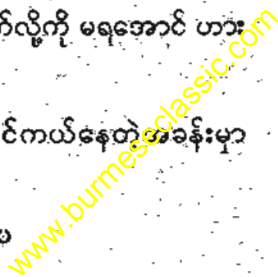
“ဟေ့... မောင်ရှင်... ရေလယ်မှာ စောင်းမတီးနဲ့ကွ။

အတည့်တီးရင်တီး... ဒါမှမဟုတ် မှောက်တီး”

ဆိုပြီး ဟာသလုပ်သွားလို့ ပရိသတ်က ဝါးဝါးဟားဟား တွေကို ဖြစ်ရော။

စောင်းတော်ရှင်ဇာတ် ခင်းနေတာကို အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပြေး ဝင်လာတဲ့ နောက်ပိုင်းမင်းသမီးကြီးကလည်း မဏိမေခလော ထွက်လုပ်လို့ ဇာတ်ပျက်မလိုကို ဖြစ်ရော။ ဘယ်သူက နောက်ပြီး နှိုးလွှတ်လိုက်တယ် မသိဘူး။ အရင်ကလည်း အိပ်ရေးကြီးတဲ့ မင်း သမီးကြီးဆိုတော့ သူ့အလှည့်ဆို ငိုက်လွန်းလို့ နှိုးနှိုး လွှတ်နေကျ။ ဒီနေ့ညလည်း အဟုတ်မှတ်ပြီး မေခလောလို တောင်ပံဖလပ်ဖလပ် နဲ့ လာကယ်လိုက်တာ စာရွတ်တာမှ အဆင်ကိုချောလို့။ အမှန် ဆို မေခလောက မဟာဇနက္ကဇာတ်တော်ကျမှ ထွက်ရာမှာ။ ဇနက္က မင်းသား ရေနှစ်ပြီး ခုနစ်ရက်၊ ခုနစ်လီ ရေကူးမောပန်း ငိုချင်းချ ပြီးတော့မှ ထွက်ရမှာ။ အခုတော့ ဦးရှင်ကြီးကို မဏိမေခလောက လာကယ်သတဲ့။ ပရိသတ်ဆိုတာ ပတ်တုတ်လို့ကို မရအောင် ဟား တော့တာပဲ။

ဦးရှင်ကြီးကို မဏိမေခလောက ဝင်ကယ်နေတဲ့အခန်းမှာ

ဇာတ်စဉ်ထောင့်က အုန်းသီးစိမ်းတစ်လုံး ဇာတ်စဉ်ပေါ်ရောက်လာ တယ်။ ဘာကြာလိုက်မလဲ။ တိုင်ဖုံးကြားထဲကနေ ကျွမ်းပစ်ထွက် လာတဲ့ သမန်းကြားမှတ်ကြီးလေး။ အုန်းသီးစိမ်းကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက် ချီ ကိုက်ခွဲပြလိုက်တာများ အသည်းတယားယား ဖြစ်စရာ။ သွေး စိမ်းတွေတောင် ထွက်ကုန်တယ်။

ဇာတ်တော့ ပျက်ပြီဆိုပြီး စောင်းတော်ဘေးချ၊ ထလိုက်ရ ခက်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်ကို မေမလောက အတင်းဆွဲတားထားတယ်။ ကျားကလည်း သောင်းကျန်းကောင်းနေတုန်း ရှိသေးတယ်။

ဆံပင်ဖားလျှားကြီးအုပ်ပြီး သရဲမကြီးလို ပြေးဝင်လာတဲ့ မင်းသားလေးအောင်။ ဘော်လီတွေ တင်တုတွေ တပ်ပြီး ကျော တစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ထုထုနေလိုက်တာ။ လှေထိုးသားဘက်ခမ်း က...

“ဟဲ့... နင်က ဘာလဲ”

“မဖဲဝါဟဲ့... ငါ့အမဲသားတုံး ပျောက်သွားလို့ လိုက်ရှာနေ တာ။ အခု ဘယ်မှာလဲ”

ဘက်ခမ်းက...

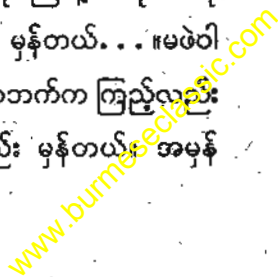
“ဟော့ဗျာ။ ဒါပင်လယ်ထဲမှာ... ရေနစ်သေတော့မှာပဲ။ သွား... ကွင်းပိုင်ကြီးကို သွားမေးကြည့်”

“မကြည့်နိုင်ဘူး။ အမဲသားမရရင် နင့်ကို ဝါးမယ်။ ဟား ဟားဟားဟားဟား ဟင့်ဟင့်ဟင့်ဟင်း ဟဲဟဲဟဲဟဲ”

“လုပ်ကြပါဦး... အရပ်ကတို့ရေ။ မဖဲဝါ ပုဆိုးလိုက်ချွတ် နေလို့ဗျို။”

ဇာတ်စဉ်ပေါ်မှာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ကုန်ကြတာကိုကြည့်ပြီး ပျော်ရွှင် ဒေါသဖြစ်သွားမိတယ်။ သို့ငြား မိုက္ကရိုဖုန်းကနေ ချမ်း သာ အော်လိုက်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်တော့မှ...

ရွှေပွဲကြွလာ မိတ်သဟာအပေါင်းတို့ခင်ဗျား... ရွှေမြို့ တော်သစ်မှာ ကျွန်တော်များရဲ့ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပွဲ ဇာတ်သိမ်း ညကို ယခင်ကလို ရိုးရိုးသားသားမသိမ်း၊ ပွဲစိမော်ဒန်နဲ့ ဇာတ်သိမ်း ချင်တဲ့အတွက် အခုလို တင်ဆက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ပွဲစိမော်ဒန်မှာ ကာလအပိုင်းအခြား မရှိ။ ဇန်ဒေသ မရှိ။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် မရှိ။ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ် ခံစားမှုတွေအတိုင်း ဇာတ်ရုပ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ထဲရှိရာ လွတ် ပေးပြီး ရောသမမွေကာ မြိုင်မြိုင်လှိုင်လှိုင်ပုံစံကြီးနဲ့ ဗဟုဝါဒကို အခြေခံပြီး ဦးရှင်ကြီးဘက်က ကြည့်လည်း မှန်တယ်... မဖဲဝါ ဘက်ကကြည့်လည်း မှန်တယ်။ မဏိမေမလောဘက်က ကြည့်လည်း မှန်တယ်။ သမန်းကျားဘက်က ကြည့်လည်း မှန်တယ်။ အမှန်

တရား တစ်ခုတည်းမဟုတ်၊ အမှန်တရား... အများကြီးပဲဆိုတာ စင်မြင့်ပေါ်မှာ နောက်ထပ် နောက်ထပ် တိုးပွားပြီး တွေ့လာရဦး တော့မှာပါ။ ဗဟိုချက်မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးမို့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ် နည်းနိဿယနဲ့ မကြာမီ သူ့အလိုလို ပြီးဆုံး ကန့်လန့်ကာချ သွားပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျား... ”

တိုင်ဖုံးကြားက ထပ်ထွက်လာတာက သုခမိန်ပေါင်ချိန်၊ ကျန်ကျောင်း၊ ဝွန်းဝူခုံး၊ ပခန်းကိုကြီးကျော်၊ အမေကြမ်း၊ မမနဲ့ လေး၊ အမေနံ့ကရိုင်းမယ်တော်၊ ကိုအောင်နိုင်က လေးခွမှာ ခရမ်း ချဉ်သီးတပ်ပြီး ပစ်လိုက်တာ။ ပုပ္ပားသူလေး မယ်ဝဏ္ဏ နောက်စေ့ သွားထိမှန်ပါလေရော။

မီးစားမယ်တော်ကလည်း ပါလိုက်သေးတယ်။ ကြည့်စမ်း ပါဦး။ မိုက်ကယ်လျက်ဆင်ပုံစံမျိုး စိုင်းစိုင်းပန်းလှိုင်က ဝတ်ဆင်ပြီး ထွက်လာတယ်။ နောက်က မက်ဒေါနားလို ငိုက်ပေါ်ခါးပေါ်စကတ် တိုနန့်နန့်နဲ့ ဝတ်ထွက်တာက ရွက်စိမ်း။

မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းက တစ်ယောက် ထွက်လာရင် လိုက်ဖက် တာလေး လိုက်တီးပေးတယ်။ နောက်တော့ စိတ်မရှည်နိုင်တာနဲ့ လက်ဝှေ့တီးလုံး တီးပေးပြီး... ”

“တိုက်ရော... ဟာ... ဟိုက်ရား... ထိုးတယ်ခင်ဗျား”

တိုက်တယ်ခင်ဗျား။ စိုက်တယ်ခင်ဗျား။ ပဝါမတူ ရေမရှူကြေး ဘာ လဲ... ယောက်ျားဘာသား ဘာမထီဘွားတဲ့ ဟိုက်ရော...”

ကြုံရာအချင်းချင်း ထိုးဖို့ ဆိုင်ကုန်ကြရော။ ချိုနဲ့ ခတ်ခွေ တာကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ကျွဲရိုင်း ရှောင်သလို ရှောင်ပြနေတာက ကျန်ကျောင်းပေါ့။ ပေါင်ချိန်နဲ့ ရှမ်းမောင်နမက ဘေးရေးပြနေကြ တယ်လေ။ ဝူခုံးနဲ့ မဖဲဝါးက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သန်းရှာ လိုက်၊ ကျွမ်းပစ်ထိုးပြလိုက်နဲ့ပေါ့။

မိုက်ကယ်လျက်ဆင်နဲ့ မယ်ဝဏ္ဏက ခါးတွေတင်တွေ လှုပ်ပြီး လက်ဝှေ့ဆိုင်းသံကို အမိလိုက်ကနေကြသေးတယ်။

မက်ဒေါနားနဲ့ ဒဿဂီရိတို့ ပိုက်ဆံပွတ်ပြီး အခြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြလေရဲ့။ အမေကြမ်းနဲ့ မမနဲ့လေးက ဖန်ခန့်တမ်း ကစား နေကြတယ်။ အမေကြမ်းက...

“ဟဲ့... နေဦး။ ငါ့အမွေးနဲ့ ငြိနေပြီ။ ခုန်လို့ မရဘူး”

“ဘာအမွေးလဲ... အမေရဲ့”

“ဆံပင်မွေးဟေ့... ဒီလောက်ရှည်တဲ့ ကြာဆံရောင်ကေနဲ့ ဆံပင်မွေးတွေ ငြိနေတာ ဒီမှာ မမြင်ဘူးလား”

သူတို့အဖွဲ့တွေ ဟစ်ကုန်ကစ်ကုန် အဖြစ်ပုံလို့မှ မဆိုးခင် အနောက်တိုင်း တူရိယာဝိုင်းက ဖက်ရှင်ရှိုး လျှောက်ဗြဲမယ့် တေး

သွားတွေ ပေါ်လာတယ်။ မီးရောင်တွေ ပြေးလွှားမိန်ဖျော့သွားပြီး မီးမောင်းဆလိုက်အောက်မှာ ယိမ်းသမတွေ အပြတ်ကဲထားတဲ့ ဖက်ရှင်နဲ့ (Cat Walk) လျှောက်ပြနေလိုက်တာ၊ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဗျက်စိကို နောက်ရော။

ထော့နဲ့ထော့နဲ့တွေ့ ပါသလို ဆန်ကောဝိုင်း ဆန်ကာဝိုင်း တဲ့ လမ်းလျှောက်ဟန်တွေကလည်း ပါလိုက်သေးတယ်။

ဦးရှင်ကြီးကတော့ စောင်းတော်ပိုက်ပြီး ငိုက်စိုက်ကြီးကို ထိုင်ငေးနေတော့တာပဲ။ လေဝင်ပေါက်တွေကနေ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့လည်း မကြာခင် မိုးလင်းတော့မှာကိုး။ ရောင်နီတွေ ပျို့နေ ပြီး ဇာတ်စင်ပေါ်မှာလည်း ဝုန်းဒိုင်းကျ ကောင်းဆဲ ပရိသတ်တွေ ဆိုတာလည်း ရယ်တဲ့လူရယ်၊ အော်တဲ့လူအော်၊ ဟားတဲ့လူဟား။

မော်ဒယ်(လ်)တွေ ကြောင်လျှောက် လျှောက်ပြ ပြီးသွားပြန် တော့ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာတဲ့သူက ဂျိန်း(စ)ဘွန်း။

တီးလုံးနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတယ်။ ဒိုင်းခနဲ ပစ်လိုက် တော့ နှစ်လုံးပြု၊ သေနတ်(မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီ ကိုင်တဲ့ သေနတ် ကြီး) နဲ့။

ဂျိန်း(စ)ဘွန်း ပြီးသွားတော့ ကန်တံတေးသွား ပေါ်လာပြီး ဘရူလီစတိုင်(လ်)နဲ့ မင်းသားလေး 'ကျော်' က ထွက်လာတယ်။

ဝုဘူးဟား။ အူး... ဟ... ဝူး... ဟတ်... ဟ... နဲ့။ နီးရာ ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်တာ။

ဒဿဝီရိခေါင်းပေါင်းလည်း လွင့်မှန်ကုန်ရော။

ဟောဗျာ နောက်တစ်ယောက်က ချာလီချက်ပလင်စတိုင် (လ်)နဲ့ လမ်းလျှောက်တာက ဟစ်တလာလျှောက်နည်းနဲ့။ တုတ် ကောက်နဲ့ ချော်လဲမလို ကကွက်ထွင်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အမေကြမ်း အပေါ် ထပ်လျက်ကြီး ပစ်လဲလို့ အမေကြမ်း ပတ်ရမ်းတုတ်တာ လှိုမ့်ခံရပါလေရော။

နောက်ဆုံးမှာ ဦးရှင်ကြီး ဘယ်လိုလူအုပ်စုထဲက ပျောက် သွားတယ် မသိဘူး။ ပြန်ထွက်လာတော့ လုံးဝမိုက်ကယ်ကျက်ဆင် အစစ် စတိုင်(လ်)အပြည့်။ မီးမောင်းတွေ၊ တေးသွားတွေ ရစ်တန် သွားအောင် အားရပါးရ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်တယ်။

ဂျိမ်း... ဂျိမ်းနဲ့ မီးလုံးတွေ ဖွင့်လင်းပြီး နောက်ခံရောင် ပြေး ဆလိုက်တွေနဲ့အတူ မြူးကြွသွက်လက်တဲ့ တေးသွားပေါ်လာ တယ်။ နံရံမီးဆိုင်တွေကြားက မီးတောက်ကြီးတွေ ဝုန်းခနဲ၊ ဝုန်းခနဲ ပေါ်လာပြီး နောက်ဆုံးမှာ အန္တရာယ်တေးသွားအလိုက် မီးပန်းကြီး တွေ အဆုပ်လိုက် ပန်းပန်းခုန်တက်ကုန်တယ်။

မိုက်ကယ်(လ်)ကျက်ဆင် တသလို ကျန်တဲ့သူတွေ အကုန်ထ

www.burmeseclassic.com

၂၂ ❀ အံ့အံ့

ပြီးရသလောက်၊ တတ်သလောက် လိုက်ကုန်တယ်။ လပေါ်လူ
လျှောက်တဲ့အက၊ သရဲအက၊ လမ်းသရဲအကနဲ့ ပေါ့ဝီတတေးသွား
မှာ အားလုံး အားရပါးရ လှုပ်ရှားစီးပွားပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းက
အောင် ကပြီးတော့မှပဲ ကတ္တီပါ ကားလိပ်ကြီးကို ချလိုက်ကြတယ်။
ပြီးပါပြီပေါ့။

အခန်း (၁၄)

ပျော်ရွှင်၊ ကြည်နူး၊ ရွှင်မြူး၊ ချမ်းသာ အဆင့်မြင့်အတိ
သဘင်အဖွဲ့ကြီး နယ်လှည့်ဖြေဖျော်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ
ရန်ကုန်မြို့ပြ ဖြေဖျော်မှုအတွက် အားကြီးမာန်တက် ချီတက်လာခဲ့
ကြတယ်။

မြို့ပြတို ဆိုက်ရောက်ပြီး ယခုက ဇာတ်ရုံတွေ ဆောက်ခဲ့တဲ့
နေရာတွေမှာ လိုက်ကဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်တော့... .

အဲဒီနေရာတွေ အားလုံး ကြက်ဆူပင်တွေ ဖုံးလွှမ်းထားပြီမို့
ဘောလုံးကွင်းကျယ် တချို့အကျန်မှာ ဆက်လက်အောင်ပွဲခံနိုင်ပါ
တယ်ဆိုတာ ရှေ့ပြေးမန်နေဂျာ ကိုသိန်းဝင်းက အကြောင်းပြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာလေတယ်။

လုံခြုံရေး တာဝန်ကြီးမားတဲ့အတွက် ဘုရားပွဲတော်ကြီးတွေမှာလည်း ဝင်ရောက်ကပြခွင့် မတတ်သား။

ပဲခူးရွှေမောစောဘုရားပွဲတော်ကြီးမှာသာ နယ်လှည့်လှေကျင့်ရင်း ဖြေဖျော်၊ ဖြေဖျော်ရင်း လှေကျင့်တတ်မြောက်လာသမျှ ပြည်သူချစ်တဲ့ ဇာတ်သဘင်အမွေအနှစ်တွေ အားကုန်အင်ကုန် ဖွေလှစ်ကာပြပြီး မြို့မေတ္တာခံယူဖို့ ပြင်ဆင်ကြရတော့တယ်။

အဖွဲ့သားတွေအလစ်မှာတော့ ပျော်ရွှင်နဲ့ ရွှင်ဖြူတို့နှစ်ပါး မြူးပြီး ရှူးသလိုလို ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှုတ်တရက် ငိုချင်းချစ်တာက...

“အဖြေစစ်ပါရင်ကွယ် xxx ဖွေလှစ်ကာ ပြရမှာဖြင့် xxx ထွေရကော တမ်းတရတဲ့ မောင့်မှာနော်ကွာ xxx လွမ်း xxx လွမ်းသမျှ ငေါက်ကြောင်”

“အိုး... မောင်တော်ဘုရား သတိထားဦးမှပေါ့လေ။ တရားနဲ့ဖြေပါ မောင်ဘုရားရဲ့”

ဟု ရွှင်ဖြူးက အချောတော်လေး လုပ်လုပ်ပေးလို့ရယ်ပေါ့။

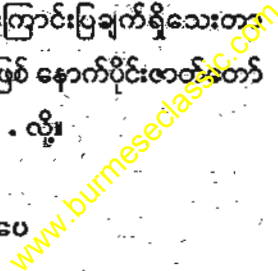
ထိုစဉ်မှာပင် ချမ်းသာနဲ့ ကြည်နူးကလည်း နှစ်ပါးတွဲပြီး

ဝင်နွဲ့လိုက်တဲ့ ငိုချင်းက...

“အပြစ်ရှာမတွေးပါဘူး xxx အနှစ်သကာအတွေးရယ်နဲ့ xxx မေတ္တာတေးပဲ အခါခါ ဆိုမယ် xxx ကညာကညာပျိုရယ် xxx လာလာကြိုကွယ်၊ မလိုတမာ ဘယ်အပြုံးတွေကာ xxx ရင်ဖိုရာ xxx ဟော့ဒီက မောင့်ဖက်အုံးလေးကို xxx ပလိစိ ချောက်ချက်နဲ့ ရန်ရှာလို့ ပြုန်းလိုက်ရင်ဖြင့် xxx (အမယ်လေး... လေး... ဟော့ဒီမောင့်မှာလေ) ခံပွင့်ကိုတုန်း xxx အို xxx ချစ်ပန်းစပယ်လေးရဲ့ ခံပွင့်ကိုမှ ကုန်းရသလို အမယ်မင်းရယ်မှ xxx ဘယ်ဒင်းကယ်ပါလို့ မတသာဘူး xxx အရပ်တကာတို့ရေ xxx ဟော့ဒီမောင့်မှာ xxx လျှောက်ရှာလို့ ရှူး xxx ရှူး xxx ရှူးရပါပြီ xxx လို့”

စုံတွဲနှစ်တွဲ ငိုချင်းနွဲ့ဆိုနေတာကို စင်ပေါ် လက်ထောက်ပြီး စင်အောက်ကနေ ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ အဖွဲ့သားတွေ ရှိနေမှန်းသာ သူတို့ မြင်မိလိုက်လို့ကတော့ ရှက်တာနဲ့တက်ပြီး သေမှာအမှန်။

အရှက်ပြော မတက်စေရန် အကြောင်းပြချက်ရှိသေးတာကတော့ ရှေ့ဆက်ချီတက်ဖို့ အားမာန်အဖြစ် နောက်ပိုင်းတတ်တတ်ကြီးကို လှေကျင့်နေကြသည်ရယ်ပေါ့... လို့။

၂၄ နှစ် နှစ်

အပတ်ပိုက်သတ်ကလေး

မင်းမင်းကလေးနှင့် အပတ်ပိုက်

ခန်းစာပိုက်ပေး

နှစ်

